

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIMYAC!

JOHN WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROMAN

SİMYACI

JOHN WARD

Babanız size dünyanın en büyük sırlarını açığa çıkaracak bir anahtar verse ne yapardınız?

Helen, bir sanat taciri olan babasının ona bir anahtar bırakarak, sakladığı gizli bir şeyi ele geçirmesini söylediği gizemli bir notu bulduğunda, kendisini müthiş bir ikilemin içinde bulur. Helen ve arkadaşı Jake, Floransa'dan başlayıp İstanbul Yerebatan Sarayı'na kadar uzanacak bu macerada nelerle karşılaşacaklar, hangi zorlukları atlatacaklar ve Helen'in babasının istediği şeyi bulabilecekler mi? İyi okumalar...

CESARET İNSANI ZAFERE, KARARSIZLIK TEHLİKEYE, KORKAKLIK ÖLÜME GÖTÜRÜR. SADECE CESURLAR DÜNYAYI DEĞİŞTİREBİLİRLER. BU KİTAP CESURLARIN KİTABI.

"Eğer sıkı bir macera romanı okumak istiyorsanız, bu kitabı hemen alın. Nefes kesen bir hikâyesi var."

New York Times

"Simyacı, kesinlikle mükemmel bir kitap."

–Booklist

"Simyacı'nın bitmesini istemedim, teşekkürler John Ward."

–Susan Unger / Publisher Weekly

"Bir kitaptan daha fazla ne istenir ki, çok etkileyici. Elinizden bırakamayacaksınız."

Marsha Mallery / Entertainment Weekly

SİMYACI

JOHN WARD

Düzenleme

Ny.ozlem

KALİPSO YAYINLARI

Perpa Alışveriş Merkezi 11. Kat B Blok No: 1559

Okmeydanı-İstanbul

Tel: 0212 221 73 96 - 97 Fax 0212 220 07 96

www.kalipsoyayinlari.com.tr/e-mail: info@kalipsoyayinlari.com.tr

Kalipso Nokta Yayınları'nın Tescilli Markasıdır

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: OYA UĞUR

EDİTÖR: AHMET SEYREK

ÇEVİRİ: SELİM YENİÇERİ

BİLGİSAYAR UYGULAMA: BEFRİN AKAN

KAPAK TASARIM: DENİZ KARATAĞ

BASKI-CİLT: MELİSA MATBAACILIK

Sertifika No: 12088

Çifte Havuzlar Yolu

Acar Sitesi No: 4

Davutpaşa-İstanbul

Tel: 0212 674 97 23

İletişim ve Pazarlama: Nail Yurtseven 0532 571 21 44

© Bu kitabın tüm yayın hakları Kalipso Yayınları'na aittir.

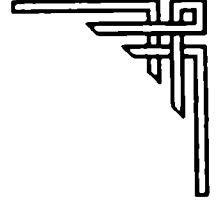
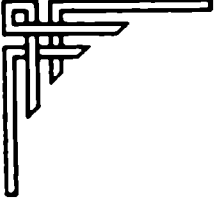
SİMYACI

JOHN WARD

*kapıyı aralayan
GALE'e
ve
bana güvenen
BOB'a
özel teşekkürlerimle...*

Eşim Pauline ve çocuklarım Kate, Lucy, Fergus ve Patrick'e destekleri ve yardımları için çok teşekkür ederim; onlar olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

I

Cehennem'de Kurulan Bir Dostluk

Büyük taş kapının üzerinde bir yazı vardı:

lasciate ogni speranza voi ch'entrate

“Buraya giren, tüm umudunu geride bırak.” Jake Giacometti yazıyı okurken, bunun pek de cesaret verici bir mesaj olmadığını düşündü. O sırada sahne-
de olan çocuk bu mesajı kesinlikle derinden hissediyordu. Uzun boylu ve ince yapılı bir çocuktü; vücu-

Simyacı

dunun görüntüsü hammaddesi hâlâ sıcakken esnetilerek, çekiştirilip uzatılarak yapılmış gibi görünüyordu. Kostümü üzerine fazla ufak geliyor, ayak ve el bileklerini açıkta bırakıyordu. Konuşurken ellerini birbirine sürtmek gibi kötü bir huyu vardı ve hali az sonra gözyaşlarına boğulacak gibiydi. Belki de gerçekten öyledir, diye düşündü Jake.

Gösterisi son derece kötü gidiyordu; sık sık kekeliyor, kelimeleri tekrarlıyor, uzun duraksamalar yapıyor, çatlayan sesiyle konuşurken insanları uyutuyordu. Kuliste bulunduğu yerden bakınca, Jake jüri masasının sadece bir ucunu görebiliyordu; masanın üzerindeki büyük ve kalın harflerle hazırlanmış afişin üzerindeki yazıya baktı:

XXV. Yıllık Uluslararası

Dante Alighieri Festival Yarışması

Altında da farklı dillerde ve daha küçük harflerle başka bir yazı vardı:

**Avrupa Bölgesel Gelişim Fonu,
Kültür ve Eğitim Bölümü'nün
katkılarıyla gerçekleşmiştir.**

Afişin üzerinde ise miğfer denebilecek ya da kışın atkınızın üzerinden başınıza taktığınız başlıkları hatırlata-

John Ward

bilecek bir şey giymiş olan çarpıcı bir adamın portresi duruyordu; sert ifadeli, kibirli, gergin ağızlı, aristokrat burunlu ve biraz daha abartıyla fındıkkırana benzemesine neden olacak çıkıntılı çeneli bir adamdı. Altında adamlarla ilgili gerekli bilgiler yazılmıştı:

Dante Alighieri

1265-1321

Ben burada ne arıyorum, diye sordu Jake kendi kendine. Bu fikir daha önce iyi gibi görünmüştü: Ailesinin yönetiminden ve kontrolünden uzakta, Floransa'da geçireceği beş gün boyunca İskoçya'yı temsil edecekti; doğrusu, onu asıl etkileyen şey, ülkesini temsil etme fikriydi. İskoçya'daki onca insan içinde -ya da daha belirginleştirmek gerekirse, yarışmadan haberdar olmuş olan o ufak İskoç-İtalyan topluluğu- sadece kendisi tamamen yabancılardan oluşan geniş bir kalabalığın önünde ortaçağ şiirleri okuyacak kadar kaçtı.

Bütün umudunu kapının dışında bırakmış olan -jüri üyelerinin yüzündeki ifade de zaten bunu onaylıyordu- uzun boylu çocuk tatsız gösterisine acımasızca devam ediyordu. Seçtiği pasaj, Dante'nin *İlahi Komedi*'de Cehennem'in derinliklerine yapacağı geziye başladığı ve Acheron'un kıyısından daha ileri gidemediği yerle ilgiliydi; kendisi tekneye adım atar atmaz yaşamsal yüklerinin ağırlığı yüzünden suya batıyor, cehennem kayıkçısı Charon, Virgil -Dante'nin rehberi- yüksek yerlerdeki arkadaş-

Simyacı

larla ve özel izinlerle ilgili kafa karıştırıcı konuşmalarıyla araya girene kadar Dante'nin tekneye çıkmasına izin vermiyordu.

Jake, Charon'ın silahlarına davranmış ve teknenin sadece ölenlerin ruhlarına ait olduğuna dair hakkını savunmuş olmasını isterdi; o zaman yedi asır sonra kendisi devam etmek için bu kuliste bekleyerek şu iğrenç gösteriyi izlemek zorunda kalmazdı. Ancak daha önce çok kez sahneye çıkmıştı ve bu ona bir gerçeği öğretmişti: Bu oyunda başarısızlık bulaşıcı olabilirdi. Çocuktan sonra sahneye çıkacak olan yanındaki kızın daha iyi olmasını umuyordu.

Kıza kaçamak bir bakış attığında, sahnedeki çocuğun gösterisini büyük bir dikkatle izlemekte olduğunu gördü; yumruklarını sıkmış halde, yeteneksiz bir öğrencisine cesaret vermeye çalışan bir öğretmen gibi çocuğun söylemesi gereken kelimeleri içinden söylüyor, bu yüzden dudakları sessizce şekilden şekle giriyordu. Bu pasajı çocuktan daha iyi bildiği kesindi. Her hatada yüzünü buruşturuyor, öfkeyle başını sallayarak dişlerini sıkıyordu. Birçok açıdan son derece güzel bir kızdı ama Jake onun kendi tipi olmadığını düşündü. Sanki tipin varmış gibi, diye düşündü kendini küçümseyen bir tavırla. *Kimi kandırıyor-sun sen, hayatında ilk kez tek başında ülke dışına gezmeye çıkmış dünya adamı?*

Uzun boylu çocuk sonunda bitirdi: Hissettikleri rahatlamayla izleyiciler canlı bir şekilde alkışlarken, jüri üyeleri çatık kaşlı bakışlarını masadan ayırmıyorlardı. Ço-

cuk işini bitirir bitirmez sahneden kaçtı: Beklemesi ve uluslararası dostluğu göstermek için kendisinden sonraki yarışmacıyı karşılaması gerekiyordu.

Jake, bu kural ihlalinden dolayı moralinin bozulmamış olduğunu umarak kıza baktı: İnsanı asıl çileden çıkaran şeyler, bu tür küçük olaylardı çünkü. Kıza şans dilemek için sempatik bir hareketle omzuna dokundu ama kız aniden dönüp o kadar sert bir bakış attı ki, Jake bir an kendisini tokatlayacağını sandı. Ama Jake'in dostça uzattığı eli görünce, kız ilk fikrini değiştirdi: Bir an şaşkınlıkla baktı, sonra ciddi bir tavırla Jake'in elini sıktı. Jake ona bakıp "İyi şanslar" diye fısıldadığında, nihayet kız hafifçe gülümseyebildi.

Helen De Havilland, sahneye çıkarken rakibinin beklenmedik olumlu tavrıyla moral bulmuştu: Bu tür doğal şefkat gösterileri pek alışkın olduğu bir şey değildi; özellikle de kendisine tamamen yabancı olan birinden. Yakın olduğu insanlar arasında ise mesafeli olmak normaldi. Bir an için işlerin her zaman öyle olmadığını kendisine hatırlattı ama o sırada bu düşünceye dalecek zamanı yoktu, çünkü spot ışıklarının altında jürinin karşısında reverans yapıyor, başlamaya hazırlanıyordu.

Nessun maggior dolore che ricordarsi del tempo felice nella miseria... (Kendini berbat hissederken mutlu bir zamanı hatırlamaktan daha büyük bir acı yoktur.)

Bu kendisine mal ettiği bir satırdı; bu duygunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu çünkü.

Simyacı

Kuliste bekleyen Jake'in kız için hissettiği endişe, Helen konuşmaya başlar başlamaz kayboldu; kızın ses tonu son derece net, tavırları son derece güvenliydi. Paolo ve Francesca'nın hikâyesiyle ilgili pasajı hatırlayarak gülmüsed, çünkü sözlerdeki erotik atıfları şimdi çok iyi anlayabiliyordu; ama sadece İtalyan öğretmeni kendisine açıklamış olduğu için, yoksa ince zekâ ürünü imaları anlamak Jake'in pek övündüğü bir beceri sayılmazdı.

Kız söylediği kelimeleri gerçekten hissedercesine mükemmel bir akışla devam ederken, Jake onları neredeyse gözlerinin önünde görebiliyordu; güzel Francesca da Rimini ve çirkin kocasının yakışıklı kardeşi Paolo... Lanetli çift. Masum bir şekilde birlikte kitap okuyorlardı; asil Lancelot ve Kral'ın karısı Guinevere'e karşı duyduğu yasak aşk. İkisi de hikâyedeki karakterleri ve kendilerini düşünmekte, karşılaştırma yapmaktadırlar; birlikteyken birbirlerinden uzakta ama dokunacak kadar yakın. Sonra hikâyedeki karakterler öpüşürken Francesca ve Paolo birbirlerine bakar ve ikisinin de zihninden aynı düşünce geçerken yüzleri kızarır. Bütün vücutları titreyerek öpüşürler ve Dante bu hikâyeyi sinsice şöyle bitirir:

Quel giorno piú non vi leggemmo avante

(O gün daha fazla kitap okumadık.)

Helen gösterisini bitirdiğinde, bir an derin bir sessizlik oldu, sonra bütün salon alkışlarla inlemeye başladı. Jüri üyeleri heyecanla ayağa fırlamış, onlar da alkışlamaya başlamıştı. Beline renkli bir kuşak sarmış ve boynuna

gümüş bir yıldız takmış olan orta yaşlı jüri başkanı onu masaya davet etti. Yanlarına geldiğinde kızı yanaklarından öptü ve elini sıktı. Heyecanın yatışması ve Jake'in sahnede yerini alması için biraz zaman geçmesi gerekti.

Kulisten çıktığı anda, her seferinde olduğu gibi heyecanı kaybordu. Kendisi spot ışığının altına doğru yürürken kız ona döndü. Şimdi kızın keyfi yerine gelmişti; sanki seyircinin sıcaklığı içine girmiş de onu aydınlatmış gibiydi. Dostça bir tavırla ellerini Jake'e uzattı ve uzun süredir birbirini tanıyan iki arkadaş gibi sarıldı; yanağını onunkine o kadar sıkı bastırdı ki, Jake kızın saçındaki kokuyu duyabilmişti. "İyi şanslar" diye fısıldadı Helen, dudakları Jake'in kulağını gıdıklayarak.

Jake kendi pasajını okurken coşkulu bir adamdı: Sanki kendisi büyük Yunan kahramanı Ulysses olmuştu ve artık sahnede değil, gemisinin güvertesinde duruyor, mürettebatını teşvik ediyordu.

Oh, kardeşlerim, yüz binlerde tehlikeyi delip geçerek Batı'ya ulaşanlar...

Artık izleyicinin varlığını hissetmiyordu: Tek gördüğü, kendisiyle birlikte bir sürü macerayı paylaşmış olan ve şimdi yaşlanmış halde ölümü bekleyen sadık adamlarıydı; son maceraları olarak dünyayı aşip Cennet'in kendisine ulaşmak yönündeki son planını onlara anlatırken gözlerindeki parıltıların nasıl yeniden görüldüğünü görüyordu. Şimdi okyanusun haritalarda görünmeyen bölümlerini aşarak Batı'ya ilerliyorlardı; hiçbirinin görmedi-

Simyacı

ği kadar büyük bir dağın önlerinde uzanan sisli gölgesini görüyorlardı. Artık son limana yaklaşıyorlardı ve mürettebat coşmuştu; ani bir fırtına patlak verdi ve sonunda hepsini suyun dibine gönderdi; "...Birisi'ni memnun edeceği gibi..."

Gerçekten iyi, diye düşündü Helen. Kulisten başını hafifçe uzatmış, seyirciye bakınıyordu ama bunun bir anlamı olmadığını biliyordu. *Elbette ki orada olmayacak,* diye düşündü acıyla ama yine de bakmaya devam etti. Babası Londra'dan onca yolu gelip kendisini mi izleyecekti? Bunun pek olası olmadığını biliyordu. Öncelikle, kızının bu yarışmaya katılmış olduğunu bilmiyordu. *Ama teyzelerimi telefonla aramış olabilir,* diye ısrar etti iyimser tarafı; ama bu da pek olası değildi, çünkü gardiyanları olan teyzeleri -annesinin ablaları- babasından hoşlanmıyor ve ona güvenmiyorlardı; onu hazine avcısı bir düzenbaz olarak görüyorlardı ve bunun pek nedensiz olmadığını biliyordu.

Ama Koleksiyon hakkında aramış olabilir, diye düşündü yine, babasını o gece oraya getirmiş olabilecek mantıklı bir neden bulmaya çalışarak. Helen'in annesiyle -şimdi kendisi Amerika'da evliliğinin etkilerinden kurtulmak için bir rehabilitasyon merkezindeydi- evli olduğu kısa süre boyunca, Cenevre'nin mahzenlerinde gömülü bir sürü aile hazinesiyle ilgili bir katalog hazırlamıştı. Hatta sergiler düzenlemiş, ailesinin İsviçre'nin ücra yerlerindeki kasvetli şatosunun serin koridorlarını süslemişti; Helen onlara "anıtmezar" adını vermişti.

Bu sergiler aile tarafından “başılanamaz terbiyesizlikler” olarak lanetlenmişti ama sonradan oldukça büyük bir kazanç elde etmişlerdi ve sosyal statüleri belirgin biçimde yükselmişti; bu yüzden Gerald De Havilland’ın sanat danışmanı ve sergi organizatörü olarak kızının hayatının kenarında kalmasına izin vermişlerdi. Çünkü asla değişmez bir şekilde züppe olarak kalmaya devam eden teyzeleri, iyi bir tüccarın değerini bilirlerdi.

Bu yüzden, diye düşündü Helen, teyzelerime koleksiyon hakkında telefon açmış olabilir ve onlar da kızının Floransa’da olduğunu, gidip görebileceğini söylemiş olabilirler. Sonra hayallerinde bile gerçekçilikten kopamayan Helen, düşüncelerini düzeltti: Hayır, söylemezler. Babasını çok sevmesine karşın, bir ebeveyn olarak işe yaramaz olduğunu kabul ediyordu. Bu konuda ne kadar beceriksiz ve ihmalkâr olduğunu biliyordu; ama en azından teyzelerinin aksine -kendisine göre- canlıydı. Kadınlar sanki hiç genç olmamışlardı ve kırk beş yaşında mükemmel bir imalathanede üretilmiş gibiydiler.

Ama yine de babası Floransa’ya geliyor olabilirdi, çünkü Via Gabriele’deki şu adamla işleri vardı. Yeri Helen’in bulunduğu yerden pek uzak değildi; adı neydi? İtalyan’dı. Warlock* mıydı? Yok, Orloc, evet, Victor Orloc; onu görmek için gelmiş ve teyzelerine telefon açmış, onlar da Helen’in burada olduğunu söylemiş olabilirdi ya da yoldan geçerken yarışların afişlerini görmüş olabilirdi veya...

* Warlock: İngilizce’de “Cadı” için kullanılan kelimelerden biridir. Ç.N.

Simyacı

Ani bir alkış tufanı onu düşüncelerinden ayırdı: Çocuk gösterisini bitirmişti. Helen hayallerini bir kenara attı ve genel kutlamalara katıldı.

Yarışmadan sonra kendilerini bir kez daha birlikte buldular; ödül kazanan yarışmacıların oluşturduğu uzun kuyrukta sabırla bekliyor, her birinin sertifikalarını, maddiyalarını veya kupalarını alışlarını izliyorlardı. Sık sık birbirlerine bakarak sıkıldıklarını belli etmek için gözlerini deviriyorlar, yüzlerini buruşturuyorlar ve komik mimikler yapıyorlardı.

Nihayet yiyecek-içeceklerin bulunduğu salona salıverildiklerinde, bir baraj yıkılmış gibiydi; gösteri sırasında bastırılan ve ödül töreni sırasında tutulmaya çalışılan gergin enerji aniden serbest kalmıştı. Herkes hemen kaynaşmış, ellerinde tepeleme doldurulmuş tabaklar ve içki dolu kadehlerle küçük gruplar halinde bir araya gelmişti ve farklı farklı dillerde sohbet etmeye çalışıyorlardı.

Genellikle yaşlıları tarafından korkulan ve onlardan uzak durmayı tercih eden Helen bile, grubun genel havasından etkilenmeden edemedi. Yanındaki çocuğun Ulysses'i oynadığını hatırlıyordu; onu nazik bir İtalyanca ile selamladı:

"Buona sera, Ulisse, come sta?"

"Sto bene, grazie, Francesca, e lei?" diye aynı kibarlıkla cevap verdi Jake, Helen'in Francesca de Rimini'yi oyna-

miş olduğunu hatırlayarak. *"Ha parlato molto bene."*

"Grazio tanto, anche lei."

Birbirlerinin adlarını sorduklarında, Jake "Giacomo Giacometti" diye cevap verdi; Helen bunun üzerine o kadar akıcı bir İtalyanca ile konuşmaya başladı ki, Jake onun ne dediğini anlamakta zorlandı. Elindeki tabağı ve kadehi bir kenara bırakıp -elleri serbest olursa daha rahat İtalyanca konuşacağını düşünüyordu- gerçekte İtalyan değil, Glasgow'dan gelen bir İskoçyalı olduğunu açıklamaya başladı. Sadece sınırlı kelime bilgisi yüzünden değil, aynı zamanda etraflarındaki gürültü seviyesi aniden yükseldiği için kendisini açıklamakta oldukça zorlanmıştı; salonun diğer tarafındaki eğlence oldukça şiddetleniyordu.

Kalabalık büyük bir şiddetle onlara doğru aktı ve sırtına çarpan biri Jake'in yere yuvarlanmasına neden oldu; kalabalık aynı hızla sürüklenmeye devam etti ve Jake tekrar yerinde doğrulup oturabildiğinde, kendini açık bir alanda buldu. Hemen yanında kendisinden büyük bir çocuk dikiliyordu ama dikkatini salonun diğer tarafında olup bitenlere vermişti.

"Bana, bana, Alesssandro!" diye bağırdı İtalyanca.

Jake salonun diğer ucundaki kalabalıkta çocukların birbirlerine bir nesneyi atıp tutmakta olduklarını gördü; bu arada diğerleri nesneyi kapmaya, atışları bloke etmeye ya da vücutlarını yere atarak koşanların bacaklarına sarılmaya çalışıyorlardı. İnsanların daha geniş bir kısmı bir kenara çekilerek izleyici olarak kalmaktan memnunluk duymuşlardı ama çoğunlukla daha büyük yaşlardaki çocuklar

Simyacı

katılmayı tercih ediyorlardı. Jake'in sırtına çarpıp devrilmesine neden olan çocuk nihayet dikkatleri çekmeyi başarmıştı. Oynadıkları nesne yüksek bir kavisle ona doğru atıldı. Çocuk gözlerini nesneye dikmiş olarak ayakta duruyordu.

Bu kaçırılmayacak bir fırsattı: Jake hemen ayaklarının üzerine fırladı ve becerikli bir şekilde nesneyi çocuğun elerinden kaptı. İzleyicilerden bir tezahürat yükseldi. Nesneyi yakaladığında, Jake bunun Dante'nin bir büstü olduğunu gördü; muhtemelen birinin ödülü olmalıydı. Çocuk ona doğru bir hamle yaptı ama Jake hemen yana kaçılıp onun yüzükoyun yere yuvarlanmasına neden oldu. Bir tezahürat daha yükseldi; iri yapılı bir çocuk Jake'in önünde dikildi ama Jake onu da şaşırtıp büstü kolunun altında güvenceye alarak aradaki boşluktan dalıp geçti. Grubun geri kalanı onu yere devirmek için yaklaşıyordu ama son derece kıvrak hareketlerle onlardan da kurtulup büstü Helen'e doğru fırlattı; kız olup bitenleri kararsızlıkla izliyordu ve hoşlandığından pek emin değildi.

"Hey, Francesca, yakala!" diye bağırdı Jake.

Helen ne yaptığını pek düşünmeden pası tek eliyle yakaladı ama kendisini az önce yere yuvarlanmış olan çocukla karşı karşıya buldu; onun başının üzerinden atacakmış gibi yaptı ve çocuk kollarını kaldırarak yukarı doğru sıçradı ama Helen hemen aşağı doğru eğilip yan tarafından geçti.

"Hey, Francesca!" diye bağırdı Jake.

Jake yine boşluktaydı. Helen bundan yararlanarak

büstü tekrar geri pasladı. Hantal rakibi dönüp büstün peşinden koştu; ona katılan diğerleriyle birlikte Jake'in üzerine koşuyorlardı. İşler kötü görünüyordu ama Jake atik ve kıvraktı; bir haykırış ve bir pasın ardından izleyiciden bir tezahürat daha yükseldi. Helen destek sağlamak için ona doğru koşuyordu. Genellikle tenis ve eskrim gibi bireysel sporları tercih eden züppe Bayan De Havilland'ın doğaçlama rugby gibi bir takım oyununda son derece büyük bir hevesle yer aldığını görmek, muhtemelen okuldaki beden eğitimi hocasını çileden çıkarırdı.

Jake'in başarılı koşusu ve pasları, oyuna giderek daha fazla katılımcıyı çekiyordu. Artık öyle bir duruma gelmişti ki, büstü gerçek sahiplerinden uzak tutmak yerine odanın uzak ucuna taşımak skor kazandıracak gibi görünmeye başlamıştı.

Fiziksel açıdan dengesiz bir karşılaşmaydı ama Jake'in güdöleri ve kıvraklığı bu açığı kapatıyordu; rakip oyuncularını aldatıp ters taraflara sürüklemekte büyük bir ustalık sergiliyor, dans edercesine kayarak aralarından geçiyordu. Şakacı tavırları bulaşıcıydı; büst bir aşağı bir yukarı inip çıkarak elden ele dolaşıyor, çocuklar birbirlerine paslar çıkarıp duruyordu. Ellerinden geleni yapmasına karşın rakipleri henüz top hâkimiyetini kazanamamışlardı. Helen büyük bir neşeyle diğerlerinin arasında koşuyor, hızlı koşuları ve akıllıca paslarıyla oyuna katılıyordu.

Sonunda ustaca bir dönüşü Jake'i duvarın dibine getirdi ama iriyarı rakiplerinden bir grup onu ezip suyunu çıkaracak gibi görünüyordu. Asırlar gibi gelen bir süre bo-

Simyacı

yunca büstü elinde dengeleyerek ayak uçlarında durdu; yenilgiyi kabul etmiş gibiydi. Grup ona doğru yöneldi; hepsi birden nefeslerini tutmuştu.

“Hey, Ulyse!” diye bağırdı Helen. “Bana at!” Üzerine atlayan bir rakibin kolunun altından dalarak büstü kıza doğru attı; Helen bir adımda ileri doğru atılıp pası tek eliyle karşıladıktan sonra üzerine gelen bir rakipten sıyrılarak büstü duvara savurdu ve Dante’nin sivri burnunu sıvanın içine gömdü. Bir zafer edasıyla kollarını kaldırarak doğrulurken kalabalıktan neşeli sesler yükseldi; elinde tuttuğu büstle, az önce rakibinin kafasını kesmiş vahşi bir Amazon gibi görünüyordu.

Jake nefes nefese yanına geldiğinde Helen onun elini tutup maç kazanmış bir boksör gibi kaldırdı. Kalabalık alkışlayarak tezahürat yapmaya başladı ve Jake uzanıp yanağına bir öpücük kondurunca sesler daha da yükseldi.

Gürültüler yatışırken, akşam sona erdi. İnsanlar çıkışlara doğru yönelmeye ve salonu boşaltmaya başladılar. Daha büyük bir çocuk gelip büstü Helen’den aldı; dostça bir tavırla Jake’in saçlarını karıştırdı ve kendisinin anlayamadığı İtalyanca bir şeyler söyledi.

“Üff, biraz açık havaya ihtiyacım var” dedi Jake.

Helen kendi yanaklarının da kızarmış olduğunu hissediyordu. “Benim de” dedi. “Bak, şu perdenin arkasında bir çıkış var.”

Yüreğinde kurallara uyan bir yapısı olan Jake, yangın kapısının üzerindeki yazıyı gördü: “Sadece acil durumlar için.” Ama o anda Helen pek formalitelerle uğra-

şacak durumda değildi. Kendisini dünyanın zirvesinde hissediyordu; sarayından çıkan bir kraliçe edasıyla kapıyı itip çıktı. Jake de uysallıkla onu izledi.

Dışarı çıktıklarında bir tarafında sokağa inen basamakların bulunduğu çelik bir platformun üzerine geldiklerini gördüler; diğer tarafta ise yukarı çıkan dikey bir merdiven vardı.

“Haydi gel” dedi Helen. “Çatıya çıkalım.”

Jake’in cevap vermesine fırsat tanımadı. Gecenin serinliği delikanlının yanaklarına vuruyordu ve havada büyümlü bir şeyler vardı. Neden olmasın? diye düşündü, omuz silkerek.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Altlarında büyük yapıların ışıklarıyla uzanan şehri görüyorlardı.

“Bak, şu Brunelleschi Kubbesi” dedi Helen. “Yanındaki Giotto Kulesi. Şu da Arnolfo Kulesi. Onun önündeki çok uzun ince kuleyi görüyor musun? O da Signoria Kulesi. Sanırım o benim en sevdiğim yapı. Uffizi’nin olduğu yer orası; biliyorsun değil mi, Sanat Galerisi? Oradan Ponte Vecchio’nun tepesine kadar çıkan bir koridor var. Floransa’yı seviyorum.”

“Benim buraya ilk gelişim.”

“Nerede yaşıyordun sen?”

“Glasgow’da. İskoçya.”

“Bana oradan söz et” diye emretti Helen.

Simyacı

Jake de öyle yaptı. Ortamları ve nesneleri tanımlamakta eşsiz bir yeteneği vardı. Helen Giacometti kalabalığını gözünün önünde görebiliyordu; hepsi Pazar günü akşam yemeğinde masada toplanmış, aynı anda konuşarak sohbet ediyorlardı.

“Sanırım bu hoşuma giderdi.”

“Bilmiyorum, aslında oldukça gürültülüdür. Nonna’nın bunları dinleyerek geçirdiği doksan tuhaf yıldan sonra sağır olmasına şaşmamak gerek.”

“Gürültüyü severim” dedi Helen, sözleri kendisini de şaşırtarak. “Gürültü, kalabalık ve hayat!”

“Ve Dante’nin kafasıyla rugby oynamak” diye ekledi Jake.

Helen sahte bir kahkaha attı. “Bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum aslında” dedi.

“Haydi” diye itiraz etti Jake. “Oldukça eğlenceli.”

“Evet ama biraz, nasıl desem... Anlamazsın, boş ver.”

“Dene.”

“Şey, pekala, saygısızcaydı.”

“Saygısızca mı?” dedi Jake.

“İşte, anlamayacağını biliyordum” diye karşılık verdi Helen.

“Bırak şunu” diye itiraz etti Jake. “Dante’nin buna aldıracağını sanmıyorum; üstelik aradan geçen yedi yüz yıl sonra...”

John Ward

“Konu bu değil” diye cevap verdi Helen, gücenerek. “Küçüklüğümde beri benim kahramanımdı o.”

“Pek alışılmadık bir kahraman.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Belki daha farklı bir şeyi tercih ederdin: Görevi her tür insanın tutsak olarak tutulduğu ve türlü işkenceler gördüğü bir yeraltı şehrine girmek olan bir kahraman örneğin. Tek yardımcısı ona rehberlik etmeye gönüllü olan bir köylü. Yeraltının derinliklerine doğru birlikte ilerliyorlar, karşılarına çıkan tüm zorlukları aşıyorlar ve onları durdurmaya çalışan bütün korkunç yaratıkların üstesinden geliyorlar; sonunda şehrin buz tutmuş merkezine ulaşıyorlar ve beline kadar buzun içine hapsolmuş dev canavarı görüyorlar. Yapabilecekleri tek şey, canavarın gövdesinden aşağı inip buzun içindeki dar delikten geçerek öbür tarafa ulaşmak. Bu nasıl olurdu? Bu daha mı hoşuna gidecek bir hikâye?”

“Muhtemelen. Ama o filmi görmüştüm.”

“Eğer adı ‘İlahi Komedi I: Cehennem’ değilse, pek sanmıyorum.” Gösterişli bir ses tonuyla Amerikan aksanında konuşmaya başladı. “Cehennemde, herkes çılgınlığınızı duyabilir! Macera kahramanı Dante Alighieri ve sadık dostu Virgil’in Cehennem Bölgeleri’ndeki maceralarına katılın!”

“Korkarım sadece yarışma için seçtikleri bölümleri okudum” diye itiraf etti Jake. “Ama sen bu konuda oldukça başarılısın.”

“Bence muhteşem” dedi Helen. “Onun gibi bir kitap daha yok!” Hafifçe kıkırdadı. “Bir defasında bir Cehennem modeli bile inşa ettim. Teyzelerime onun bir bebek evi ol-

Simyacı

duğunu söylemiştim; o tür bir şey daha çok hoşlarına giderdi. Üzerinde çok uzun süre çalıştım. Cehennem'in tüm bölümlerini yaptım ve minik birer Dante ve Virgil de aralarında olmak üzere mukavvadan tüm karakterleri hazırladım. Kendi modelimi bile koymuştum; Cehennem'de dolaşırken kaybolduğumu, Dante'nin gelip beni kurtaracağını hayal ediyordum." Geçmişini hatırlamak onu biraz üzmüş gibi bir an duraksadı. "Küçükken elbette" diye ekledi aceleyle.

Helen sessizleşince, Jake onun çocukluk sırlarını açmaktan dolayı mahcup olduğunu anladı. Oyun alanının sessiz bir köşesindeki birbirleriyle konuşma cesaretini gösterdikleri için şaşkınlık içindeki iki çocuk gibi oturuyorlardı. Uzaklarda bir trenin iki tonlu dokunaklı melan-kolisini haykıran sesini duydular.

"Bu ses hep tüylerimi ürpertir" dedi Jake.

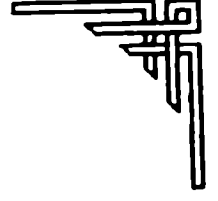
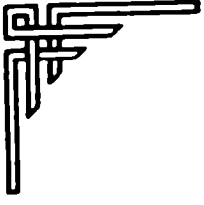
"Keşke babam burada olabilseydi" diye iç geçirdi Helen.

"Olması mı gerekiyordu?"

Helen, Jake'in hâlâ orada olmasına şaşırılmış gibi etrafına bakındı. "Aslında hayır. Sadece gelebileceğini düşünüyordum. Haydi" dedi sonra, "hava burada oturmak için fazla soğuk."

Düzenleme

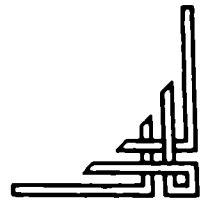
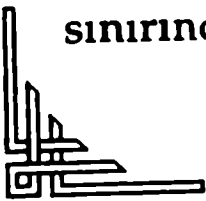
Ny.ozlem

II

İş Üzerinde Bir Sanatçı

Helen'in babasıyla ilgili hayali onun düşünmediği bir şekilde doğruydı. Seyirciler arasında olmayacağını düşünmekte haklı olmakla birlikte, Gerald De Havilland gerçekten de Floransa'daydı ve Helen'in tam düşündüğü sırada gerçekten de Victor Orloc'un dükkânındaydı. Dahası, sadece teyzelerine telefon etmekle kalmamış, onlarla yüz yüze de görüşmüştü; bu orada ayrılmasından beri neredeyse görülmemiş bir şeydi. Şimdi o ünlü sanat koleksiyonu -daha doğrusu içlerinden özellikle birisi- teyzelerinin bilgisi dışında bir yazı masasının içinde İtalya sınırında yolculuk yapıyordu.

Simyacı

Bu sır -masanın birçok gizli gözü vardı- pek de gerekli değildi aslında. De Havilland yazıyı kendisi yanında getirmişti ama hilelere karşı çocukça düşkünlüğü birlikte çalıştığı insanlara pek de güvenmediği gerçeğiyle birleşince, işlerini el altından yürütme ihtiyacını doğurmuştu. Victor Orloc'u ona güvenemeyeceğini bilecek kadar uzun süredir tanıyordu ve üzerinde çalıştıkları konuda onun temsil ettiği adamaysa hiç güvenmiyordu. O adamın adı Aurelian Pounce idi. De Havilland onunla hiç karşılaşmamıştı ama ünüyle ilgili bazı şeyler biliyordu. Görünüşte bir sanat tüccarıydı ve amatör olarak da kara büyüyle uğraştığı söyleniyordu. Hakkında edindiği bu kadar bilgiyle bile, De Havilland bu açıdan iki tür insan olduğunu biliyordu: Canlarının sıkılmaması ve kendilerini biraz değerli hissetmek için bu tür konularla uğraşan zararsız sapkınlık ve olabildiğince uzak durulması gereken sevimsiz fanatikler. Pounce ne yazık ki ikinci gruba giriyordu. Kesinlikle karşılaşılmaması gereken bir adamdı; her anlamda...

Azılı bir adam olmanın en önemli gereklerinden biri -bu belki de kişinin ilk etapta azılı hale gelmesinin nedeni- sınırsız iyimserlikti. Olasılıklar ne olursa olsun, azılı adam daima içinde bulunduğu kötü durumdan kurtulacağına inanır; başkası yapamasa bile. Çoğu zamanda gereken tek şey budur. Böyle insanlar büyük bir risk almaktan çekinmez, çünkü başkaları birinin inanılmaz riskler almaya hevesli olacağına inanmazlar ve dolayısıyla aleyhte davranmak için hiçbir şey yapmazlar; hatta olasılıkları bile düşünmezler. Böylece Gerald De Havilland, müşterisinin korku verici ününe karşın

Aurelian Pounce'a karşı ikili oynamaya karar vermişti.

Sözkonusu olan yazıyla ilgili kesin bir bilgi yoktu ama içindeki tüccar içgüdüğü onu yönlendiriyordu. Biri bir yazıyı elde etmek için olması gerekenden çok fazla miktar ödediğinde, kesinlikle tedbirli olmak gerekirdi. Müşteri o kadar para ödemeye razıysa, daha fazla ne kadar ödeyebilirdi acaba?

Nesnenin açık pazardaki fiyatı Pounce'un önerdiğinden kesinlikle çok daha fazlaydı ama yeniden satma şansı neredeyse hiç yoktu. O halde onu bu kadar değerli kılan başka şeyler olmalıydı ya da başka *biri*; kalplerini kaptırdıkları bir şeyi her ne pahasına olursa olsun elde etmeye kararlı olan o koleksiyoncu şımarık milyonerlerden biri örneğin. Eğer durum buysa, neden Pounce ile uğraşındı ki? Bu bir tüccarın el kitabındaki en eski kuraldı: Aracıyı ortadan kaldır. Tek sorun, nihai alıcının kimliğini keşfetmek olabilirdi ama Gerald De Havilland gibi iflah olmaz bir iyimser için bu zevkli bir zorluktu, engel değil.

Victor Orloc'un dükkânının içi burada dönen gölge-
li işleri yansıtırcasına kasvetliydi. Tek ışık antika bir masa
lambasından geliyordu ve o kadar kapalıydı ki, ışık içeri-
deki hiçbir nesnenin üzerine tam olarak vurmuyor, nesne-
lerin sadece bazı kısımlarını aydınlatıyordu. Bronz hey-
kellerin sinsi kıvrımları parıltıyor, renkli bir duvar halısı-
nın üçgen ucu görünüyor, karanlığın içinde bir duvar sa-
atinin cam yüzü ürkütücü bir şekilde parıltıyordu. Işık
son derece yetersiz ve hareketsiz olduğundan, bu bir göz

Simyacı

aldanması olabilirdi ama sanki masada iki kişi huzursuzca kıpırdanarak oturuyor ve içeride olup bitenleri izliyor gibiydi.

Suçluluk duygum olmalı, diye düşündü Gerald De Havilland. Yetişkin hayatının hayal kırıklıklarıyla uzun süredir bastırılmış olan Katolik çocukluğundan kalma alışkanlıklar, bu tür zamanlarda ortaya çıkıyordu. Karşı-sındaki adama huzursuz bir gülümsemeyle baktı. Işık adamın kavanoz dibi gibi gözlüklerini gösteriyordu; camlar öyle bir şekilde parlıyordu ki, gözler için yapılmış iki ışık diskiye benziyor, insan onlara bakarken dev bir böcek kendisini izliyormuş gibi hissediyordu.

“İşimizle ilgili konuşmaya başlamadan önce bir iyilik yapar mısın, Victor?” diye sordu De Havilland.

“Bir iyilik mi?”

Adamın kuru fısıltısı kendi sesinin ekosu gibi gelmişti.

“Bir yazı masam var” dedi De Havilland, “eski ve güzel bir şey; yıllardır benimdi ve fazla para etmez. Bazı küçük şeylerimi koymak için kullanıyordum. Görmek isteyip istemeyeceğini düşündüm.”

“Kesinlikle. Yanında mı?” Sesindeki ton, bir adamın küçük bir tamir için koca masayı ta Londra’dan getirmiş olmasından kaynaklanan şaşkınlığı yansıtıyordu.

“Aslında onu İsviçre’den buraya göndermiştim” dedi De Havilland. “Eee, diğeri işle uğraşırken bunu da halletmiştim. Yarın burada olması gerek. Orasını burasını bi-

raz toparlarsam kızım için iyi bir doğum günü hediyesi olabileceğini düşündüm.”

“Bir hediye mi?” diye sordu Orloc. “Acelesi var mı? Yani şu sıralar atölye biraz dolu ve

Pierluigi tatile çıkmak için sabırsızlanıyor.”

Adamın kuru ve düz ses tonu, sanki insan olmayan birinden çıkıyor gibiydi: Daha önceden kaydedilmiş bir fonograf olabilirdi sanki.

“Hayır” diye cevap verdi De Havilland. “Doğum gününe daha çok var.”

“Bu kadar önceden düşünmen ne kadar güzel.”

“Kesinlikle.”

Bu konu üzerinde bu kadar dönüp durması belki de asıl canını sıkan şey değildi; asıl kafasını kurcalayan şey, belki de aklındakinin pek de iyi bir fikir olmamasıydı.

“Ama buraya kadar o eski yazı masasını tartışmaya gelmedin, değil mi?”

“Bir açıdan.”

Camlar oynadı; bir an için arkasındaki gözler gülünç bir büyüklükle ortaya çıkıp tekrar kayboldu.

“Ne demek bu?” diye sordu Orloc. “Yanında mı, değil mi?”

“O kadar acele etme” dedi De Havilland, “Victor, eski dostum. Bu noktaya ulaşana kadar çektiklerimi bilemezsin. Oradaki yaşlı ahbablar beni bir zehirden daha büyük bir hevesle karşılamadılar. Daha ağzımı açmadan

Simyacı

yığınlarca şey söyleyip durdular. Şu eski yazı masası meselesi de o sırada ortaya çıktı, bilmek istersen.” Hikâyeleri işleyerek anlatmak, De Havilland’ın kesinlikle usta olduğu becerilerinden biriydi. “Nesneyi şatodan çıkarmayı başardım ama ancak bir uzmanın görmesi gerektiğini bahane ederek. O zaman bile bana vermek istemediler. Şehirdeki bir bankaya göndermek konusunda ısrar ettiler.”

“Eh, bunun bize ne yararı var?” diye sordu Orloc. “Görünüşe bakılırsa pireyi deve yapıyorsun, Gerald. Bunun basit olacağını söylemiştin bana.”

“Öyle de olacak” dedi De Havilland pişkince, “kesinlikle öyle olacak. Bütün yapmam gereken, bankada bir sanat uzmanı ve presto olarak bir takım teminatlar sunmak! O zaman malı bana teslim edecekler.”

“Ve bütün bu teminatlar” dedi Orloc bıkkın bir tavırla iç çekerek; sanki bütün bunların nereye çıkacağını aniden anlamış gibiydi, “daha fazla parayı gerektirecek. Haklı mıyım?”

De Havilland incinmiş görünüyordu. Aslında içten içe memnundu; hikâyeler kurgulamaktan hep çocukça bir zevk almıştı ve bu seferki gerçekten de çok iyi gidiyordu. “Victor, Victor! Bunu nasıl yapabilirsin? Duyan da bunu müşterinden daha fazla para sızdırmak için benim uydurduğumu düşündüğünü sanırdı.”

“Bu fikir aklımdan geçmedi değil” dedi Orloc ciddi bir tavırla.

“Pekala, bak sana ne diyeceğim Victor. Bu teminatlar para gerektirecek, evet, bu konuda hiç şüphe yok; başka-

sının yapabileceğinden daha ucuza mal edebilecek olsam bile. Ama sana iyi niyetimi göstermek için, Victor, masrafları kendim karşılayacağım. Eğer müşterin onun yerine üstlendiğim fazladan masrafları bana geri ödemek isterse, elbette ki itiraz etmeyeceğim. Ama bu konuda bir şey teklif etmezse, bunu ona bedavaya yapacağım. Bunun başlangıçta yaptığımız pazarlığın dâhilinde olmadığı konusunda haklısın Victor ve Gerald De Havilland verdiği sözü tutar.”

Bir an söylediklerinde gerçekten de samimi olduğunu hissetti; tabii hikâyesi doğru olsaydı. Gerçek hayatta değilse bile hikâyelerdeki cömertlik gösterilerine karşı bir zayıflığı vardı.

“Eminim müşterim onun yerine içtenlikle üstlendiğin masrafları karşılamaktan mutluluk duyacaktır” dedi Orloc. “Mal eline geçtiği zaman.”

“Elbette ama başlangıçta düşündüğümüzden daha uzun süreceğini anlamalısın.”

“*Senin başlangıçta söylediğinden, Gerald. Ne kadar uzun?*”

İşte sorun buydu. Hikâyeyi kurgulamasındaki sanatsal başarısını içinden takdir etti. Bu muhteşem kurgulaması -hepsini hiç hazırlık yapmadan daha dükkâna girdiğinde düşünmeye başlamıştı- sadece Pounce’un ardındaki gizemli adamın kimliğini bulmak için ihtiyacı olan zamanı kazandırmakla kalmayacak, bunu başaramadığı takdirde önceden anlaştıkları rakama Pounce’un kendisine satış yapmasını sağlayacaktı. Yüzündeki sırıtışı bastır-

Simyacı

mak ve onun yerine kaşlarını çatıp ciddi görünebilmek için büyük çaba harcadı; bunu yaparken kafasından hesaplama yapıyor izlenimi vermeyi de unutmadı.

“Şey” dedi sonra, Orloc’un başının üzerinde belirsiz bir noktaya bakarak, “bir bakayım. İşi yapabilecek en az iki kişiyi görmem gerekiyor; kimin daha ucuza yapacağını bilmem gerek. Sonra da işin kendisi var; belgeler yeterince açık ve temiz ama kontrol edilebileceğini düşünerek gerekli referansları da ayarlamak gerekiyor. Bu günlerde bunu yapıyorlar, biliyor musun...”

“Ne kadar sürecektir, kabaca?” diye ısrar etti Orloc, sabırsızlanarak. “Bir hafta? İki mi? Daha mı uzun?”

“Ah, en fazla iki hafta, Victor. Benim tahminim on gün. Şansımız yaver giderse.”

Daha kısa bir süre belirtmekte sakmca olmadığını biliyordu; çünkü böyle durumlarda “beklenmedik sorunlar” nedeniyle daima uzatma yapabiliirdiniz. İnsanlar bunu beklerdi; bu oyunda kimse ilk verilen sürede işin bitmesini ummazdı.

“Evet” dedi sonunda, “on gün işin bitmesi için yeterli olacaktır, Victor. Bu müşteriye de uyar, ne dersin?”

“Uymak zorunda, öyle değil mi?”

Şimdi biraz öfkelenmenin zamanıydı. “Bana bak sana” dedi kaşlarını hafifçe çatarak, “burada ne yaptığımı unutuyorsun galiba; söz konusu olan benim kellem. Öyle olduğu için de bir daha İsviçre’ye girebileceğimden emin

değilim. Bunu hiç düşündün mü? Tanrı aşkına, kızım orada yaşıyor!"

Orloc neredeyse özür dileyecekti. De Havilland'ın az önce söylediklerini hiç düşünmemişti. Tabii o ana kadar kendisi de düşünmemişti bunu.

"Şey" diye devam etti De Havilland, "kimse çabalının takdir edilmemesinden hoşlanmaz. Bu satış için para ödeyen tek müşteri seninki değil, biliyorsun değil mi?"

Orloc onu yatıştırmak için ne yapacağını şaşırılmış gibiydi. Sonunda masanın altında bir yerden bir şişe brendi ve iki bardak çıkardı. "O yazı masası hakkında neden o kadar tantana yaptığını şimdi anlıyorum" dedi özür dileyen bir tavırla. "Eğer istersen konuyla ben ilgilenirim."

İşte ustaca çalışmasının bir ödülü daha! Bu yazı masasının kendi kendini sürgüne gönderen bir babanın kızına bir ayrılık hediyesi olabileceği hiç aklına gelmemişti. Her gerçek sanatçı gibi eserini takdir edebilirdi, çünkü karmaşık dehasından pek de bilinçli olarak sorumlu olmadığını biliyordu; bu Tanrı vergisiydi, kesinlikle. Her şeyi sanatçı yaratıcılığı bitirmişti işte. Bardağı dudaklarına götürdü.

"Harika bir brendi, Victor. Sana yakışır şekilde."

Oradan bir an önce çıkmayı istiyor olmasına karşın, Gerald De Havilland kendisini biraz daha kalmaya zorladı. Dışa yansıttığı hareketlerinin gerçek niyetlerini ele vermesinden korkuyordu. Oteline dönmek, dışarı süzölmek ve gidip trenine binmek istiyordu. Ancak Orloc'a bir an

Simyacı

önce kaçmak ister gibi bir görüntü vermek yerine treni ucu ucuna yakalamayı tercih ederdi.

Neyse ki, Orloc görüşmeyi uzatmak niyetinde olmadığı gösterdi. Brendi şişesini görünmez yerine geri koyarken, De Havilland içkisini gayet acelesizce yudumluyordu.

“Biliyor musun, Victor” dedi, “sana şaşıyorum. Senin gibi bu işlerle uğraşan bir adamın antikaya karşı daha duyarlı olması gerekirdi. Bunun gibi eski bir bağbozumunun tadı çıkarılmalıdır; patates votkası gibi fondiplenmemelidir.”

“Şimdi bana izin verirsen, Gerald, yarın erken saatte bir işim var.”

“Beni kovuyorsun, ha! Utanmalısın. Çok iyi bir gece çalabilirdik.” Bardağını boşalttı ve keyifli bir şekilde dudaklarını şapırdattı. “Başka bir zaman, ha? Victor?”

“Başka bir zaman, Gerald. Dediğin gibi olsun.”

Orloc onu mobilyalarla dolu dükkânın içinde kapıya doğru iteledi.

“Müşterine saygılarımı ilet” dedi De Havilland. “Gecikme için de lütfen özür dile.”

“Kesinlikle iletirim.”

Orloc onu kapıdan dışarı itti ve kapıyı tekrar kapar kapamaz sürgüleri çevirdi; sanki misafirinin tekrar içeri girmesinden korkuyor gibiydi. De Havilland bu yapmacık hayal kırıklığının dehşetini yansıtmak için bir an olduğu yerde donup kaldı, sonra acelesizce yürümeye başladı;

ama bu kez kendi zekâsından dolayı yüzünde geniş bir sırıtış belirmişti. Köşeyi döner dönmez adımlarını hızlandırdı ama tam o sırada önünde bir taksi belirdi. Bu gece şans gerçekten de ondan yanaydı.

Taksinin arka koltuğuna yerleştğinde, o geceki çalışmasını gözden geçirdi. Umduğundan çok daha iyi gitmişti. En azından iki haftalık süre kazanmıştı ve bu arada anlaşmayı da tehlikeye atmamıştı; banka kasasıyla ilgili hikâyesi de daha sonra gerekirse süreyi daha fazla uzatabilmesine fırsat tanıyacaktı. Bu gerekemeyebilirdi; özellikle de işler bu gece olduğu kadar iyi giderse. Sonra akıllı Pounce'a kaydını ve müşterisinin kimler olabileceğini sorgulamaya başladı.

Orloc ile konuşması sırasında müşterisinin adını bildiğine dair herhangi bir ipucu vermemek için çok dikkatliydi. Bunu yapmak için görünürde herhangi bir neden yoktu ama herhangi bir bilgiyi gerekmedikçe vermemenin altın kural olduğunu biliyordu. Bu konunun arkasında Pounce'un olduğu bilgisi ona tamamen şans eseri ulaşmıştı ve hiç beklenmedik bir kaynaktan gelmişti: Kızının gardiyanlarından.

İsviçre'deki karşılaşması o kadar soğuk olmuştu ki, tam orada ve o anda neredeyse vazgeçiyordu. Hayır, Helen evde değildi. Okulda da yoktu. Kızının hayatına bir kuyrukluyıldız gibi girip çıkmak yerine onun durumuyla daha fazla ilgilenseydi, bu tür şeyleri daha iyi bilirdi. Aslında o anda Helen de Floransa'daydı ve Dante Festivali'ne katılmıştı; bunu takside hatırladığında, bir an kızının bir dokunuş kadar kendine yakın olduğunu düşündü. Ve

Simyacı

aynı anda kızı Floransalı şairin kafasıyla müthiş bir rugby maçının ortasındaydı. İlgilendiği maldan söz ettiği anda buzlar erimiş, Helen'in teyzelerinin aslında kendisinden daha hevesli olduğunu o anda anlamıştı.

O yazının böylesine rağbet görmesi ne kadar ilginçti. O iğrenç herif, neydi adı? Kâhya muhtemelen biliyor olmalıydı. İçeri dalmış ve yazıyı görmek istemişti. Elbette ki teyzeler itiraz etmişti. Ama işler bununla bitmemişti. O ağza alınmaz yaratık; Helen'in yaşında bir kızla kaçamak yapmıştı.

Ancak De Havilland bunları duymaktan çok mutlu olmuştu; ayrıca teyzelerle uzlaşabileceği bir nokta da yakalamıştı. O adam, Pounce -evet, adı buydu, kartını bırakmıştı ama teyzeler onu ateşe atmışlardı- Aurelian Pounce, gülünç bir isim, ne tür bir insanın böyle bir adı olabilirdi ki? Öyle bir insanın eve alınmaması gerekirdi -bu kâhya gerçekten işten çıkarılmalıydı ama bugünlerde güvenilir ve iyi bir kâhya bulmak çok zordu- utanmadan evin içinde dolaşmış ve -kendi iddiasına göre- resimlere bakmıştı.

Kendisini bir sanat tüccarı olarak tanıtmıştı -kendilerini ifade ettikleri kelimelerden de görüleceği üzere en düşük yaşam biçimi, seninki gibi- ve evi dolaşırken bir şekilde Helen'e rastlamış, onunla sohbet etmeye başlamıştı. Hayır, elbette ki bu yeterince kötüydü ama rezaletin en küçük parçasıydı; incelediği bir resmin altındaki yazıları okuyamadığını söylemişti. Bunun üzerine Helen yazıyı ona okumak için eğildiği sırada -inanılmaz bir rezalet- saçından bir tutam kesmişti.

Daha pervasızca bir hareket bekleyen Gerald De Havilland, bu açıklamaya gülmemek için kendini zor tutmuştu. Kızını bu tür bir hakarete kayıtsız kalmayacağını bilecek kadar iyi tanıdığını düşünüyordu ama sırf teyzelerinin hatırına, De Havilland tiksinti ifadesini yüzünde gösterebilmek için yine sanatçılığına başvurmuştu. İçindeki fırsatçı eğilim hemen onların ahlak değerlerine uyarlanmasını sağlamıştı; kendi çatıları altında böyle bir olay olurken onlar kim oluyordu da De Havilland'ın ebeveynlik becerilerini yargılıyorlardı? Böyle bir durumda Helen'in gardiyanları olarak görevlerini tam yapmadıkları konusunda tartışmaya hakkı olmayacak mıydı? Kızma zenginliğin tuzaklarını sunamayabilirdi ama en azından cinsel tacizden uzak kalmasını sağlamayı başarabilirdi.

Elinin altında iyice kıvama geldiklerinde, yazının orijinal olup olmadığını kontrol ettirebilir miydi? Acaba bir kopya olabilir miydi? Bu işten pek de zevk almayacaktı ama herhangi bir sorunu başlangıçta bertaraf etmek en iyisiydi. Yazıyı birkaç gün için yanına alması gerekebilirdi; üç ya da en fazla dört gün. Ama tabii eğer kendisine güvenmiyorlarsa bir şeyler ayarlayabilirdi; hayır, hayır, hiç de değil, birkaç günlüğüne yazıyı kesinlikle yanına alabilirdi. Başka bir şey var mıydı? Ne, ak şu eski yazı masası mı? Neden olmasın, Helen'in en sevdiklerinden biriydi; ama kendisi şimdi uzaktaydı ve masa restore edilebilirdi. Bu da tabii ki masanın değerini artıracaktı. Tabii, neden olmasın?

En samimi tavırlarla vedalaşmışlardı.

Simyacı

Taksi otelin önünde durdu. Şoföre beklemesini söyleyip otele daldı, anahtarını aldı ve odasına girip yatağın altından büyük bir kanvas çanta çıkardı.

Eski alışkanlıklar zor ölüyordu; bir gözü Venedik için yola çıkacak olan trenin kalkış zamanını kontrol etmek için saatinde, dışarı çıkarken danışmada gece vardiyasına kalan gençle konuştu. Evet, tekrar dışarı çıkıyordu ve ne zaman döneceğini bilmiyordu; hatta dönüp dönmeceğini de! Erkek erkeğe bir tavırla göz kırptı. Ama biri kendisini sorarsa -görevlinin eline bir not yığını tutuşturdu- yatakta olduğu ve rahatsız edilmek istemediği söylenecekti. Görevli gülümsedi ve başıyla onayladı. Gerald De Havilland dışarı süzülmeden önce kapıda durarak az önce edindiği arkadaşına şakacı bir tavırla selam verdi.

Treni gerçekten de ucu ucuna yakaladı. Tren herkesin uyuduğu gecede yankılanan iki tonlu dokunaklı melodisini haykırarak ve bir çatının tepesinde oturan iki genci kısa bir an rahatsız ederek yola çıktığında hâlâ nefes nefeseydi.

Sevimsiz Bir Ara...

Cilalı mobilyalarla, aynalarla ve ahşap malzemelerle dolu bir dükkânda Aurelian Pounce bir baletin zarafetiyle hareket ediyor, sanat eserlerinin ve antika mobilyaların arasında seçkin bayan müşterisini ağırılıyordu. Elleri mermer ya da sedef kakmalı masaların üzerinde yansıyarak bir kelebeğin uçuşunu andıran hareketler yapar ve yuvar-

lak hatlı bronz heykellerin arasında adeta dans ederken, müşterisinin omuzlarına doğru uzandı ve kaşmir şalını aldı. Bütün bu süre içinde bir yandan da melodik sesiyle konuşuyor, dedikodulardan, sanat eserlerinden, havanın bunalıcı sıcağından ve antika pazarının sorunlarından söz ediyordu.

İlginç zıtlıkları olan bir adamdı: İri yapılı ve geniş göğüslüydü ama hareketleri dişildi. Parlak beyaz yelesinin çevrelediği iri başı, sanki bir boğanın omuzlarında dökülüyor gibiydi ve boynu neredeyse hiç görünmüyordu; agresif bir izlenim veren kare çenesi ve çıkık elmacık kemikleri erkeksi bir hava yaratırken, ses tonu son derece yatıştırıcı ve dişildi; o kelebek uçuşunu andırarak hareket eden zarif ellerinin üzerleriyse belirgin şekilde kıllıydı.

Alt kattaki mutfakta genç çingene kadın ve küçük kıızı dükkân sahibinin konukseverliğinden memnun bir şekilde sıcaklığın ekmek ve çorbanın tadını çıkarıyorlardı ama ortamın tuhaflığından dolayı biraz tedirgindiler. Bir günde haddinden fazla harikayla karşılaşmışlardı: Ayna gibi camları olan parlak siyah araba, istasyonda dilenmek için oturdukları basamakların dibinde durmuştu. Birçok farklı türde polis memurunun bulunduğu bu yabancı topraklarda arabadan inen koyu renk üniformalı şoför ilk anda onları korkutmuştu ama sonra arka kapıdan inen parfüm kokulu, iri yapılı ve zengin görünümlü centilmen yanlarına gelip onlarla kendi dillerinde konuşmaya başladığında yatışmışlardı. Adam onlara para vermiş ve saat dörtte yine bu arabayı beklemelerini söylemişti. "Hayır, burada değil, daha sakin olan şu köşede" demişti adam. Ve şimdi

Simyacı

de bir köy sokağından daha uzun araba yoluna sahip bu saray yavrusu evde sıcak çorba içiyorlardı. Sırada ne vardı?

Üst katta Bay Pounce kaşmir şallı bayan müşterisini o kadar büyük bir ustalıkla kışkıışladı ki, kadın ne olduğunu anlamadı bile. Dükkân kapısı ardından kapanırken, arka taraftaki gölgelerin arasından başka bir kadın ortaya çıktı; uzun boylu ve oldukça yaşlı görünümlü biriydi. Saçının siyah rengi kesinlikle boyaydı ve estetik gerdirme operasyonlarının izlerini en ustaca makyözlerin bile gizlemesi mümkün değildi. Bay Pounce ona "Kontes" diyordu.

Kontes, Pounce'un normal olarak sattığı şeylere talep değildi; bundan da kolayca anlaşılaçağı gibi, Pounce kendini sadece antikalarla, sanat eserleriyle ya da heykellerle sınırlamıyordu. İlgi alanı antik bilgilere, gizli ve yasak öğretilere, günahkâr, karanlık okült uygulamalara kadar uzanıyordu. Kontes ile birlikteyken o önceki nazik yapısı pek belirgin değildi. Tıpkı birbirini gayet iyi anlayan ve ne istediklerini bilen iki insan gibi, aralarında katı bir doğrudanlık vardı. Ancak Kontes'in kendini tutması gerekiyordu; Aurelian Pounce bir hizmetkâr değil, bir ortaktı. Ama kadın onun bundan da fazlası olmasından korkuyordu.

"Eee, hazırlıklar yapıldı mı?" diye sordu Kontes.

"Her şey hazır, sevgili Kontes'im" diye cevap verdi Pounce. "Bugün öğleden sonra son malzemeleri de ayarladım."

John Ward

“O halde hizmetkârımı yanıma alabilir miyim? Görünmeyenleri izlemesi, gizli yerleri araştırması ve eşyalarını taşıması için?” diye sordu Kontes.

Yüzündeki heves ifadesi, onu bir an onlarca yıl önce olduğu hırslı okul kızının komik bir karikatürü gibi gösterdi.

“Alacaksın” dedi Pounce.

“Küçük bir kız mı? Ah, ne kadar lezzetli!”

“Ancak” diye uyardı Pounce, “onu önce ben kullanmalıyım. Bakmam gereken bir şey var.”

Bu söz, Kontes’i yine o okul kızına döndürdü; ama bu kez uzun süredir beklediği eğlencenin iptal edildiğini öğrendiği zamanki gibiydi.

“Haydi, surat asma Kontes! Hizmetkârını alacaksın; bundan emin olabilirsin.”

Kontes bir an düşündü ve hevesli haline geri döndü...

Daha önce gördüğü iri yapılı centilmeni ve yanındaki uzun boylu sıska yaşlı kadını görerek irkildiğinde, Çingene kadın çorbasını ve ekmeğini yeni bitirmişti; yaşlı kadının gözleri küçük kızın üzerindeydi ve yüzündeki ifade harisliğini öylesine açıkça belli ediyordu ki, çingene kadın elinde olmadan annelik içgüdüleriyle kendini kızının önüne siper etti. Ama centilmen yine kendi dilinde onunla yatıştırıcı bir şekilde konuştu ve bu ürkütücü kadının -ona “Kontes” diyordu- çok zengin, çok kültürlü -bir professoressa- biri olduğu-

Simyacı

nu ve Avrupa'daki tüm insanlar üzerinde bir araştırma yaptığını açıkladı. Özellikle de kendisi gibi göçebe olarak yaşayan insanlarla ilgileniyordu; yani Avrupa'nın son safkan ırkı olan gerçek Romanlar ile. Fotoğraf sanatına derin bir ilgisi vardı ve resimlerle dolu büyük bir kitap hazırlıyordu; bu yüzden Çingene kadının ve kızının resminin çekilmesi için büyük bir miktar para ödemeye hazırdı.

Adamın tavırlarına bakılırsa, bu yaşlı kadın bitiremeyeceği kadar çok paraya sahip çılgının tekiydi; o halde birazını kendisi için almasında ne sakınca olabilirdi ki? Bu Çingene kadının seve seve kabul edeceği türden bir anlaşmaydı. Adam bir tomar Amerikan doları çıkardı; bu, Çingene kadının hayatı boyunca bir arada görmediği kadar çoktu.

"Uzun sürmeyecek" dedi adam, "ama belki önce küçük kızı hazırlamamız gerekir."

Bu arada birlikte içki içerek şanslarını kutlayabilirlerdi. Adam çingene kadına bakarak yaşlı kadına göstermeden yüzüyle bir mimik yaptı; kadının çılgın olduğunu düşündüğünü hissettirmişti.

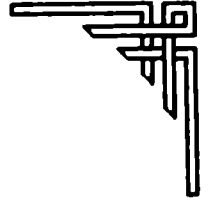
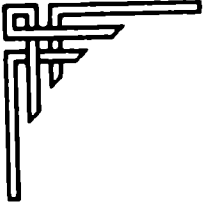
Çingene kadın kendisini olduğundan da genç gösteren bir kahkaha attı. "Haydi" dedi kızına dönerek, "bu yaşlı büyücü karı bize resmimizin çekilmesi için yığınla para verecek; sen gidip temizlenirken ben de bu beyefendiyle konuşayım."

Çingene kadının daha önce içtiği hiçbir şeye benzemeyen, tatlı ve kuvvetli bir şaraptı bu; bir an kafasına vurulmuş gibi hissetti. Belki de bu centilmenin kadehini tekrar doldurmasına izin vermemeliydi ama böyle mucizelerle dolu bir günde neden kendisini tutacaktı ki?

“İyi şansa!” dedi iri yapılı centilmen, elindeki bir tomar parayı sallayarak.

“İyi şa...” diye cevap verdi Çingene kadın ama daha sözünü tamamlayamadan bir şeylerin ters gittiğini hissetti; odanın duvarları dönüyor, bir uzaklaşıp bir yakınlaşıyor ve kendisi karanlık bir uçuruma düşüyordu.

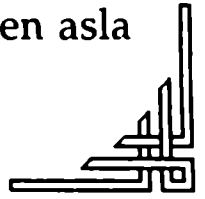
Uzun boylu şoför içeri girdi ve masanın üzerine serilmiş olan çingene kadını işaret etti. Pounce başını salladı; başka bir içki şişesinin tıpasını açarak diğer adama verdi. Adam kadının saçını kavrayıp başını kaldırarak ağzını açtı ve şişenin içindeki içkiyi kadının boğazına boşalttı. Çingene kadın öksürüp tıksırdı ama uyanmadı. Şoför para tomarını alıp Pounce’a uzattı ama Pounce yine başını sallayarak parayı çingene kadının cebine koymasını işaret etti. Adam biraz şaşkın bir ifadeyle kendisinden isteneni yaptı. Sonra baygın kadını koltuk altlarından kavrayıp, Pounce’un kendisine yardım etmek için açık tuttuğu mutfak kapısından dışarı sürükledi. Koridorun diğer tarafından küçük kız kederli bir çığlık attı.

III

Venedik'te Bir Balık Avı

Diğer birçok romantik doğaçlamalarda olduğu gibi, Gerald De Havilland'ın geç saatte Venedik'e yaptığı yolculuk gereksiz çıktı. Sabaha kadar beklemiş olsaydı bile karşılamayı umduğu kamyon-dan önce gelecekti, çünkü kamyon en erken öğleden sonra dörtte varabilecekti; Mestre'deki zona artigianale'de karşılaştığı ufak tefek adamın ona söylediği buydu. Söylediğine göre şoför Gianluca'nın Bergamo'da bir sevgilisi vardı; o taraftan gelirken asla ona uğramadan geçmezdi.

Simyacı

Bir an öfkeye kapılan Gerald De Havilland, neden bütün bu komediyi tasarlamış olduğunu düşündü; birçok şey gibi bu da o zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü. İçindeki romantizm ögesi en büyük etken olmuştu ve ardından gelen diğer etken, daima hareketlerini çapraşıklılaştırma eğilimi olmasıydı. Ama bunun bazı pratik avantajları olmadığı söylenemezdi; yazıyı taşımak için kendisi yorulmak zorunda olmadığı gibi saklamak için güvenli bir yer bulmak gibi bir sorunla da uğraşmamıştı. Ama doğrudan sevk etmek yerine neden Mestre'de teslim almayı düşünmüştü, buna anlam veremiyordu şimdi. Yine de, hatalarına takılıp kalacak bir tip değildi. Sonuçta zoraki aylıklıkla geçireceği koca bir gün için Mestre'den çok daha kötü yerler de vardı. Öte yandan, Ponte della Liberta dünya üzerindeki en harika, en güzel şehirlerden biriydi Venedik!

Venedik, *la Serenissima*; denizin ortasında bataklık kumunun üzerine inşa edilmiş hayaller şehri. Mucizevî zıtlıkların yer aldığı klasik bir Bizans mücevheri. Yüce Cumhuriyet'e ait olduğu zamanlarda, burası dünyanın en güçlü ve en başarılı iş merkezlerinden biri burasıydı. Sonbahar sonlarındaki bugünlerde bile hiçbir yerle kıyaslanamayacak kadar özel ve güzel bir şehirdi.

Pislik dolu yerlerden çıkıp pırıl pırıl uzanan lagüne baktığında kendisini daha iyi hissetti; sabah sisi yeni çözlürken, şehrin hatları yavaş yavaş belli olmaya başlıyordu.

Baldassare Buonconte'nin Venedik'te küçük bir galerisi olduğunu hatırlayınca gülümsedi; çünkü Baldassare

Buonconte, Aurelian Pounce'u tanıyordu. Sonuçta buraya gelmesi çok da kötü bir fikir sayılmazdı diye düşündü ılık çalarak yürümeye devam ederken; aslında bundan daha iyisini nadiren planlayabilirdi.

Baldassare Buonconte'yi gördüğünde, onu son gördüğünden beri geçen yıllar içinde hiç değişmemiş olduğunu fark etti; kızıl tenli, hırıltılı göğüslü, açık mavi gözlü, yuvarlak yüzlü ve kendisine dev bir bebek görünümü veren kel kafalı iri yapılı bir adamdı. Galerisine uygun olarak son derece temiz bir şekilde giyinmişti; biraz melankolik olmakla birlikte tavırları nazikti.

"Ah, Gerald" dedi De Havilland'ı görünce, "seni görmek ne güzel! İşler nasıl gidiyor? Burada her şey her zamanki gibi; sadece biraz daha kötüce. Venedik son üç yüz yıldır ölüyor... Benden çok dayanmamı umuyordum hâlbuki. Sanırım başa baş gidiyoruz, ne dersin?" Geniş göğsüne bir yumruk attı ve hafif bir öksürükle güldü. "Hayır, Gerald, dostum, işler artık burada eskisi kadar iyi değil. Neden devam ettiğimi kendim de merak ediyorum. Her geçen yıl turistlerin kültür seviyesi düşüyor ve paralarından ayrılmak onlara daha zor geliyor... Sordukları soru aynı; 'Peki ama tanınmış bir sanatçı mı?' Hep aynı; isim ünlü değilse almıyorlar. Asıl sorun, elbette, kendi zevklerinin olmaması. Ah! Haydi kahve içip bir şeyler yiyelim."

Kaldırım kafelerinden birine oturup, kanaldan binaların yüzeylerine yansıyan ışık oyunlarını izlediler. Ondan bundan uzun süre konuştuktan sonra, De Havilland nihayet Pounce'un adını sohbe kattı. Buonconte'nin cevabı, orta parmaklarını başparmağıyla tutarak işaret ve

Simyacı

serçe parmaklarını dışarı uzatıp elini aşağı doğru sarkıtmak oldu; bu, malocchio ya da diğer deyişle nazarı uzaklaştırmak içindi. Bunu yaparken gülümsemiş olmasına karşın, De Havilland arkadaşının bu hareketi sadece şaka olarak yapmadığını biliyordu.

“Bu tuhaf biri, Gerald” dedi Buonconte. “Görünüşe bakılırsa, nereden geldiğini kimse bilmiyor. Bazıları Macar olduğunu söylüyor ama Macarlar da onun Romen olduğunu iddia ediyor. Bazıları da yine İngiliz olduğunu savunuyor. Ama kendisinin nereli olduğunu söylediğini hiç duymadım. Ünü daha çok bir tür -siz nasıl diyorsunuz-cadı olmaktan geliyor.”

De Havilland güldü. “Cadı kelimesi genellikle kadınlar için kullanılır, Baldassare” dedi. “Sivri tepeli şapkalar giyerler ve süpürgelerine binerek uçarlar. Dönme falan değil, değil mi?”

“Bu gülünecek bir şey değil, Gerald” diye cevap verdi Buonconte, son derece ciddi bir tavırla. “Neydi, hah, sihirbaz, büyücü. Kara Sanatlar ile uğraşıyor. Gülebilirsin, Gerald, ama insanların sandığından daha fazlası var bu adamda. Ortaya çıktığı zamandan beri çok zengin biri olarak tanınıyor. Buraya yakın oturan iki-üç çok zengin insan gösterebilirim sana; hepsi de bu Bay Aurelian Pounce’un müşterisi. Satın aldıkları şeylerin de sanat eserleri olmadığını sana kesin olarak söyleyebilirim.”

“Yani sanat eseri sattığı müşterileriyle, şey... diğer türde şeyler sattığı müşterileri arasında kesin bir ayırım mı var?”

Sorusunu olabildiğince doğal bir tonda sormaya çalışmıştı ama Buonconte son derece kurnaz bir işadamıydı. "Ah-hah!" dedi, gülümseyerek. "Gerald, sanırım sonunda seni bu şehre getirenin ne olduğunu anladık; yoksa bana bunun sadece arkadaşça bir ziyaret olduğunu ve aslında tatil için geldiğini mi söyleyeceksin?"

"Senden bir şey gizlemek mümkün değil, Baldassare" diye cevap verdi Gerald, sahte bir teslimiyetle. "Pounce'un eşimin ailesinin sahip olduğu bir şeyin peşinde olduğunu dolaylı yollardan öğrendim. Buna istiyorsan okült bağlantılar da diyebilirsin ama bu şeyi kendisi için mi, yoksa başka bir müşteri için mi istediğini öğrenmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Hepsi bu!" dedi Buonconte, neredeyse sessiz bir çığlıkla. "Gerçekten de, eminim hepsi bu, Gerald, dostum. Sana bir öğüt vereyim. Pounce'u aşip müşterisine kendin ulaşmaya çalışmak pek de iyi bir fikir olmayabilir. Buna pek yumuşak yaklaşacak türde bir adam değil; zaten kim böyle bir şeyden hoşlanırdı ki? Ama şunu bil ki, bu adam böyle bir davranışı kesinlikle hoş karşılamayacaktır."

Buonconte'nin bu kadar keskin zekâlı olmasına bir parça sinirlenen Gerald De Havilland, sohbete biraz şaka katmaya çalışmanın en iyisi olacağını düşündü. "Baldassare, seni gerçekten tanımasaydım, şu Bay Pounce'dan korktuğunu düşünürdüm."

"Bazen biraz korkmak iyidir, Gerald" dedi Buonconte, biraz içerleyerek. "Merak ve kedilerle ilgili sizin şu ünlü İngiliz atasözünüz nasıldı? Sanırım bu konuya mükemmel uyardı."

Simyacı

“Aynı zamanda kedilerin dokuz canlı olduğunu da söyleriz dostum.”

“Yani?”

“Pounce derimi yüzmek isterse, önce beni yakalaması gerekir.”

“Ah, hep şu hafif yürekli iyimserlik; siz İngilizler, içinizde hep çocuk olarak kalıyorsunuz.”

“Bana bir-iki isim ver, Baldassare, ben de seni rahat bırakayım. Başka yollardan da bilgi alabileceğimden eminim, dolayısıyla bunu yapmaman için bir neden yok.”

Buonconte sıkkın bir ifadeyle ona baktı. “Şu mal” dedi çenesini kaşıyarak, “değerli mi?”

“Açık pazarda kesinlikle evet.”

“Büyük para mı?”

“Milyonlar değil. Belki yarım milyon. Doğru bir sunum olursa, üç çeyrek diyelim.”

“Dolar mı?”

“Pound.”

Buonconte bir süre daha düşündü.

“Bir okültist için elbette ki sanatsal değerinin ötesinde bir değeri olabilir.”

“Olabilir.”

“Arezzo’daki Girolamo Griffolino ve Milan’daki Kontes Regina D’Ambrosio. Biri okült konulara ilgi duyan bir sanat koleksiyoncusu, diğeri ise sanata ilgi duyan bir okültist. İkisi de kesinlikle yeterince zengin. Ama dikkatli

ol, sevgili dostum ve isimleri benden duymadığını kesinlikle unutma."

"İsimler mi? Hangi isimler?"

Gerald gülümseyerek ayağa kalkıp ceketini omzuna atmış herhangi biri gibi kalabalıkta kaybolana kadar Buontecente gözleriyle onu izledi. Bu adamdan hoşlanıyordu; çocuksu sevimliliği, iyimserliği, İngiliz olması, saflığı... Ancak, bu noktalar o an için önemli değildi ve düşünmesi gereken daha önemli bağlantıları vardı. Galerisine döner dönmez tanıdık bir numarayı tuşlarken, dünyanın kokuşmuşluğuna ve insanların yüreklerindeki düzenbazlığa lanet okuyarak başını sallıyordu. Karşı taraftaki telefon bir kez çaldıktan sonra tanıdık bir ses cevap verdi.

"Aurelian, nasılsın? Ben Baldassare. Az önce bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey öğrendim."

Kaydettiği ilerlemeden büyük keyif duyan Gerald De Havilland bir dondurma aldı ve Bizans ihtişamını izleyerek tadını çıkarmak için Piazza San Marco'da oyalandı; Mestre'ye dönüp Gianluca ile buluşmak için daha zamanı vardı.

Kahvesini yudumlayıp pastasını yerken, planlarını gözden geçirmeye başladı. İlk yaptığı plana göre yazıyı Pounce'a teslim etme zamanı gelene kadar yazı masasının gözündeki tutacaktı; tiyatroya olan aşkıyla kendisini Orloc'un dükkânına dönüp iki adamın şaşkın suratlarına bakarken hayal ediyordu. "Nerede?" diye soracaklardı. "Bütün bu zaman boyunca olduğu yerde" diyecekti o da, gülümseyerek, "Victor'ın dükkânında güvenli bir şekilde gizlenmiş ve kilitlenmiş durumda." Muhtemelen aklını kaçırmış oldu-

Simyacı

ğunu düşünerek ağızları bir karış açık halde ona bakacaklardı; sonra havalı bir tavırla masaya doğru yürüyecek ve üst yüzeyini yana çekip altında gizli olan şeyi gösterecekti.

Kendisini gözünde canlandırarak gülümsedi; bu muhteşem bir sahne olacaktı ya da muhteşem bir sahne olabilirdi... çünkü artık bunu oynamaya niyeti yoktu. Hemen eline geçirmesi ve herhangi bir sorunla karşılaşmaması gerekebileceği için artık masayı Orloc'un dükkânında tutması söz konusu bile olamazdı. Eğer Buonconte onu doğru bir yöne sevk ettiyse, yapması gereken şey işi hemen bitirmek, malı teslim etmek ve Pounce olup biteni anlamadan önce Londra'ya -doğrudan satışın kendisine ne kadar getirebileceğini hesaplayarak başka neresi olabileceğini düşündü- uçmak olabilirdi. Hatta İsviçre bankası destanını biraz daha uzatabilir ve kaçmak için daha fazla zaman kazanabilirdi.

Asıl sorun, bu süre içinde malı nereye gizleyebileceği konusuydu. Elverişli, gizli ve güvenli bir yer olmalıydı. Elverişli, gizli ve güvenli... Kelimelerin bileşimindeki bir şey kafasında bir düşünceyi tetikledi ve başını hayretle sallayarak sırtıttı. Elbette ya! Çözüm zaten elindeydi; sanki sezgileri onu doğru tarafa çekmişti ve bilincinin bunun farkına varmasını bekliyordu. Buraya gelişinin sonuçta ne kadar kazançlı olabileceğini gördüğünde kendini tutamarak bir kahkaha attı; tabii yan masada oturan insanların kendisine bakan şaşkın suratlarına aldırmadan. Cennet Krallığı, işte gitmesi gereken yer orasıydı.

Murano'daki *Regno del Cielo* cam atölyesi için daha uygun kaç isim olabilirdi ki? San Pietro Martire Kilisesi'nin arka tarafında gizlenmiş, dar ve karanlık bir yerdi. Birçok kişi, burası eğer Cennet Krallığı ise -yani kelimesi kelimesine- sadece birkaç kişinin girmemesine şaşmamak gerektiği yönünde şaka yapmıştı. Neredeyse zamanın başlangıcından beri buradaydı. "Kişi elinde olmadan hayretler içinde kalıyor" demişti bir on sekizinci yüzyıl gezgini. "Bu kadar değersiz camlar üreten biri nasıl olup da bu kadar uzun süre hayatta kalabilir?" Eğer fabrika ürettiği camların kalitesine dayansaydı, gerçekten de uzun süre önce iflas edebilirdi. Ama *Regno del Cielo*, bundan farklı bir hizmet sunuyordu ve bu hizmeti de uygunsuz adının ardındaki şakayı açıklıyordu.

Eğer daracık kapıdan içeri girmeyi başarabilirseniz, kendinizi minicik bir odada buluyordunuz; içindeki her şeyin -kapılar, odalar, merdivenler ve avlular- yanya bölünmüş gibi görüldüğü bu yerin en önemli özelliği buydu. Hemen karşınızda arkasında iki kapı ve bir adamın bulunduğu bir kontuvar görüyordunuz. Sağdaki kapı, atölyenin bulunduğu küçük bir yarım avluya açılıyordu. Soldaki antik ve demir kapı ise bomboş bir koridora çıkıyordu; ilk bakışta koyu renk ahşap panolarla kaplı gibi görünen bu koridorun duvarlarına yakından baktığınızda, aslında bunların çok sayıda kapı olduğunu görüyordunuz: Bütün duvar, küçük dolaplardan oluşuyordu. Kapıların arasında oturan adam, Fabrizio Favilla'nın son renkarnasyonu gibiydi; beş yüz yıl önce yaşamış olan Favilla, cam yapmak yerine sır tutmanın daha fazla para ka-

Simyacı

zandığını öğrenmiş, bunu yaparak San Pietro takma adını kazanmıştı ve kendisinden sonra gelen tüm torunları da aynı adı taşımışlardı.

St. Peter, anahtarların bekçisidir; Cennet Krallığı'nın anahtarlarının. Fabrizio Favilla da zamanında yüzlerce anahtarın bekçisiydi; dolapların anahtarlarının. O zamanlar bu dolaplarda bir sürü sır saklıydı; bazılarının maddi değerleri vardı, mücevherler, tablolar ve para keseleri gibi; bazılarıysa sadece sahipleri için değerliydi, teminat mektupları, suç belgeleri ve daha sonraları ise değiştirilen vasiyetler gibi. Ama hepsi mutlak bir gizlilik içinde saklanırdı.

Bir dolabın anahtarlarma sahip olmak -her birinin iki tane vardı ve kira ödendiğinde anahtarlar teslim edilirdi- dolabı açmaya yetkili olmak için yeterliydi; hiçbir soru sorulmaz, hiçbir belge imzalanmaz ve isim verilmezdi. Eğer birisi dolabın içindeki nesneler alındıktan sonra ikinci anahtarla çıkagelirse, bu çok kötüydü. Kendisine diğer anahtar gösterilirdi ve hiçbir açıklama yapılmazdı. Bir zamanlar anahtarların kendisi para gibiydi: Kumar masasında her şeyini kaybedip son bir çabayla bu anahtarları riske etmeye karar veren genç çaylakların sayısı az değildi; San Pietro'nun dolapları gibi bir yerde saklanacak kadar gizli olan bir şeyin kesinlikle değerli olduğu düşünülüyündü, bu teklifler pek kolay geri çevrilmezdi.

Anahtarların bekçisi olduğu için Fabrizio Favilla'nın adı St. Peter olarak anılmaya başlanmıştı; dolayısıyla St. Peter'a ait cam atölyesinin adı da Cennet Krallığı olmuştu.

Öğleden sonra geç bir saatte Helen'in eski yazı masasında ki gizli bölmede duran yazıyı aldıktan sonra Gerald De Havilland'ın yöneldiği yer de burasıydı. Şehvet düşkünü Gianluca ile Mestre'de buluştuktan sonra bir minibüs kiralayıp yazı masasını ona aktarmış, şimdi Venedik lagününün pırıltılı sularında ilerleyen motorda otururken yanbaşıda duran kanvas çantaya yazıyı yerleştirmek için arabayı gözden uzak bir yere sürmüştü.

Ancak kendini beklenmedik bir şekilde vicdan muhasebesi yaparken bulmuştu. Bunun Pounce'a karşı ikili oynamakla ilgisi yoktu; kızı Helen ile ilgiliydi. Güzel veya gizemli şeylerle uğraşmak onu hep derinden etkilemişti; belki de sanat tüccarı olmasının nedeni buydu. Bir nesneyi eline aldığı anda onunla ilgili hayalleri gözünün önünden öylesine hızlı geçerdi ki, sanki her şey önünde olup bitiyor gibi hissedirdi. Antika bir gerdanlığı parmaklarının arasına alıp okşadığında, bir zamanlar onu takan güzel boyunları düşünürdü; güzel bir mobilyanın kokusu ve dokusu, bir zamanlar ait olduğu evin uzun zaman önce ölmüş sahiplerini hatırlatırdı. O eski yazı masasının en geniş gizli bölümünü de açarken -bir sürü vardı- çocukluğunda bu gizli yerleri kızına gösterdiği zamanlar aklıma gelmişti. O eski masayı ne kadar severdi!

Bir daha İsviçre'ye giremeyecek olduğu konusunda Orloc'a söylediği sözler, şimdi gerçek etkisini göstermeye başlıyordu işte; şimdi oynadığı oyunda bir piyon olarak kullandığı biricik kızı Helen ile bağlantısını kaybedecek olması fikri bütün ağırlığıyla yüreğine çökmüştü. Araları bu kadar açık olduğu halde fazla etkilenmezken onu tamamen

Simyacı

kaybedecek olduğunu düşünmek tuhaf bir şekilde üzücüydü. Gerçek şuydu ki kızını çok sevmesine karşın onu düşünmek kendisini çaresiz hissetmesine neden oluyordu. Kendi kendine yeten, özgüveni yüksek, kendi ayakları üzerinde duran bir kızdı Helen; işte bu, diye düşündü De Havilland, *beni gereksiz kılmak için her türlü özelliğe sahip. Kendisi için yapamadığı ve benim onun için yapabileceğim ne var ki?* Maddi zenginliğe fazlasıyla sahipti ve eğitim seviyesi hayranlık uyandıracak düzeydeydi. Gelecek birkaç yıl içinde teyzelerinin genç bir modeli haline geleceğini düşünerek derin bir iç çekti; hiçbir şey istemeyecek, kimseye ihtiyaç duymayacaktı.

Sadece bunun olmasını önlemek için bile olsa Helen ile yeniden bağlantı kurup ilişkilerini güçlendirmeye çalışabilirdi. İyi bir sanatsal zevki vardı kızın; bir zamanlar antika dükkânlarına ve açık artırmalara katılarak birlikte çok eğlenmişlerdi. Hatırladığı şeyler, özlemle gülümsemesine neden oldu. Sfenks! Bunu unutmuştu. Teyzelerden gizlenmesi gereken bir şey olduğunda bu aralarında bir şifre haline gelmişti. Helen'i spekülâtif alımlar yapması için teşvik ederdi; sonra bunları başka bir yerde satar ve kazancı kızıyla paylaşırdı.

Teyzeleri kızının fonunu bu şekilde kullanmasına kızarlardı, çünkü sadece kendi çıkarı için yaptığını düşünürlerd. Pekala, evet, kendi için de bir şeyler kazanırdı ama bu aslında Helen için bir eğitimdi ve kız bundan zevk alıyordu. Ayrıca eve döndüklerinde neler aldıklarını ve ne kadar para harcadıklarını öğrenmek için tuzak sorular soran teyzeleriyle başa çıkmaktan da hoşlanırdı. Eğer sırları

açığa çıkarmaya yaklaşırlarsa, "sfenks" diyerek Helen'i uyarırdı. Bunları hatırlayınca gülmeden edemedi. Üstelik bu kelimeyi söylemek için de ilginç ve dikkat çekmeyen bir yöntemleri vardı:

"Sfenks!" diye patladı, mendilini burnuna tutarak.

"*Gesundheit**!" (E.n: Almanca çok yaşa) dedi yanında oturan bir Alman turist.

Onunla Floransa'da bağlantı kurarak işe başlayabilirdi. Cep telefonunu çıkardı ve Helen'in numarasını tuşladı. Bir süre bekledikten sonra numaranın ulaşılamaz olduğunu söyleyen otomatik sesi duydu. Küfür ederek ceplerini ve cüzdanını karıştırdıktan sonra nihayet teyzelerin emri üzerine -neyse ki- karaladığı kartı çıkardı; üzerinde Helen'in kaldığı otelin adresi ve telefon numarası yazılıydı.

Ertesi gün öğle yemeğinde buluşmak istediği mesajını iletip vicdanını rahatlattıktan sonra Cennet Krallığı'nı aramaya başladı. Güneşli caddelerde bir çift kedi peşine takıldı ve cılız vücutlarını ayaklarına sürterek peşi sıra yürümeye başladılar ama küf kokulu *Calle delle Chiavi*'nin girişi olan dar geçide geldiğinde onunla devam etmekten vazgeçtiler; burası anahtarlar sokağıydı. San Pietro ona fiyatı söylemek dışında konuşmadı; kanvas çantayı ve parayı alıp ortamın atmosferiyle pek bağdaşmayan modern görünümlü bir çift anahtar verdi. İkisinin de üzerinde bir numara vardı ve birer küçük etiket yapıştırılmıştı: "*S. Sanpietro, Regno del Cielo Cam İşleri, Calle delle Chiavi, Murano.*"

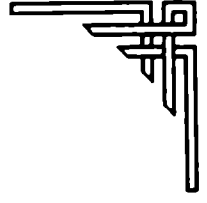
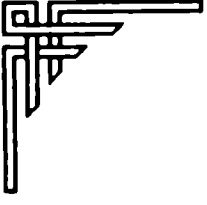
* Çok yaşa! Ç.N.

Simyacı

Minibüse geri döndüğünde -planladığından çok daha geç bir saatte- yaptığı ilk iş, anahtarlardan birinin etiketini çıkarıp çöp kutusuna atmak oldu. Sonuçta anahtarın ne için olduğunu kendisi biliyordu; başkasının da bilmesi gerekmiyordu. Anahtarlığına takınca, diğerlerinin arasında sıradan bir görünümle kaybolup gitti zaten. Ama ikinci anahtarı ne yapacağına dikkatli bir şekilde karar vermeliydi.

Onu da fırlatıp atabilirdi ama üretken hayal gücü, birinin anahtarı ele geçirebileceğiyle ilgili türlü hikâyeler yazmaya başlamıştı bile. Onu da anahtarlığında tutmak pek mantıklı görünmüyordu; orijinaliyle aynı anda kaybettikten sonra yedek anahtara sahip olmanın anlamı neydi ki? Ama etiketi olmadan başka bir yere koymak da anahtarı kaybetme olasılığını yükseltecekti. Sonunda anahtarı da yazı masasının içine gizlemeye karar verdi. Gizli bölmelerden öncekine oranla çok daha minik olan bir diğerini açtı ve ilginç bir sürprizle karşılaştı; bölmede muhtemelen kızı tarafından saklanmış bir arpa şekeri ve gümüş bir çeyreklik vardı. Şekeri alıp anahtarı etiketiyle birlikte paranın yanına koydu.

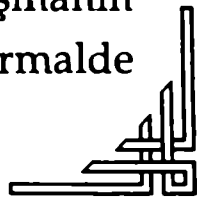
Şekerin tadını çıkardıktan kısa süre sonra kalabalık trafiğe dalarak Floransa'ya doğru yola çıktı.

IV

Ertesi Sabah

Gecenin büyüsü nadiren sabahları da devam eder. Babasının Mestre'de olduğu ve yaptığı gece yolculuğunun pek de gerekli olmadığını gördüğü saatlerde, Helen De Havilland da önceki gece yaptığı gezi hakkında aynı duyguları hissediyordu. Bir salon dolusu insanın önünde kendisini o kadar sergilemesi gerçekten gerekli miydi acaba? Tanrı aşkına, rugby oynamak mı? Peki o çocukla çatıya çıkıp oturmak kendisine neler kazandırmıştı ki? Ya onunla konuşma tarzı; ruhunu tamamen yabancı bir insana açmak! Neler olmuştu ona? Katıldığı yarışmanın büyüsü onu sarhoş etmişti sanki; öyle ki, normalde

Simyacı

yapmayacağı şeyleri yapacak kadar çılgınlaşmıştı. Yaptığı ve söylediği her şeyi hatırladıkça başını yastığa gömüp homurdanıyordu.

Yarım saat kadar sonra kahvaltı etmek için aşağı inerken, resmi ve ciddi kişiliği tekrar kontrolü ele almıştı bile. Yemek salonunun uzak bir köşesinde tek başına oturuyor, kendisine yaklaşacak herhangi birine gözdağı verircesine kahvaltısını ediyordu.

Jake önceki gece çatıda birlikte oturduğu kızın geç saatte kahvaltıya gelmiş olduğunu henüz fark etmişti; ama bu kez arkaya topladığı saç ve yüzündeki ifadeyle son derece ciddi ve mesafeli bir havası vardı. Gülümseyerek selam verdi ama bir karşılık alamadı. Ah, pekala, diye düşündü ve dikkatini rehberli bir Floransa turuyla ilgili programa verdi; bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Lobiye ilerleyen heyecanlı kalabalığa katıldı ve ona seslenildiğini duyunca şaşırdı:

“Giacomo Giacometti! Giacomo Giacometti!”

Giacomo Giacometti, diye düşündü Helen, sesleniş duyarak. Ona Jake adıyla seslenen bir tek kendisi olmuştu ama adı buydu. İtalyan değildi; İskoçya’dan geliyordu. Kendisini onunla o şekilde konuşmaya zorlayanın ne olduğunu merak ediyordu. Hiçbir ortak noktaları yoktu aslında. Aklını başka şeylere verdi. Bu festivalin son günüydü; ertesi gün eve döneceklerdi. O İsviçre anıtmezarına dönmeyi pek de istediği söylenemezdi doğrusu. Floransa’da kalmak istiyordu. Belki kuzeni Laura ona bir şeyler ayarlayabilirdi. Kuzen Laura bir parça baş belasıydı ama

güzel bir dairesi vardı. Teyzeleri buna pek de aldırmazdı; belki kuzen Laura'nın arkadaşlığını onlarınkine tercih ettiği için biraz gücenirlerdi belki, daha doğrusu öyleymiş gibi davranırlardı. Onlar da kendisinin baş belası olduğunu düşünüyorlardı zaten.

Kararını verdiğinde asla zaman harcamayan biri olarak hemen cep telefonunu çıkardı ama telefonun kapalı olduğunu gördü. Bu tür şeyler neden hep onun başına gelirdi ki? Diğer insanlar cep telefonlarını kullanırken hiç böyle şeylerle karşılaşmış gibi görünmüyorlardı. Oysa kendininki gerekli olduğu zamanlarda hiç doğru dürüst çalışmıyordu. Morali bozulmuş bir halde biraz kitap okumak için dinlenme salonuna doğru yürüdü.

Jake az önce arandığı cep telefonunu kapadığında biraz öfkeliydi. Öfkesinin nedeni hayatına istedikleri gibi karışan ve onun adına karar veren ailesi ve Tanrı da dâhil olmak üzere diğer tüm otorite figürleriydi. Ama aynı zamanda kendisine de kızgındı; neden bir şey söylememişti? Neden konuşmamıştı? Yazın geri kalanı için kendi planları vardı; bir futbol turnuvası vardı ve arkadaşlarıyla Argyll'de bisiklet turuna katılmak istiyordu; üstelik Claire Louise Foley'in katılacağından % 99 emin olduğu -ağabeyinin bir arkadaşı olan Dougie Mackinnon buna yemin etmişti- bir tiyatro oyunu da aklımdaydı. Peki bütün bunlar arasında şu 106 yıldır aralarında olan büyük amca Giro fani bedenini terk etmek için bu zamanı tercih etmişti ki? Cenaze töreni müthiş olacaktı; Giacometti ailesinin dünyanın dört bir yanındaki -sadece İskoçya'daki değil, Amerika ve Avustralya'dakiler de- tüm üyeleri gelmek

Simyacı

zorundaydı. Bu tantana muhtemelen bir ay kadar sürecekti, bu da tüm planlarını alt üst etmeye yetecekti.

Asıl sorun, bundaki mantığı görebilmesiydi.

“Hepimiz zaten oraya geliyoruz” demişti babası, “bu yüzden orada kalmanı istiyorum.”

“Tamam” diye cevap vermişti Jake. Oysa başka bir cevap verebilirdi: “Hayatım boyunca daha önce gelmediğim bu yabancı ülkede beni tek başıma bırakmayın!”

“Naples’daki kuzenin Gianni’yi ara ve kalmak üzere onlara gideceğini söyle” diye devam etmişti babası.

“O da kim? O kadar çok kuzenim var ki, biriyle tanıştıgımda ertesi gün hatırlayamıyorum bile. Üç yaz önce onunla birlikte futbol oynarken çok mu eğlendim? Ben neden hatırlamıyorum?” Evet, bunları söyleyebilirdi ama tamamen aksini söylemişti: “Peki baba.”

“Trene kendi başına binebilirsin, değil mi?” diye sormuştu babası, onu utanç içinde bırakarak. “Roma’da aktarma yapmak zorunda kalacağını sanmıyorum ama kontrol etsen iyi olur.”

“Baba, bana baksana” diye bağırmalıydı, “benim, oğlun Jake! Bir defasında *Motherwell* gibi küçücük bir yerde kaybolmuştum, hatırlıyor musun?” Sonra da ekleyebilirdi: “Sana daha önce söylemem gerekirdi; Cumartesi sabahları katılmam gereken o İtalyanca derslerini asıp kuzen Ricci’nin yerinde dondurma yemeye gitmiştim.”

“Başının çaresine bakabilirsin, değil mi?” diye sormuştu babası tekrar; daha doğrusu onun adına karar ver-

mişti. “Sonuçta ağabeyin Ben tek başına Hindistan’a gittiğinde senin kadar bile değildi.”

“Elbette baba” demişti uysalca. Oysa içinden geçen şey farklıydı: “Bana baksana, baba, benim dünyanın iki numaralı mafya şehrinde tek başıma bir trende yolculuk yapmamı gerçekten istiyor musun? Sence Sicilya’ya gitsen daha iyi olmaz mı? Ayrıca Ben’in ailedeki en büyük çocuk olduğunu, bu tür şeyleri yapmasının zaten ondan beklendiğini ve daha 12 yaşından itibaren yetişkin bir adam gibi görüldüğünü ve hareket ettiğini unutuyor musun? Daha ilkokuldayken sakal tıraşı olmaya başlamıştı be!” Yararı yoktu. Erkeklik gururu yüzünden sadece onaylamış, kendisine söylenenleri uysalca kabul etmişti: “Sorun değil baba; adres ne? Telefon numarası?”

Dinlenme salonuna girdiğinde kendisine ciddi şekilde acıyordu. Ama önceki gece sohbet ettiği kızı görünce morali biraz yerine gelir gibi oldu; adı neydi? O anda ihtiyacı olan şey, yaşadığı sorunlar karşısında kendisine cesaret verecek bir abla modeliydi ve bu kız -Helen, evet adı buydu- o anda karşısına çıkan ilk kişiydi. Jake’in iki ablası ve bir ağabeyi vardı. İtalyan gelenekleri, ağabeyini yaşından önce büyümeye ve erkek olmaya zorlamıştı; ablalarının arasında kasıla kasıla yürüyor, maço tavırlarla onlara emirler yağdırıyordu. Bunun öncelikli yararı, Jake’in kendisi olmuştu; çünkü ablaları ona daha fazla ilgi ve özen göstermişlerdi. Gerçekten de ilişki daha ziyade onların yararına gelişmişti -bütün can sıkıcı hikâyelerini onunla paylaşarak eğlenmişlerdi- ama o da elle tutulur avantajlara sahip olmuştu. Bu yüzden, Hotel Excelsior’ın dinlen-

Simyacı

me salonunda kitabına odaklanmış olan Bayan De Havilland'a yaklaşırken gözlerinde abla modelleriyle ilgili deneyimli bir bakış vardı.

Kitap okurken birinin doğruca görüş sahanıza değil de, hemen yanınıza oturup varlığını göz ucuyla hissetmenize neden olmasmdan daha rahatsızlık verici sadece birkaç şey vardır. GÜdüsel olarak başınızı kaldırmaya ve bu davetsiz konuğun varlığını doğrulamaya zorlanırsınız; aynı zamanda dikkatinizi kitaptan almak da istemezsiniz. Ama elbette ki artık çok geçtir; dikkatiniz çoktan bölünmüştür bile. Ama en azından bu davetsiz konuk hareketsizce durursa, çok fazla zorlanmadan kitabımızda geri dönebilirsiniz. Ama elbette ki o kişi kesinlikle hareketsiz durmaz. Dikkatinizi çekecek şekilde sürekli hareket eder ve bir kez daha dikkatinizi dağıtır. Başınızı çevirerek pozisyonunuzu değiştirebilirsiniz ama tam bulunduğunuz yerde rahatsınızdır, ışık iyidir ve ayrıca teslim olmak istemez, bunun için herhangi bir neden göremezsiniz; oraya önce siz gelmişsinizdir çünkü.

"Git başımdan! Kitap okuduğumu görmüyor musun?"

"Seni engellemiyorum ki!"

Mükemmel, diye düşündü Jake. İletişim çoktan kurulmuştu bile. Oysa ablalarından biriyle bunu denediğinde kızın yirmi dakika boyunca direndiğini de görmüştü.

"Evet, engelliyorsun, doğrusunu söylemek gerekirse" dedi Helen. "Gidip başka bir yerde otursana. Diğerleriyle birlikte tura katıldığını sanmıştım."

"Öyle yapacaktım" diye cevap verdi Jake. "Evden şu telefonu almadan önce."

Ne kadar şanslısın, diye düşündü Helen. Keşke beni de evden birileri arada bir arasa.

"Amcam ölmüş."

Helen cevap vermedi. Bu belki çocuğu çok etkilemişti, belki de pek etkilememişti; amcaların ne kadar yakın olduğunu tam olarak bilemezsiniz ki!

"Şey" diye devam etti Jake, "büyük-büyük amcam aslında."

Helen yine cevap vermedi. Jake bu kızın neden yapılmış olduğunu merak ediyordu.

"106 yaşındaydı."

"Eee?"

Sonunda!

"Bu yüzden müthiş bir cenaze töreni düzenlenecek" diye açıkladı Jake. "Dünyanın dört bir yanındaki Giacomettler onu son yolculuğuna uğurlamaya gelecek. Bu yüzden eve gitmek yerine burada kalıp onların gelmesini bekleyeceğim."

"Eee, bunda sorun olan ne?" diye sordu Helen. "Açıkçası kendim de kalmayı düşünüyordum."

"Şey, hayır, durum bundan daha kötü. Burada tek başıma kalmak ve Naples'a giden yolu bulmak zorundayım."

"Ah, zavallı çocuk!" dedi Helen alaycı bir tavırla. "Naples'a kadar kendi başına gitmek zorundaymış! Ne büyük sorun!"

Simyacı

Bu iyiydi; alaycılık kesinlikle işe yarardı. Derinlerde bir ilgi ve hatta sempati belirtisiydi.

“Senin için konuşması kolay” dedi Jake. “Sen yolculuk yapmaya alışkınsın. Üstelik...”

Kafasında hızlı bir hesaplama yaptı; kaç yaşındaydı bu kız? Muhtemelen on altı... “sen on sekiz yaşında olmalısın ve harika İtalyanca konuşuyorsun.”

Helen dik dik ona baktı; ama çocuğun söylediklerinden biraz da keyif almıştı.

“Kendinden büyük kadınlara kur yapma hayalini bozacağım için üzgünüm” dedi Helen. “Ama Ekim’de on beş yaşımı dolduracağım.”

“Ciddi misin? Hangi gün?”

“27.”

“Aynı gün doğmuşuz. İkiz olabilirdik!”

“Ne müthiş bir fikir!” dedi Helen, yüzünde yapmacık bir sırıtişla.

Ama birçok kişi gibi o da tesadüflere önem verirdi, özellikle de doğum günleri ile ilgiliyse. Ayrıca, dikkati kitaptan çoktan uzaklaşmıştı ve biraz egzersize ihtiyacı vardı.

“Bak, Floransa’yı gerçekten görmek istiyorsan sana etrafı gezdirebilirim” dedi sonunda. “Hatta istasyonda durup Naples için tren biletini de alabiliriz.”

İşte sonuç, dedi Jake içinden, *kesinlikle sonuç!* Kendi ablasından bile daha fazlasını bekleyemezdi.

Helen iyi bir tur rehberiydi doğrusu. Konusunu iyi biliyordu ve sıkı bir okulda eğitim almıştı; Floransa'yı ona tanıtmayı işini teyzeleri büyük bir keyifle üstlenmiş, bu dersleri birçok kez tekrarlamışlardı. Jake'e yaptığı sunum ise onların çabasının karikatürize edilmiş bir hali gibiydi. Güneş onu canlandırmıştı ve son derece başarılı bir şekilde sergilediği türlü mimiklerle konuşmaya devam ederken şehre karşı duyduğu sevginin içtenliği açıkça görülebiliyordu. Jake iyi bir dinleyici olmayı biliyordu ve bu sefer işi hiç de sıkıcı değildi. Manzaraları izlediler, dondurma yediler, Jake'in biletini aldılar ve Naples istasyonundan kuzen Gianni'yi aradığında söylemesi gereken İtalyanca sözleri prova ettiler. Sonra Ponte Vecchio'nun parmaklıklarına dayandılar ve eski köprünün altından geçen balıkları seyrettiler.

"Sence Dante bunu hiç yapmış mıdır?" diye sordu Jake.

"Bu tamamen bu *pontenin* ne kadar *vecchio* olduğuna bağlı" diye cevap verdi Helen.

Jake güldü. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Helen, yani bana etrafı gezdirdiğin, biletimi aldığın ve diğer herşey için. Yani, senin için büyük bir şey olmadığını biliyorum ama beni gerçekten korkutuyordu. Yanlış otobüs durağında beklediğimden veya yanlış trene bindiğimden hep eminimdir; üstelik İskoçya'da." Bir an duraksadı. "Ama sanırım Naples'a sağ salım ulaşacağım. Orada da beni karşılamaya hevesli bir dolu kuzen bulacağım'dan eminim."

Jake kendisinin hiç bilmediği şeylerden son derece doğal bir şekilde söz ederken, Helen bir an onu kıskandığını hissetti. Görünüşe bakılırsa Jake de onun huzursuzluğu-

nu hissetmişti.

“Sen ne yapacaksın? Burada mı kalacaksın?”

“Bir süre” diye cevap verdi Helen. “Eğer kuzen Laura’ya ulaşabilirsem.”

“Sonra?”

“Ah, sanırım eve döneceğim; kendi sıkıcı sosyal ortamıma. Bundan söz etmeyelim, düşünmek bile sıkıntı veriyor.”

“Peki gerçekten ne yapmak istersin? Şimdi yani?”

Bu soru Helen’i irkiltmişti; daha önce kimse ona böyle bir soru sormamıştı. Gerçekten istediği şey neydi? Balıklara bakarak kaşlarını çatı. “Babamın beni telefonla aramasını isterdim” diye cevap verdi. “Ve yarın beni öğle yemeğine davet etmesini. Ama bunun olmayacağını biliyorum.”

“Neden olmasın? Bu kadar karamsar olma.”

“Şey, öncelikle telefonum bozuldu ve ayrıca, bu onun yapacağı bir şey değil gerçekten. Haydi, artık geri dönmemiz gerek.”

Kısa sürede oluşan büyü, yine sabun köpüğü gibi sönmüştü. Otele dönerken ikisi de asık suratlıydı; hava çok sıcaktı, yürümekten ayakları sızlıyordu, boğazları kurumuştı ve mideleri gurulduyordu.

Lobiye girdiklerinde, ikisi de farklı yollara gideceklerini biliyorlardı. Helen çoktan asansöre doğru hızla yürümeye başlamıştı ki birinin ona seslendiğini duydu. Ha-

fifçe sinirlenerek döndü; odasına girer girmez almak için kendisine söz verdiği düşün hayalini kurmaya başlamıştı bile. Şimdi ne vardı? Dürüst olmak gerekirse insanlarla ilgili bir şey onu çok kızdırıyordu; birkaç saat için onlara sempati gösterdiğinizde, bütün hayatınızı istiyorlardı! Bu aptal neyi işaret ediyordu?

"Helen, bu sen misin?"

"Hayır, ilan panosu! Buradayım."

"Ah!" Jake bir kahkaha patlattı. "Diyor ki, 'Helen De Havilland'..."

"Eee?"

"Resepsiyonda bir telefon mesajınız var!"

Helen'in kalbi aniden hızla atmaya başladı; ama hayır, bu olamazdı!

Ama olmuştu.

Jake ortadan kaybolmayacak kadar akıllıydı ama Helen'in asılan yüzü onu endişelendirdi. Resepsiyon masasındaki kız, iki görevli ve garson da onlara bakıyordu.

"Kötü haber mi?" diye sordu Jake.

Kız aniden yüksek sesle güldü. "Tanrım, haklıydın Jake, aramış."

Jake kendiyle gurur duydu; sanki bu konuda bir katkısı varmış gibi.

"Gördün mü, sana karamsar olmamanı söylemiştim. Yemeğe mi gidiyorsunuz?"

"Saat yarımda Gallo Nero'da."

Simyacı

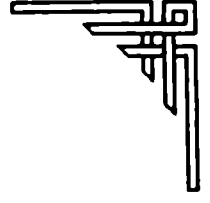
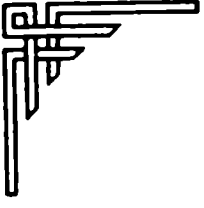
“Eh, bu harika. Senin için gerçekten çok sevindim. Gördün mü, bazen dilekler gerçekleşir.”

Kelimelerle tarif edilemeyecek kadar sevinen Helen ona sarıldı ve asansöre doğru dans eder adımlarla ilerlediler ve oraya ulaştıklarında kız ciddi bir tavırla reverans yaptı.

“Size çok teşekkür ederim, nazik beyefendi.”

“Benim için bir zevkti, güzel hanımefendi.”

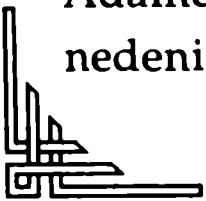
Jake eğilerek selam verdi. Garsonlar onları alkışlarken asansör geldi.

V

Küçük Bir Gece Ziyaretçisi

Gerald De Havilland, umduğundan çok daha geç bir saatte Floransa'ya ulaşmıştı. Trafik yeterince kötü değilmiş gibi, yol kenarındaki kafelerden birinde rahatsız edici bir olay yaşamıştı. Diplerde bir masa seçip sakin olduğunu düşünerek yeni oturmuştu ki yanındaki masada birinin duvara dayanmış halde horlamakta olduğunu görmüştü. Adamdan gelen kokuya bakılırsa öyle uyumasının nedeni alkoldü. Daha yakından baktığında, görün-

Simyacı

şünden Çingene olduğu belli olan genç bir kadın olduğunu fark etmişti.

Başka bir masaya geçip geçmemek konusunda karar vermeye çalışırken, kadın aniden uyanmış ve açıkça bir şaşkınlıkla etrafına bakınmıştı. Giderek artan bir umutsuzlukla bir şeyi arıyor gibiydi. Çılgın gibi etrafa bakındıktan sonra yerde sürünüp inlemeye ve anlaşılmas bir dilde bir şeyler söylenmeye başlamıştı. Baş aniden Gerald De Havilland'ın masasının yan tarafında belirmişti. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla bir şey soruyordu ama bu kendisinin anlayamadığı bir dildi. Korkuyla açılmış gözlerle bakarak kadın aynı soruyu tekrar sorarken, De Havilland'ın anlamadığını fark etmemiş gibiydi; sonra kendisini işaret edip kendi saçını başını yolarak çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı.

Bütün bu tantana kafenin müdürünü oraya getirmiş, adam da anlaşılan hızlı bir durum değerlendirmesi yapmıştı. Çingene kadını tuttuğu gibi kapı dışarı etmiş, sert bir sesle onu azarlamıştı; De Havilland'ın seçebildiği ve sık tekrarlanan kelime "Polizia" idi. Adam onu kapıdan dışarı itmişti ama o kadar kolay kurtulunacak bir tip değildi. Sakin geçen birkaç saniye sonra kadın tekrar büyük bir hışımla içeri dalmış, bağıra çağıra doğruca müdürün üzerine yürümüştü. Görünüşe bakılırsa adam bu tür olaylara alışkındı; gövdesinden beklenmeyecek bir hızla yana çekilmiş, kadının başının yan tarafına vurarak onu yere sermişti. Kadın patates çuvalı gibi yere yığılmıştı. Adam dükkânın arka tarafındaki birine bağırıp polise telefon etmesini söylerken, bir yandan da az önce bayılttığı kadını uyandırmaya çalışıyordu.

Polis devriyesi yakınlarda bir yerlerde olmalıydı, çünkü hemen gelmişlerdi. Müdür -belki de kendi aşırı tepkisini göstermemeye çalışıyordu- onları doğrudan De Havilland'a yönlendirmişti. Birisi rahat adımlarla De Havilland'a yaklaşıırken, diğeryse baygın Çingene'yle uğraşıyordu. Gerald De Havilland gördükleriyle ilgili ayrıntılı bir ifade vermişti ve kadının belirgin gerginliğinin yanı sıra muhtemelen onun için değerli bir şeyi kaybetmiş olduğunu özellikle vurgulamıştı. İşlerin daha da karmaşıklaşmasından korkarak, müdürün kadını nasıl "saf dışı" bıraktığını anlatmadı. Polisin sorgulaması kısa sürmüştü, baştan savma bir şekilde not almıştı; bu konuya pek önem vermediği açıktı. İşleri bittiğinde De Havilland gitmekte özgür olup olmadığını sormuş, polis de ona izin vermişti. Adam ortağının Çingene'yi sorguladığı yere dönmüştü. Kadın şimdi daha sakin görünüyordu; belki biraz başı dönüyordu, belki de polislerden korkuyordu.

De Havilland olanları unutup kendi yoluna gitmek üzereyken başka bir olay olmuştu. Muhtemelen polis kadından bazı tanımlar yapmasını istemişti; kadın ceplerini karıştırıyordu ve tam o sırada bir tomar dolar bulmuştu. De Havilland acıyla gülümsemişti; işte kadının gerginliğinin nedeni anlaşılmıştı. De Havilland'ın tek umudu, kadının o parayı çalmamış olduğu konusunda polisi ikna edebilmesiydi; çünkü elindeki miktar oldukça büyüktü. Kadının memnun olmasını bekliyordu ama bunun yerine elindeki para tomarını sanki canlı bir yılanmış gibi korkarak fırlatmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılarak etrafına bakınmıştı; ama zavallı kadının çevresini saran herkes onun di-

Simyacı

lini anlamakta zorlanıyor gibiydi. Sonra bir şey hatırlar gibi olmuştu ve kendisini zorlamaya başlamıştı. Kelimeleri zorlukla oluşturarak zor anlaşılır bir İtalyancayla konuşmuştu:

“Şojukum” demişti. “Şojukumu şaldılar.”

De Havilland polislere bakmıştı ama adamlar hiçbir sempati belirtisi göstermemişlerdi; sadece birbirlerine bakarak başlarıyla onaylarken, “burada neler döndüğünü biliyoruz” der gibiydiler. Adamların bu tepkisizliğinden etkilenerek kendisini sorgulayan polis memuruna neler olduğunu sormuştu. Memur gözlerini devirerek omuz silkmiş ve kendisine dışarı kadar eşlik etmişti. Yaşlıca bir adamdı ve sert biri gibi görünmüyordu.

“Bu Çingeneler!” demişti. “Çocuğunu satmış.”

“Satmış mı? Çocuğunun çalındığını söyledi.”

“Evet, şimdi içkinin etkisi geçince ne yaptığını anlamış ve üzülmüş. Ama bunu hep yapıyorlar. Onları sarhoş edip çocukları için para öneriyorlar.”

“Bunu kim yapıyor?”

“Mafya” diye cevap vermişti polis, yüzünde acıklı bir ifadeyle. “Evlat edinme formaliteleri bütün Avrupa’da giderek zorlaştığı için çocuk sahibi olmak isteyen çiftler her türlü yola başvuracak kadar ileri gidebiliyorlar. Bu gangsterler onları avlıyor; bir tarafta zengin ve çaresiz, diğer tarafta yoksul ve çaresiz. Korkarım bu oldukça eski bir hikâye.”

“Herhangi bir şey yapabilecek misiniz?” diye sormuştu De Havilland. “Yani çocuğu geri almak için?”

Polisin yüzündeki ifade, bu sorunun cevabının belli olduğunu açıklamaya yetmişti. “Elbette ki formaliteleri yerine getireceğiz” demişti. “Kadın muhtemelen sınır dışı edilecek.”

“Çocuğu çalındığı için mi?”

“Onu sattığı için. Parayı gördünüz; onu sokaklarda dilenerek kazanmış olamaz. Çocuğa gelince; muhtemelen şimdiye kadar ülke dışına çıkarılmıştır bile. Sözünü ettiğimiz şey uluslararası bir organizasyon. Yine de, eğer bir parça teselli olarak kabul edilebilirse, çocuğun neredeyse kesinlikle çok daha iyi şartlarda yaşayacağını söyleyebilirim.”

De Havilland’ın omzunu dostça bir tavırla sıkmış ve sigara ikram etmişti. Ama De Havilland teklifi geri çevirmiş ve kendi yoluna devam etmeye karar vermişti.

Şimdi Floransa’ya döndüğündeyse, Victor Orloc’un açıklama dinlemeye pek meyilli olmadığını görmüştü.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.”

“Sana söyledim, Victor, eğer bir işe başlarsam, sonunu getiririm.”

Orloc bu konuda kendi görüşü olduğunu belirten bir tavırla homurdandı. Yazı masasını itip kakarak birlikte dükkâna soktular.

“Teminatlar konusunda herhangi bir ilerleme kaydettin mi?” diye sordu Orloc.

“Evet, oldukça umut verici” diye cevap verdi Gerald De Havilland. “İlk bağlantım bana diğerinin karşılayama-

Simyacı

yacağı bir fiyat teklif etti. Ama öbürünü yine de denemeliyim; belki daha çabuk olabilir. Yarına kadar bitmiş olmalı.”

“Müşterim durumdan hiç memnun değil” diye açıkladı Orloc. “Bugün öğleden sonra kendisiyle konuştum. Bir pislik kokusu alıyor.”

“Umarım beni savunmuşsundur, Victor.”

“Ona sadece senin bana söylediklerini aktardım ama hiç de memnun değildi. Kendi hatırın için Gerald, işi bir an önce bitirmeni öneririm. Müşterim sabırlı bir adam değildir. Eğer kendi başına buyruk hareket ettiğini ve daha yüksek bir fiyat kovaladığını düşünürse...” Orloc tehditkâr bir tavırla duraksayarak ona baktı. “O da gerekeni yapacaktır.”

Belki dükkânın tuhaf ışığının bir aldatmacasıydı ama Gerald De Havilland sanki Orloc’un bir an ürperdiğini görür gibi oldu.

“Endişelenme, Victor” dedi, “malı teslim edeceğim. Ben sözüme sadık bir adamımdır, sana söylemiştim.”

“İkna etmen gereken kişi ben değilim, Gerald. Lütfen bunu unutma.”

De Havilland, kasvetli karanlık odadan çıktı. Orloc arkasından bakarken parlak disk gözleriyle dev bir böceğe hiç olmadığı kadar benziyordu. Minibüsü otele doğru sürerken yorgunluğunu hissetti. Ertesi sabah kiralık araba şubesine aracı teslim edebilirdi. Şimdi her şeyden çok ihtiyaç duyduğu şey, iyi bir uykuydu.

Otelde kaldığı kata geldiği anda içini bir huzursuzluk kapladı. Bütün ışıklar sönmüştü; sadece acil durum lambaları yanıyordu ve bunlar da karanlık boyunca belli aralıklarla çok zayıf bir ışık sağlayarak uzanıyordu. Oda-sının kapısına doğru yürürken biraz ötede küçük bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu; iki lambanın ışığının arasında kalan, karanlığın en yoğunlaştığı noktada. Belli bir şey değildi; gözlerinin karanlığa alışırken bu tür illüzyonlar yarattığını düşünerek rahatlamaya çalıştı. Belki de bir kediymiş. Eğer öyleyse, oldukça bir tane olmalıydı. Işığın hizasına doğru geldi ve orada hiçbir şey olmadığını gördü. Sonra tekrar baktığında yine aynı hareketi görür gibi oldu; bu kez bir sonraki iki lambanın arasındaydı.

İşte bu da gördüğüm şeyin illüzyon olduğunu açıklıyor, diye düşündü. Gözden hep aynı uzaklıkta. Ama öyle olsa bile, kesinlikle tamamıyla ikna olmuş değildi. Anahtarını kilide sokarken karanlık daha da arttı; ışık öylesine karardı ki, sanki hiçbir şey görünmüyordu. Arkasında karanlığın içinde bir şeyin süründüğünü düşünerek yutkundu. Bütün vücudunu sarmaya başlayan korku ateşini hissediyordu. Hafifçe öksürdü ve hızlı, işini bilir bir edayla tokmağı çevirdi.

Kapıyı çok az açıp içeri kayabilir, sonra da hemen kapıyı kapatabilirdi. Ama bunun yerine kapıyı yavaşça açtı ve eşiğe adım atmadan önce kasıtlı bir şekilde bir süre açık tuttu. Arkasında ışıklar titredi ve tekrar yandı. *Gördün mü?* dedi kendi kendine. *Sadece aptal ve büyük bir çöp kutusu.* İçeri girerken tuhaf bir şekilde sendeledi; sanki iri bir kedi bacaklarının arasından hızla geçip içeri girmişti.

Simyacı

Üzerinde durmadan kapıyı kapadı. Işık düğmesine uzandı ama camdan süzülüp odayı zayıf bir şekilde aydınlatan sokak ışığı dışında karanlık devam etti.

Lanet olsun! diye düşündü. En azından yatağın kenarında bir lamba daha vardı ve o da çalışmazsa gece vardiyasındaki danışma görevlisinin başını ağrıtabilecek, sorumlu kişiyi buraya getirip lambalar tamir edilene kadar başında bekleyecekti. Aniden duyduğu öfkeyle başka bir şeyle ilgilenmeden hemen yatağın yanına geldi ve ışık düğmesine dokundu; bu kez lamba yanınca rahatlayarak yüksek sesle bir kahkaha patlattı. *Uzun bir gün oldu, diye düşündü ve bu yaşlı gözler artık eskisi gibi değil. Sinir sistemim de öyle. Şimdi tek istediği şey, mini-bara kısa bir ziyaret.*

Küçük buzdolabının kapağını açtı ama *Nastro Azzuro* birasının şişko şişelerine aldırmadı; daha sert bir şeye ihtiyacı vardı. Viski ve kuru zencefil birası, evet bu işe yarardı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ceketini bir sandalyenin üzerine fırlattıktan sonra gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Elinde içkiyle yatağa doğru yürüdü. Karanlık köşede bir şey mi vardı? *Haydi, yine başlama!* Yatağa uzandı ve büyük yudumlarla içkisini içmeye başladı. *Ah, şişenin dibi delikmiş; bir tane daha getirmeliydim.* Lanet olasıca şişeler çok küçük olduklarından seni daha fazla içmeye teşvik ediyorlardı ve sonunda otel hesabının iyice kabarmış olduğunu görüyordun. Yine de, yoksulluğun canı cehennemeydi!

Şişeyi başucundaki komodinin üzerine koydu ve tekrar içki almak için dolabın yanına gitti. Damak zevkine

uygun her şeyi alıp geri dönerken odanın karanlık köşesine bakmamaya özen gösteriyordu. *Bunun için sabah pişman olacaksın*, diye düşündü, viskinin arkasından cin-tonik hazırlarken.

Ama içki kısa sürede etkisini gösterdi ve kasları hemen gevşedi, zihni yavaşladı ve üzerine tatlı bir ağırlık çöktü. Hâlâ kendindeyken yaptığı son şey, uzanıp ışığı söndürmek oldu.

Çocukken sık gördüğü bir kâbusta kendini yatağa mihlanmış olarak bulurdu. Bağlanmış filan olmazdı; sadece vücuduna hükmedemezdi. Serçe parmağını kaldırmaya bile gücü yetmezdi; bunları kolayca yapabilmesi gerektiğini bilirdi ama nedense nasıl yapılacağını unutmuş olurdu.

Şimdi de aynı şeyi yaşıyordu; esrarengiz, yumuşak bir mavi ışıkla hafifçe aydınlatılmış bu odada gözleri açıktı. Işığın kaynağı odanın diğer ucu gibi görünüyordu ama daha iyi görebilmek için başını kaldırmaya çalıştığında, bunu yapamadığını fark etti. Kollarım ve bacaklarını da kıpırdatamıyordu; görünüşe bakılırsa felç olmuştu. Işığın kaynağı ona doğru yaklaşıyordu. Şimdi yatağın ayakucundaydı ama kıpırdatabildiğini fark ettiği gözlerini iyice o tarafa çevirmeye çalıştığında görebildiği tek şey kendi yüzünün bulanık bir görüntüsü oldu. Başın yastığa mihlanmış şekilde ayaklarına bakmaya çalıştığında olan şey buydu.

O ana kadar hissettiği şey sadece meraktı ama şimdi ayağının üzerinde bir elin dokunuşunu açıkça hissedebiliyordu. Bağırmaq istedi ama yapamadı. El -dokunuştan anladığı kadarıyla küçük olmalıydı- ayağını sıkıca tutmuştu. Baş-

Simyacı

langıçta tanımlayamadığı bir ses duydu ve bir şey algıladı; sonra ayak tırnaklarının kesildiğini fark etti. Bunu anlamasının yarattığı şaşkınlık, içindeki korkuyu silip süpürmüştü; neler oluyordu böyle? El ayağını bıraktı ve mavilik yatağın başucuna doğru yaklaştı; işte şimdi görebiliyordu.

Küçük bir kız çocuğu yatağın yanında, hemen başının kenarında duruyordu; beş-altı yaşlarında olmalıydı. Saçı, teni, giysileri, her şeyi mavi ve zayıf bir ışıkla kaplanmıştı. Yüzü ifadesizdi ve göz kapakları neredeyse kapanacak kadar aşağıdaydı. Uyurgezer olmalıydı. Öylece durup dikilirken gerçekten de çok tuhaf ve neredeyse komik görünüyordu. Sonra elini kaldırdı ve De Havilland o anda çocuğun elindeki küçük tırnak makasını gördü. Diğer elini kendisine doğru uzatırken -hâlâ gözlerini açmadan- De Havilland merakla izledi ve küçük elin saçının bir tutamını kavradığını hissetti. Minik el saçı hafifçe çekerek gerdi, diğer el makası uzattı ve şak! Saç gitmişti. Kapalı gözlere ve küçük ifadesiz yüze giderek artan bir merakla bakıyordu.

Tam o anda gözler aniden açıldı ve De Havilland korkuyla geri çekildi. Ona bakan gözler iri, koyu renkli ve son derece kötücüldü. Bunların o küçük kızın gözleri olmadığını, başının içinden kendisine başka birinin baktığını biliyordu. İçinde yükselen korku öylesine güçlüydü ki, kendisini yatağa mıhlayan gücün etkisinden kurtularak o korkunç bakıştan kurtulmak istercesine bir elini önüne doğru kaldırdı.

Uyandığında ter içinde ve nefes nefeseydi. Oda kapkaranlıktı. O korkunç gözlerin etkisi hâlâ içindeydi; sade-

ce gözleri görüyordu, küçük kızı değil. El yordamıyla ışığı yaktı. Doğrulup oturdu ve rahatlamak istercesine ellerini yüzüne kapadı; kâbusun etkisinden kurtulmak için başını sallıyordu.

O gözler! Ahh!

Giysilerinin tamamını çıkardı ve tekrar yatağa girdi; bu kez ışığı söndürmedi ve sonunda derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Sabah uyandığında olayı pek hatırlamıyordu. Ancak aynanın karşısında tıraş olurken saçının bir tarafındaki komik biçimi fark etti ve bilinçli olmayan bir hareketle ayak parmaklarına baktı; ayak tırnaklarından üçü düzgün bir şekilde kesilmişti!

Klozet kapağının üzerine oturarak şaşkın bir suratla ayaklarına bakakaldığında bir eli de bilinçsiz bir şekilde saçıyla oynuyor, sanki kesilen parçayı arıyordu. Küçük kızın ifadesiz yüzündeki karanlık, korkunç gözleri hatırlarken içinde bir panik dalgası yükseldi. Sadece hikâyelerde duyduğu bir şey, tüm korkunçluğuyla karşındaydı şimdi; canlı bir vücudun parçalarının kesilmesi -saç ve tırnak gibi- kara büyü uygulamalarında bu parçaların alındığı kişi üzerinde güç sağlamak için kullanılırdı. Titrediğini hissetti. İçinden bir ses ona o korkunç gözlerin Aurelian Pounce'a ait olduğunu söylüyordu.

Olayın sinirlerini bozduğunu söylemek yetersiz kalırdı; neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. Doğaüstü ve okült hikâyeler okumak hoşuna giderdi. Bu güvenli bir korkuydu, çünkü sonuçta hepsinin hikâye olduğunu da-

Simyacı

ima bilirdi; kitabı kapadığında korkuyu da içine hapsedirdi ve tekrar korkunun tatlı zevkini almak isteyene kadar orada bırakırdı. Ama şimdi tüm bunlar gerçek hayatta başına geliyordu ve ne yapacağını bilemiyordu. Gerçekçi bir açıklama bile yapamıyordu. Baldassare Buonconte'nin uyarısı, Orloc'un verdiği ipuçları ve Pounce ile ilgili duyduğu diğer şeyler; bütün bunları birleştirdiğinde, korkunç bir gücün peşinde olduğunu anlamıştı ve yapmak istediği ilk şey kaçmaktı. Bir kez evi olan Londra'ya ulaşabilirse, işler o kadar kötü görünmeyecekti. Nereden duyduğunu bilmediği bir şeye göre de, bu tür bir durumda o kişiyle arasına akarsu koyması işe yarıyordu zaten.

Aklı o kadar karışmıştı ki, hiçbir şeye doğru dürüst odaklanamıyordu. Düşünmesi gereken çok şey vardı ama zamanı yoktu, çünkü bir an önce oradan uzaklaşması gerekiyordu. Satış bekleyebilirdi; mal bulunduğu yerde yeterince güvendeydi. Hemen gitmemesi için bir neden yoktu; hem de en hızlı şekilde. Düşünceleri kafasının içinde hızla akarken, kızıyla öğle yemeği için sözleşmiş olduğu aklına geldi. Lanet olsun! Yine de ona bir yerden telefon edebilirdi. Sonuçta onu ilk kez ekmiyordu, ne kadar acı verse de; hatta belki bir not yollaması daha doğru olabilirdi.

İkinci anahtarın varlığını hatırladı. Onu neden oraya koymuştu ki sanki? Kimsenin bakmayı düşünmeyeceği bir yer olarak görünen o güvenli yer şimdi son derece kırılğan görünüyordu. Orloc masayı biraz keşfetmek istese, bütün iş biterdi. Onun gibi yüzlerce masa görmüştü so-

nuçta; adam bu işin içindeydi. İkinci anahtarın bulunması işten bile değildi sonuçta.

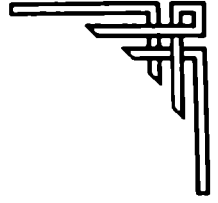
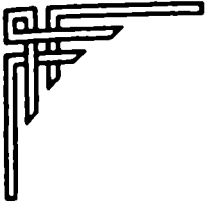
Ama hâlâ her şeyi düzeltebileceğini düşünüyordu. Mal koleksiyona geri dönebilirdi -teyzeler onu çalmak niyetinde olduğunu düşünmemişlerdi nasılsa- ve kendisi de Londra'ya dönebilirdi. Her şey başladığı yere döner, kâbus sona erer, hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam edebilirdi. Aurelian Pounce'un korkunç dünyasından sonsuza dek çıkar, bir daha onun uzağından bile geçmezdi.

Ama Orloc'un ikinci anahtarı bulabileceği düşüncesi onu rahatsız etmeye devam ediyordu; bu konuda bir şey yapamazsa... Düşünemiyordu ki... Önce Venedik'e dönebilir ve malı Murano'dan alabilirdi. Bir an için bu mükemmel bir düşünce gibi göründü. Ama sonra başka bir şeyi hatırladı; Pounce onun nerede kaldığını biliyordu ve muhtemelen kendisini izliyordu.

Hayır, önce orada uzaklaşmalı, düşüncelerini netleştirerek konsantre olmalı, sonra geri dönüp tabloyu almalıydı; bu arada Orloc'un masa konusunda fazla meraklanmamasını ummak zorundaydı. Tabii eğer... Kriz zamanlarında hep aklına müthiş fikirler gelirdi zaten. Zihninde bir an olayları canlandırdı; masa Orloc'un dükkânında bıraktığı yerdeydi, biri herhangi bir müşteri gibi masayı inceliyordu. Ama bu öyle biriydi ki, Orloc'un dikkati dağıldığı anda nereye bakacağını bilen biri olarak anahtarı oradan hemen alabilecekti. Bu kişi aynı şekilde hiç şüphe çekmeden Murano'ya gidip malı da alabilirdi. Üstelik kendisi iz-

Simyacı

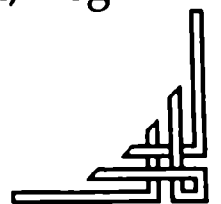
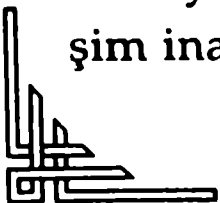
leniyor olsa bile bu kişiye mesaj gönderebilirdi ve kimse ona dikkat etmezdi bile. Ama mesajı alan kişi neler olduğunu anlayabilirdi. Sonunda zihnini bir şeylere odaklamayı başarak yapması gerekenleri düşünmeye başladı.

VI

Güpegündüz Soygun

Jake otelin dinlenme salonunda daha yeni oturmuştu ki Helen'in adının söylendiğini duydu. Onu o sabah kahvaltıda görmüştü ve kız kahvaltıdan sonra şehre alışveriş yapmaya gitmişti. Elinde bir dolu paketle dönüp odasına girmiş, birkaç dakika sonra yeni bir kıyafetle dışarı çıkmıştı. Son derece keyifli olduğu her halinden anlaşıyordu; değişim inanılmazdı.

Simyacı

“Harika bir kıyafet” demişti Jake.

Helen gülümsemişti. “Bu senin için.”

Küçük ama ağır bir paketi Jake’in eline sıkıştırmıştı. Jake paketi açtığında bunun güzel bir şekilde ve detaylı bir ustalıkla bronzdan yapılmış bir yaban domuzu heykelciği olduğunu görmüştü; yüzeyi parlak bakır gibi parlıyordu ama çukurda kalan yerleri yeşil bakırla sıvanmıştı.

“Sen bununla bana domuz mu demek istiyorsun?” diye sormuştu şakacı bir tavırla.

Helen bir kahkaha atmıştı. “O *porcellino*, salak! Onu sana dün Mercato Nuovo’da gösterdim, hatırlamıyor musun? Şans getirmesi için burnunu okşa.” Ona doğru uzanıp parmağının ucunu Jake’in burnu boyunca indirmiş, bittiği yerde bir an duraksamıştı.

“Bana şans dile, Jake.”

“İyi şanslar, Helen. Ve teşekkürler!”

Sonra kız koşarak uzaklaşmıştı.

Şimdi Helen’in adının seslenildiğini duyunca, gidip onlara kızın nerede olduğunu söylemesi gerektiğini düşündü. Lobide ilerlerken görevlilerden biri ona el salladı. Jake önceki gece Helen ile dans ederken kendilerini izleyenlerden biri olduğunu hatırladı. Adamın elinde bir paket vardı.

“Bayan arkadaşınız Signor” dedi görevli, “sizinle mi?”

“Hayır” diye cevap verdi Jake. “Ama nerede olduğunu biliyorum. Babasıyla birlikte Gallo Nero’da yemek yiyor.”

“Bu paket ona geldi; getiren çocuk acil olduğunu söyledi efendim.”

“İsterseniz ben götürebilirim.”

“Götürür müsünüz Signor?” dedi görevli ona yalvarır gibi gülümseyerek. “Çok nazıksınız. Bacaklarım ne yazık ki genç bayanların peşinden koşamayacak kadar yaşlı artık. Ama siz sağlıklı ve güçlüsünüz!”

“Sorun değil” dedi Jake, rahat bir şekilde kapıya doğru yürürken.

Ancak sokakta yürürken küçük bir sorun olduğunu düşündü; Gallo Nero’nun nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Yine de, görev üstlenmiş bir adamdı ve onu hiçbir şey durduramazdı. Koşar adım giderken karşısına çıkan üç turiste sordu ama sonra dükkânlara sormanın daha doğru bir tercih olacağına karar verdi ve bu kez kesinlikle başarılıydı. Ancak Gallo Nero’nun yeraltındaki serinliğine girene kadar oldukça uzun bir süre dolması gerekti; burası, öğrendiğine göre, daha önce bir şarap mahzeniydi.

Helen tam kapının karşısındaki bir masada tek başına oturuyordu ve kendisi içeri girer girmez kızın yüzündeki hevesli bakışı gördü; muhtemelen kapıdan giren herkese aynı şekilde baktığını düşünerek kız için bir an üzüldü. Ona yaklaştığında ve Helen onun kim olduğunu -ya da kim olmadığını- gördüğünde yüzündeki hevesli ifade kaybolunca, Jake onun için üzülmede haksız olmadığını

Simyacı

anladı. Gözleri, ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğradığını açıkça gösteriyordu; dudaklarının gerilmesine ve çenesinin hafifçe oynaması bunu kanıtlıyordu.

“Daima yanında temiz bir mendil taşı” derdi annesi; Jake bu sözü büyük bir sadakatle izlerdi ama şu ana kadar hiç gerçekten işe yaramamıştı. Elini cebine atıp tertemiz bir mendil çıkardı ve Helen’e uzattı. Bayanın gerginliğine neden olarak geç gelen konuğun kendisi olduğunu düşünen bir garson onlara doğru yaklaştı.

“Yemek iyi bir moral kaynağıdır” sözü ise babasının bir sloganıydı; adam Glasgow’un en ünlü restoranlarından biri olan Garibaldi’nin sahibiydi. Şimdi yüzünün yarısını mendilin içine gömmüş olan Helen’in gerçekten de morale ihtiyacı var gibi görünüyordu. Çocukluğundan beri kendisine tanıdık olan bir durumda ustalığını hissederek Jake, uzatılan menüyü alıp uzman gözlerle inceledi ve ikisi için de hızlı bir seçim yaptı. Onun bu kadar hızlı karar vermesiyle etkilenen garson hemen seğırtti.

Helen mendili bıraktı ve dirseklerini masaya dayayıp yüzünü iki elinin arasına aldı; keyfinin kaçtığı açıktı. Birkaç kelime söylemeye çalıştı ama konuşamıyor gibiydi. Jake daha önce kimsenin bu kadar yıkıldığını görmemişti.

“Bu sen ayrıldıktan hemen sonra geldi” dedi Jake, paketi ona uzatarak. “Seni yakalamaya çalıştım ama sanırım kayboldum.”

Helen iri iri açtığı gözleriyle ona baktı. “Gelmedi!” diye inledi, burnunu gürültülü bir şekilde mendile sümürmeden önce.

John Ward

Jake ne diyeceğini şaşırmıştı. Sadece hıçkırıkları dinleyerek oturuyordu. Kız aniden ağlamayı bıraktı, derin bir nefes aldı ve sonra da uzun bir iç çekti. Mendille gözlerini tek tek kuruladı ve sonra arkadaşına döndü.

“Neden bu kadar büyüttüğümü ben de bilmiyorum” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Bu ilk kez olmuyor.”

Geriliminden kurtulmak istercesine başını salladı. Bu kişisel kontrolün oldukça etkileyici bir gösterisiydi; daha birkaç saniye önce dünyası yıkılmış gibi ağlayan bu kız, şimdi yüzünde çarpık bir gülümsemeyle kalkık kaşlarının altından Jake’e bakıyordu. Yüzündeki ifade omuz silkmenin yüz hatlarına uyarlanmış hali olarak düşünülebilirdi.

“Bunun için ne dedin sen?” diye sordu paketi göstererek.

“Sen ayrıldıktan hemen sonra geldi” diye tekrarladı Jake. “Danışmadaki görevliye senin nerede olduğunu bildiğimi ve paketi sana ulaştırabileceğimi söyledim.”

Garson elinde iki dolu tabakla geri geldi.

“Gidip kendimi toparlasam iyi olur” dedi Helen. “İyi görünmeliyim.”

Paketi de yanına alarak uzaklaştı. Jake onun tuvalete gitmesinin paketi tek başına açmak için bir bahane olup olmadığını merak ediyordu. Kısa süre sonra kendini gayet toparlanmış bir halde geri döndü ama yüzünde bu kez şaşkın bir ifade vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Jake, ihtiyatlı bir tavırla.

Simyacı

“Babamın anıtmezardaki tüm tabloların listesini yaptığı bir katalog” diye cevap verdi

Helen. “Teyzelerimi onları duvara asmaya ikna ettiği zaman yapmıştı bunu.”

“Hediye mi?”

“Pek sayılmaz. Zaten bende bir kopyası var.”

“Herhangi bir mesaj yok mu?”

“Sadece bu var.”

Jake kızın kendisine uzattığı kartvizite baktı. V. Orloc adında bir antikacıya aitti, altında Floransa’daki adresi, telefon ve faks numaraları vardı. Stilize bir deri kemeri andıran tuhaf bir amblem tasarımı göze çarpıyordu.

“Arkasına bak” dedi Helen.

Kartın arkasında aceleyle çizilmiş gibi görünen ilginç bir desen vardı; sanki çizen kişinin çok acelesi vardı ya da eli titriyordu. Sfenks’i andıran bir yaratıktı ve ağzından bir konuşma balonu yükseliyordu. Ama ressam önce balonu çizdiği için yazılar dışarı taşıyordu. Yazının karakteri kendine özgüydü. Sfenks titrek bir şekilde çizilmiş olmasına karşın, yazı gayet net ve kararlı bir şekilde yazılmıştı. Harfler köşeliydi ve çizgiler kartın içine işlemişti.

Jake biraz zorlanarak okudu:

Öğle yemeği için çok üzgünüm. Gitmem gerek. No: 59’un anahtarı, arpa şekerini ve gümüş bozukluğu koyduğun yerde. Lütfen al.

John Ward

*Tekrar özür dilerim, Baban. XXX**

Açıklama isteyen bakışlarını Helen'e kaldırdı ama o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok" dedi Helen.

"59 bir adres filan mı?"

"Bilmiyorum. Babamın Londra'da bir dairesi var ama kapı numarası 59 değil. Anıtmezarın da herhangi bir numarası yok."

"Peki şu arpa şekeri ve gümüş bozukluk meselesi nedir?"

Helen avuçlarını yukarı kaldırarak ona baktı. "Ah, her neyse, haydi yiyelim. Yemek soğuyor."

Yemeklerini sessizce yediler. Tabaklarını silip süpürdükten sonra dondurma istediler.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Jake.

"Babamın başının bir şekilde dertte olduğundan eminim" dedi Helen. "Yazısı çok tuhaf görünüyor, üstelik bir de Sfenks var. Önceleri kullandığımız bir şifreydi bu; bir şey sır olarak kalması gerektiği zaman kullanırdık."

Jake bir süre düşündü. "Baban senin burada olduğunu nereden öğrenmiş olabilir?" diye sordu sonunda. "Yani burada, Floransa'da. Ona söylemiş miydin?"

"Hayır, teyzelerimden öğrenmiş olmalı."

*İngilizce mektup, tebrik kartı ya da not yazımlarında imzadan sonra konan üç X, öpücük anlamına gelir. Ç.N.

Simyacı

“O zaman onlara telefon açalım” dedi Jake, gayet basit bir fikir olduğu yüzünden belli olarak. “Onlar sana bir açıklama yapabilirler.”

“Bundan pek emin değilim ama denemeye değer.”

Dondurmalarını bitirip doğruca otele döndüler.

Helen telefon açıp geri geldiğinde oldukça heyecanlı görünüyordu. Anlaşılan denemeye değmişti.

“Herhangi bir gelişme var mı?” diye sordu Jake.

“Denebilir. Babam bir süre önce oraya uğramış ve Floransa’ya gideceğini söylemiş. Sonra onlara koleksiyondaki bir parçayla ilgili bir şeyler sormuş ve -bu biraz tuhaf- kakmalarını tamir ettirmek için yazı masamı alıp alamayacağım sormuş.

Bunun önemli olduğu belliydi ama Jake nedenini bilemiyordu.

“Ders masanın üzerinde kakmalar mı var?”

“O ders masası değil, sersem, antika bir yazı masası. Babam onu bana hediye olarak almıştı. Gerçekten harikadır, görmelisin. Bir sürü gizli bölmesi var.”

Jake’in yüzündeki ifade hâlâ bir şey anlamadığını gösteriyordu.

“Bir şey hatırladım; çok uzun zaman önce o gizli bölmelerden birine bir şeyler koymuştum. Bir şeker ve gümüş bir bozukluk.”

İşte şimdi işler aydınlanmaya başlıyordu.

“O halde” dedi Jake, “şu 59 numarayı -her ne ise- açan anahtar o masanın içinde mi?”

“O şekeri ve gümüş bozukluğu koyduğum yerde olmalı.”

“Peki ama masa nerede şimdi?”

“Sanırım bunu da biliyorum. Victor Orloc’un dükkânında olmalı. Babamın kartı bu yüzden gönderdiğine eminim.”

“O zaman oraya gidip masayı sorman yeterli olacaktır.”

“Bunun o kadar doğrudan olması gerektiğini sanmıyorum; Sfenks resmi çizmiş, hatırladın mı? Bu bir sır olduğuna işaret ediyor.”

“Gizli bölmeye ilgili başka bir ipucu olamaz mı?”

“Sanmam” dedi Helen, düşünceli bir tavırla. “Bu, teyzelerimin önünde bir şeyi konuşmamamız gerektiği zaman kullandığımız bir işaretti. Sfenks!”

“Çok yaşa!”

“Böyle yapardık. Bunun anlamı, ‘Sessiz ol, hemen konuyu değiştir’ demektir.”

“O zaman kim olduğunu belli etmeden Bay Orloc’un dükkânına girmen, gizli bölmeyi açman, anahtarı alıp dışarı çıkman gerekiyor.”

“Evet, öyle bir şey yapmalıyım.”

Helen’in kendisine bakış şeklinden Jake hoşlanmamıştı; sanki iş için uygun olup olmadığını tartıyor gibiydi.

“Hatta bir suç ortağım olursa, bu daha da kolay olabilir.”

Simyacı

“Bir suç ort... Bir dakika!”

“Bir şey yapmana gerek yok” dedi Helen, onu sakinleştirerek. “Sadece oradayken Orloc’un dikkatini dağıt ve benim masayla ilgilenebilmem için bir fırsat yarat.”

“Ama trene yetişmem gerek!”

“Sorun değil, istasyona çok yakın. Yolumuzun üzerinde.”

Jake yine yüzünü Japon balığı gibi yaptı ve dudaklarını büzerek açıp kapadı.

“Haydi, Jake” diye ısrar etti Helen. “Biletini almana kim yardım etti? Treninin kalkmasına daha çok var ve birkaç dakika inan yeterli olacak.”

Uzandı ve yine parmak ucuyla Jake’in burnunu okşadı.

“Lütfen!”

Bu kadar etkileyici bir ikna kabiliyetine karşı kim direnebilirdi ki?

Yirmi dakika sonra, Orloc’un dükkânının karşısındaki kafeden yeri inceliyorlardı. Bütün yol boyunca Helen açıkça tutarsız bir şekilde Jake’e iltifatlar yağdırıp durmuştu. Bir yandan ona güveniyordu; diğer yandan iş fazla büyütülecek bir şey değildi ve kendisi de pekala altından kalkabilirdi. Jake’in bütün yapması gereken dükkâna girip dikkat dağıtmak için eşyalara bakmaktı. Sonunda önce Helen’in girmesine karar verdiler; eğer işler yolunda giderse anahtarı alıp çıkacaktı ve hepsi bu kadardı. Eğer bir sorun olursa dükkândan çıkıp vitrinde bir şeye baka-

cak, sonra tekrar içeri girecekti. Bu da Jake'in de katılması gerektiğine dair işaret olacaktı. Helen açıklarken oldukça basit görünüyordu ama Jake bundan pek emin değildi.

"Benim yaşımda birinin bir antikacı dükkânına girmesi sence biraz tuhaf değil mi?" diye sordu sonunda.

"Antika eşya satın almak için kendin de antika olman gerekmez canım" dedi Helen. "Bir sürü zengin çocuğu bu tür eşyalar topluyor; hatta bir gün pop plaklarının rekorunu kırabileceğinden eminim. Şöyle düşün; kendin inanırsan, Orloc da inanır. Çünkü aksini yapamaz; çünkü bu adamın işi. Zengin olduğunu düşün ve ona tepeden bakan bir tavırla yaklaş."

"Yani senin gibi" dedi Jake; ama Helen kapıdan çıktıktan sonra tabii.

Kız kibirli bir tavırla kafeden uzaklaştı ve yolun karşı tarafına geçti. Jake o giderken hayranlıkla izledi. Bir dakika sonra başarılı bir şekilde geri döneceğinden emindi. Kızın yüzünde geniş bir sırıtış ve elinde anahtarla dükkândan çıkışını hayal etti. *Ondan sonra ben de istasyona gidip trenime binebilirim*, diye düşündü. Çokbilmiş bir havası olsa bile Helen ile birlikte iyi vakit geçirmişti yine de. Onu hâlâ Claire Louise Foley'e benzetiyordu. Şimdi birlikte antika eşya satın almak eğlenceli olabilirdi. Tam bu hayalin tadını çıkarırken, Helen yüzünde şaşkın bir ifadeyle dükkândan dışarı çıktı. Jake kızın tekrar dükkâna dönmesini beklerken kalbi deli gibi atıyordu. Ama kız bunun yerine kafeye geri geldi. Jake rahatladığını hissetti.

Simyacı

“Masa orada değil” dedi Helen. “Her yere baktım.”

“Ah, lanet olsun” dedi Jake. “Yine de denedin.”

“Haydi!” dedi Helen. “Hemen gidemezsin, masa orada bir yerlerde olmalı.”

“Belki de satmıştır.”

Helen dehşet yansıtan bir ifadeyle donup kaldı. “Bunu sanmam” dedi sonra. “Tamir etmesi gerekiyordu.”

“O zaman atölyededir ve senin de oraya girmen mümkün değil.”

Jake gitmek için tekrar ayağa kalktı ama Helen onun kolunu tuttu. “Bak, Jake, bunu senden istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama sadece benim için bir şey yapamaz mısın? Minik, minicik bir şey! O kadar küçük ki, yaptığını bile fark etmeyeceksin.”

Jake bıkkın bir ifadeyle ona baktı. “Neymiş o?” diye sordu.

“Sadece dükkâna git ve bir süre orada oyalan. Eşyalara bak. Tren saatini beklerken zaman öldüren herhangi biri gibi. Bunu yapabilirsin, öyle değil mi?”

“Sadece eşyalara bakacağım, öyle mi? Bir şey söylemem gerekmiyor mu?”

“Tek kelime bile.”

“Ne kadar süre?”

“Ben atölyeye dolanıp bir göz atana kadar Orloc’u oyalamaya yetecek bir süre.”

“Atölye olduğunu nereden biliyorsun?”

“Şey, olmak zorunda” diye açıkladı Helen. “Babam oraya tamir için bir şey bıraktığına göre... Bu tür yerlerin çoğunda arka tarafta bir atölye vardır.”

Jake başıyla onayladı. Babasının restoranı da öyle bir yerdi. Helen yalvaran gözlerle ona baktı.

“Sadece eşyalara bakacağım, hepsi bu mu?” diye sordu Jake tekrar.

“Sadece ben geri gelene kadar onu orada tut.”

“Pekala ama çabuk ol.”

Kendisine bir kez daha düşünme fırsatı tanımamak için, Jake hemen kafeden dışarı fırladı ve yolun karşı tarafına geçip, kulisten sahneye çıkarcasına dükkânın içine daldı. Bay Orloc olduğunu tahmin ettiği adam kibar bir tavırla gülümsedi ve dev bir böceği hatırlatan bir hareketle ellerini birbirine sürttü. Genç adamın yardıma ihtiyacı var mıydı?

“Ah, hayır” dedi Jake, İtalyanca. “Şu an değil. Biraz eşyalara bakabilir miyim?”

“Elbette, elbette” dedi adam eğilerek, ellerini hâlâ birbirine sürtüp dururken. Kalın camlı gözlüğünün arkasında gözleri dev gibi görünüyordu.

Jake döndü ve gül ağacından yapılmış güzel bir masanın cilalı yüzeyinde parmaklarını gezdirdi. Dükkân beklediğinden daha karanlıktı ve inanılmaz derecede dağınıktı. En azından sevinebileceği bir nokta, bakabileceği çok fazla eşya olmasıydı.

Simyacı

Bu dağınıklığın arasında çok sayıda bronz heykel gördü; onlara dokunuyor, parmaklarını kıvrımlarında gezdiriyor, sonra uygun bir davranış olduğunu düşünerek hafifçe geri çekilip hayranlık dolu gözlerle bakıyordu. Bu arada Helen'in ne durumda olduğunu merak ediyordu. Herhangi bir kapı olup olmadığını görmek için dükkânın karanlık arka tarafına doğru bakmaya çalıştı ama görebildiği tek şey, duvarları kaplayan kilimler ve halılardı. Antikacı dükkânlarını dolaşan insanların yaptığı şeylerin kendisinin ikinci el kitapçı dükkânlarını dolaşırken yaptıklarından farklı olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden bronz heykellere uzun uzun bakmaya ve onları incelemeye devam etti. Aynı o dükkânlarda olduğu gibi, tepende biri dikilirken kendini baskı altında hissetmemek pek kolay değildi. Jake başka birinin daha dükkâna girip ona bilmeden yardımcı olması için neler vermezdi... Helen nerede kalmıştı ki!

O sırada bir telefonun çaldığını duydu; asılmış eşyaların altından boğuk bir şekilde tınlayan antika bir sestiydi bu da. Adamın başı aniden başka tarafa döndüğünde, Jake parmaklarını gizlice birleştirip içinden bir dua mırıldandı. Jake adamın bakışlarını izlediğinde duvardaki böceği gördü; çekirge, diye düşündü, evet, böceğin adı buydu. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra sustu ama Jake aramaya cevap mı verildiğini, yoksa arayan kişinin vaz mı geçtiğini bilemedi. Ama adamın bir an kararsızlıkla duraksaması, bir telefon beklediği izlenimini vermişti.

Jake heyecandan ölüyor, bunu gizlemek için büyük çaba harcıyordu; şimdi ne yapması gerekiyordu? Adam

ya telefona cevap vermek ya da kendisi arayanı geri aramak için arka tarafa giderse neler olurdu? Helen'i hemen yakalayabilirdi. Adam da telefonla ilgili ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibiydi. Sonra aniden dükkânın arka tarafına doğru yürümeye başladı. Jake hiç düşünmeden konuşmaya başlaması gerektiğini anladı. Sesi ilk anda öyle çatlak çıktı ki, öksürmüş gibi yapmak zorunda kaldı. Ama en azından adamın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Affedersiniz, siz Bay Orloc musunuz?" diye sordu İtalyanca.

"Hizmetinizdeyim efendim."

İtalyanca başka bir cümle kurmaya çalıştı ama kelime bilgisi yetmiyordu ki!

"İngilizce biliyor musunuz?" diye sordu sonunda.

"Bildiğimi düşünmeyi tercih ediyorum."

"Bir arkadaşım bana antika tamirâtı yaptığınızdan söz etti."

"Evet, doğru."

Jake adamın kavanoz dibi korkutucu gözlük camlarına bakmamaya çalışıyordu.

"Atölyeniz Floransa'da mı?"

"Atölye mi?"

Jake omuz silkti. "Tamirâtı nerede yapıyorsunuz?"

"Ah, si... *l'officina*. Burada, dükkânın arka tarafında ama sadece küçük işler yapıyoruz. Büyük bir atölye değil."

Simyacı

Jake kendisine kızdı; küçük buluşu pek işe yaramamış görünüyordu.

“Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?” diye sordu Orloc, pek de nazik olmayan bir tavırla.

“Ah, hayır, hayır, teşekkür ederim. Bilmek istediğim sadece buydu.”

Utanç içinde dükkânın kapısına doğru yürürken Orloc parıltılı gözlük camlarıyla onu izliyordu. Jake kapıdan çıkar çıkmaz, adam sürgüyü çekti ve cama bir plaka astı: KAPALI. Sonra tekrar içeri döndü; Jake hâlâ onun canavarımsı dev gözlerini görebiliyordu.

Jake koşar adımlarla kafeye dönerken Helen’i orada bulmayı umuyordu ama elbette ki yoktu. Bir kahve siparişi verdi ve daha önce oturdukları masaya oturdu. Burası cam kenarındaydı ve Orloc’un dükkânını açıkça görebiliyordu. Helen o dükkâna girdikten sonra içeri dalmıştı; bu yüzden hangi kapıya bakması gerektiğini bilmiyordu. Tahmin etmeye çalıştı. Sağ tarafta dükkân vitrinleri aralıksızca uzanıyordu; sol tarafta ise birkaç vitrinden sonra muhtemelen bir ev ya da geçide açılan bir kapı vardı. Arkasında neler olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Arka tarafa dolaşan dar koridorları biliyordu; bunlar çoğunlukla ait oldukları dükkândan biraz uzakta olurlardı.

O sırada soldaki kapı açıldı. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; ama gördüğü kişi Helen değildi, dışarı çıkan tulum giymiş bir adamdı ve kapıyı açık bırakmıştı. O halde bir ev kapısı olamazdı, çünkü o zaman kapıyı mutlaka kapatırdı. Ayrıca evinden çıkan birine de benzemiyordu.

Helen'in de oradan çıkmasını umarak kapıya baktı. Dakikalar geçmişti, kız neredeydi?

Jake dükkândan çıktığı için kendine kızdı; ama kendini öyle küçük düşürdükten sonra başka ne yapabilirdi ki? Ama dükkân boşalır boşalmaz Orloc'un arka tarafa gittiğini görmüştü. *Ama Helen onun geldiğini duymuş ve ortadan kaybolmuş olmalı* diye düşündü, kendini rahatlatmaya çalışarak. O halde şimdi hangi cehennemdeydi?

Bunun hiçbirini ben istemedim, diye düşündü Jake. Sadece minik, minicik bir şey demişti Helen. *Eh, bunu yaptım, hatta daha fazlasını; adamı durdurmaya çalıştım. Şimdi yerinden kalkıp doğruca istasyonun yolunu tutmak en doğal hakkıydı aslında. Bunun için kimse onu suçlayamazdı. Elinden geleni yapmıştı.*

Ama yararı yoktu; hâlâ kapıya bakarak ve kızın oradan çıkmasını umarak oturuyordu. *Gel haydi! Gel haydi!* Garson oldukça anlamlı bir şekilde Jake'in masasını temizlemeye başlayınca, adamdan kurtulmak için bir kahve daha istedi. *Helen ya güvende ya da yakalandı*, diye düşündü. *Eğer güvendeyse, burada beklememin bir anlamı yok; ama yakalandıysa, o zaman ne yapabilirim? İçeri dalıp onu kurtaracak mıyım? Bu kız benim deli kızkardeşim, zararsızdır, merak etmeyin, hemen onu buradan götüreceğim, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz, anlayışınız için teşekkürler...* Bu pek mümkün görünmüyordu. Üstelik şimdi dükkân kapalıydı.

O halde ne yapacağı belliydi; her iki durumda da orada beklemesinin bir anlamı yoktu. Kendi işine bakabilir, trene binmek için istasyona gidebilirdi.

Simyacı

Elbette ki kapana kısıldı, diyordu içinden bir ses ama Jake bu sesi dinlemek istemiyordu. Fakat kesinlikle gerçekçiydi; Orloc'un geldiğini duydu ama kaçamadı; bu yüzden bir yere saklandı. Bu yüzden hâlâ dışarı çıkmadı. *Peki benim ne yapmam gerekiyor? Dükkân kapandı. Oraya gidip adam kapıyı açana kadar kapıyı mı yumruklamalıydı?*

Arka tarafa dolanabilirsin.

Ya da doğruca istasyona gidip trene binerim, diye düşündü, kararlı bir tavırla yerinden kalkarken. İstasyona gitmek için dışarı çıktı ama yolun karşı tarafındaki kapı boş bir şekilde ona bakıyordu. Dükkânın arka tarafına kadar dolanmayı başarabilirse, en azından vicdanını rahatlatabilirdi. Daha fazla gitmesine gerek yoktu.

Gelecekte bir gün karşılaştıklarında kendisini Helen'le konuşurken düşündü: "Seni bırakıp kaçmadım. Neler olduğunu anlamak için arka tarafa dolandım." Bu yeterli olacaktı. Sadece binanın arka tarafına dolanmalıydı.

Jake, kapının arkasında bir tarafında merdivenler yükselen, diğer tarafındaysa bir kapı bulunan bir geçit buldu. Orada bulunmaya hakkı varmış gibi bir edayla hareket ederek diğer kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığı anda yüksek duvarlar arasında ilerleyen, karanlık ve klostrofobik etki uyandıran kaldırım taşı döşeli dar bir yol gördü. Burası öylesine geçiyormuş gibi görünmek için pek uygun bir yere benzemiyordu.

Sağa döndü ve ara sokağı izledi; yolun kıvrımı daha ötesini görmeyi zorlaştırıyordu. Tulum giymiş adamın diğer taraftan gelmekte olduğunu görünce bir an paniğe ka-

pıldı. İkisi de durdular ve Jake adamın geçmesine izin vererek yana çekildi ama adam da aynı tarafa ilerledi; Jake bu kez öbür tarafa çekildi ve adam da aynısını yaptı. Bu bir tür komik dans gibiydi. Sonunda adamın sabrı taşı, uzandı ve Jake'i omuzlarından yakalayıp bir kenara çekerek kendi yoluna devam etti. Jake dikkatle ilerledi ve sonunda iki büyük kapının bulunduğu bir yere geldi; kapıların ortasında daha küçük başka bir tane vardı. Üzerindeki metal plakayı okudu: *V. Orloc. Antikacı*.

Henüz vicdanını rahatlatmamış olduğunu bilerek bir an tereddüt etti. Küçük kapıyı yoklarken yüreği ağzına geldi. Kapı kilitli değildi. Herhangi bir zile çarpmaktan korkarak kapıyı hafifçe araladı ama hiçbir şey duyulmadı. Kapıyı bir daha itti; içeride birisi varsa dışarı seslenebilirdi. Ama yine ses gelmeyince kapıyı tamamen açıp içeri girdi. Yüreğinin deli gibi attığını hissediyordu.

Atölye tıpkı eski bir fotoğraf gibi sararmış görünüyordu ve içerisi loş aydınlıktı. Tek ışık, demir tavanın ortasına monte edilmiş camdan gelen soluk gün ışığıydı. Belki burası daha önce açık bir avluydu. Ortada büyük, sağlam görünümlü bir atölye masası vardı ve etrafına bir yığın eşya saçılmıştı. Duvarın karşı tarafında ofis gibi ahşap bir bölme gördü. Atölyenin içine bakan dev gibi bir penceresi ve yan tarafında da kapısı vardı.

Ofis karanlıktı ama bir anda içeride bir ışık yandı. Hemen kendisini eşya yığınlarının altına attı. Kapıyı açık bırakmış olduğunu hatırladı ama artık bunu düşünmek için çok geçti. Asırlar gibi gelen bir süre sonra ışık tekrar

Simyacı

söndü. Jake gizlendiği yerden yavaşça dışarı süzüldü ve durum değerlendirmesi yaptı. Yeterince ileri gitmiş miydi? Tek sorun arkasını dönüp gidememesiydi; bu Helen'i yüzüstü bırakmak gibi olacaktı çünkü. Ah, ışık yandığı zaman hemen kapıdan dışarı çıkmış olsaydı! O zaman başka türlü düşünebilirdi: *Eh, avluya kadar gittim ama biri ofise geldi.*

Ama şimdi ofisin boş olduğunu biliyordu ve arada sadece birkaç adımlık mesafe vardı. Üstelik kapıya doğru kaçış yolu da açıktı. Başka birine ait bir yere girip orada gizlenmekle zaten heyecanın tadını almaya başlamıştı bile. Bu çocukken oynadıkları cesaret oyunlarını hatırlatıyordu; yazın alacakaranlıkta birbirlerini başkalarının bahçesine girmeye zorlardı. Ne kadar ileri gidebilirdi? Zihnin derinliklerinde yine kendisiyle pazarlık yapıyordu; bir şey onu döndürene kadar ilerlemeye devam edecekti. Ofise yaklaştı ve kapıyı yokladı; kilitli değildi. Yavaşça açtı; kendini toparlayıp derin bir nefes aldı ve içeri girdi.

O anda donup kaldı. Odanın köşesindeki bir sandalyede oturan bir adam onu izliyordu; üzerinde koyu renk giysiler vardı ve şapka takmıştı. Bedeni loş ışıktaki ceset beyazı gibi parlıyordu. Jake korkuyla olduğu yerde donup kaldı. Adam kıpırdamıyordu ama şapkasının gölgeliğinin altından kendisini izleyen gözleri hissedebiliyordu. Saniyeler geçerken, odada kendi kalp atışlarından başka ses duyulmuyordu. Önündeki hafif aydınlıkta kıpırdamayan beden hafifçe parıldıyordu; tıpkı mermer bir heykel gibi.

Lanet olsun, bu mermer, diye düşündü Jake, sonunda rahatlayarak. Çılgının birisi bu heykele kıyafet giydirmiş

ve başına şapka takmıştı. Kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. *İşte bu, diye düşündü, bu kadarı artık yeter.*

Tam o anda bir şey ayak bileğini yakaladı. Korkuyla aşağı baktığında masanın altından birinin kendisine baktığını gördü; tam bunun Helen olduğunu anlamıştı ki ışık yandı ve Orloc içeri girdi.

Aniden yanan ışıktan gözü kamaşmıştı; Helen'in masanın altına daha fazla sokulduğunu göz ucuyla görebildi. Bir an için gözlerini kırpıştırarak birbirlerine baktılar. Orloc şimdi bir böcekten çok baykuşa benziyordu; gözlük camları ona bu havayı veriyordu. Beyni çılgın gibi çalışıyor, mantıklı bir açıklama kurgulamaya çalışıyordu. Sınırlı İtalyanca bilgisi olan yabancı biri rolünün güvenli olacağına karar verdi.

"Umarım beni bağışlarsınız, sadece atölyenizi görmek istemiştim..."

Bu pek tutarlı gibi görünmese de, en azından kapıya doğru gerilemesine yardımcı olmuştu.

"Şu ara sokaktaydım" diye devam etti Jake. "Kapı açıktı... İçeri baktım ve kimseyi göremedim..."

Şimdi ofisten dışarı çıkmıştı ve Orloc'un kendisini izlemesini umuyordu. Adam belirgin bir şekilde şaşkıncı ve olanlara ne anlam vereceğini bilemiyordu.

"Düşündüm de, belki de ofis... Biliyorum, yaptığım şey bağışlanabilir bir şey değil ama anlayışınıza sığınıyorum. Merakımı yenemedim. Bütün bu eşyalar satılık mı, yoksa restorasyon için mi buradalar?"

Simyacı

Umutsuz bir soruydu ama Jake dış kapıya doğru yaklaşıyordu. Orloc ona dikkatle ve şüpheyile bakarken, Jake yüzündeki özür dileyen sırıtışın donduğunu hissetti.

“Restorasyon için” dedi Orloc sonunda.

“Ah, demek öyle” dedi Jake, bir parça üzölmüş gibi. “Peki restorasyonu kendiniz mi yapıyorsunuz?”

“Evet, bazen.”

“Yani bunun için birini tutmuyorsunuz, öyle mi?”

“Bazen.”

“Çok teşekkür ederim. Merakımı giderdiniz.”

Saçma sapan sözler ettiğini biliyordu ama kapıdan çıkmasına yaramıştı işte. Ara sokağa geri dönerken, Jake amaçladığı izlenimi etkili bir şekilde vermiş olduğunu düşünüyordu; rahatsız edici bir yabancı merakına yenik düşmüş, başkasının mülküne izinsiz girmişti ve yabancılığının bu kusurunu bağışlatacağını umuyordu. Orloc, onun binadan çıkmasıyla yetinmiş gibiydi. Gergin bir suratla kapıda durmuş, Jake’e bakıyordu; Jake özürler dileyerek, utançtan kızarak ve geri geri yürüyerek ondan uzaklaştı. Sonra arkasını döndü ve daha hızlı yürümeye başladı. Daha birkaç adım gitmişti ki, Orloc ona seslendi; Jake donup kaldı ama ona dönüp bakmadı. Orloc tekrar seslendi: “Hey! O taraftan değil. Çıkış bu tarafta!”

“Teşekkür ederim, teşekkür ederim” dedi Jake, “çok nazıksınız. İyi günler, teşekkür ederim.”

Vücudu sağlam yürüyüşünü korurken, Jake içten içe dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Başını dik

tutarak yürüyordu ve gözlerini kapamıştı. Sonunda kapının kapandığını duydu. "Yürümeye devam et" dedi kendi kendine, "sadece yürümeye devam et."

Geçide geldiğinde kendini toparlaması birkaç dakasını aldı. Ellerini dizlerine koyarak duvara yaslandı; başının döndüğünü hissediyordu ve bayılmaktan korkuyordu. Kalp atışları ve nefesi normal düzenine döndükten sonra bile, bir süre olduğu yerde kaldı.

Sokağa dönmekten korkuyordu, çünkü ikileminin tekrar başlayacağını düşünüyordu. Orada kaldığı sürece güvendeydi; her şey bekleyebilirdi. Tekrar dışarı, sokağa dönmek, iki olasılıktan birinin gerçekleşmesi anlamına gelecekti; Helen ya kaçmıştı ya da kaçamamıştı.

Geçit boyunca yürümeye devam etmek için kendini zorladı ama sonuna geldiğinde bile kapıyı açmadan önce bir süre durdu; şiddetli bir şekilde titriyordu. "Sakinleş, sakin ol" diye fısıldadı kendi kendine. Ama nedense kapıyı açıp sıradan bir sokağa çıkmaktan korkuyordu.

Bir daha Orloc'un dükkânına yaklaşmadı. Bunun yerine aksi yönde uzaklaştı ve karşı kaldırıma geçip kafeye dönmeden önce yolun sonuna kadar yürüdü. Yürürken sıradan bir turist gibi vitrinlere bakarak kendini yatıştırmaya çalıştı. Ama bütün bu süre boyunca çocukluğundan beri yapmadığı bir şekilde dua ediyor, aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. "Lütfen Tanrım, Helen orada olsun, lütfen Tanrım her şey yoluna girsin, lütfen Tanrım kaçabilsin, lütfen Tanrım orada olsun, lütfen Tanrım her şey yoluna girsin... Bu Helen'den çok kendisi içindi aslında.

Simyacı

Böylece daha fazla zor kararlar karşışlaşmak zorunda kalmayacaktı. Ama kapıdan girer girmez kızın orada olmadığını gördü.

Bir kahve daha istedi ve yine cam kenarındaki masaya oturup gözlerini yolun karşı tarafına dikti. İkisi birlikte orada oturduklarından bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak ediyordu. Pek net bir fikri yoktu; Orloc ile karşılaşması gerçekte olduğundan daha uzun sürmüş gibiydi. Ama mantığı bunun bir illüzyon olduğunu söylüyordu. Birden kendini tamamen yalnız hissetti. Ne yapabiliirdi? Elinden başka ne gelirdi? Belki de arkasını dönüp gitmek ve bütün bu olup bitenleri unutmak daha iyi olurdu. Bu kesinlikle yapılacak en iyi şeydi. Floransa aniden gözüne dünyanın en tehlikeli şehri gibi görünmeye başlamıştı; sokaktaki güneş ışığını görebiliyordu ama sanki onunla arasında bir gölge var gibiydi.

Kaldırıma çıktığında, dükkânın yeniden açılmış olduğunu gördü; kapıdaki tabela artık yoktu. Tekrar içeri girebileceği düşüncesi bir an kafasından geçti ama bu düşünceyi hemen uzaklaştırdı. Ne yararı vardı ki? Arkasına bile bakmadan istasyona doğru yürümeye başladı ama her adımda öfkesi artıyordu. "Peki ne yapmam gerekiyordu?" diye tısladı, hayali bir yargıca. "Buna katılmayı ben istemedim. Benimle bir ilgisi yoktu!"

O sırada birisi onu arkadan yakaladı ve Jake saldırıma hazır bir şekilde aniden öfkeyle döndü. Eğer bu Orloc ise bir yumrukta yere serip oradan kaçmaya hazırdu. Ama hayır, bu Helen'di ve kız son derece neşeliydi.

“Harikaydın!” dedi, Jake’i yanağından öptükten sonra.

Jake öfke, rahatlama ve şaşkınlık duyguları arasında bocalar bir halde konuşamadığını fark etti. Helen onun koluna girip hızlı adımlarla sürüklemeye başladı. Neşesi neredeyse elle tutulur haldeydi.

“İşte bu” dedi yürürken, “gerçekten hayatta olduğunu hissetmekti.”

Çok geçmeden istasyona ulaşmışlardı ama treni kaçırmışlardı; bir sonraki treneyse daha birkaç saat vardı ve Naples’a oldukça geç bir saatte ulaşıyordu.

“Boş ver” dedi Helen, neşeli bir tavırla. “Senin için akrabalarına telefon açıp her şeyi açıklarım. Ama önce bir şeyler yemeliyiz, açlıktan ölüyorum.”

İstasyondaki kafeye girdiklerinde, Helen hikâyesini anlatmaya başladı. Jake dükkâna girer girmez kendisi de arkaya dolanmıştı. Atölyenin kapısını denemişti ama orada birisinin çalışmakta olduğunu görmüştü. Onunla sohbet etmeye çalışmış, atölyedeki eşyalara bir göz atmasına izin verip vermeyeceğini yoklamıştı; sonunda içeri girmeyi başarmıştı ama masayı ortalıkta görememişti.

Tam o sırada şansı yardım etmişti; telefon çalmıştı. Adam başka birinin cevap vermesini beklemiş, sonra kendisi cevap vermek için uzaklaşmıştı ve bu arada ofisin kapısını da açık bırakmıştı. Helen hemen içeri girmişti ve masasını orada bulmuştu. Tam yakından bakmak için yaklaştığında adamın geri döndüğünü duymuştu; bu yüzden saklanmak için masanın altına girmişti.

Simyacı

Sonra adam ofise girmiş, bir su ısıtıcıyı çalıştırmış ve fincanlarla uğraşmıştı. Ardından Orloc gelmişti ve ikisi bir süre sohbet etmişlerdi. Adı Pierluigi olan adam kendisine söz verilen tatil için ısrar edip dururken, Orloc yapılması gereken bir sürü iş olduğunu söyleyerek tatil planlarını ertelemesi gerektiğini anlatmıştı. Pierluigi masanın onarımını yapabileceğini söylediğinde Helen neredeyse oraya yığılıp kalacaktı; ama Orloc bunu kendisinin yapacağını, çünkü sahibinin özel bir müşteri olduğunu söylemişti. Seslere bakılırsa ikisi de masanın tam yanındaydılar. Pierluigi sonunda bunun kendisi için sorun olmadığını söyleyerek kabul etmişti. Ses tonlarına bakılırsa, Helen onların birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını düşünmüştü.

Asırlar gibi gelen bir süre sonra öğle tatili bitmişti ve Orloc dükkâna döneceğini söyleyerek uzaklaşmıştı. Pierluigi de ofisten çıkmıştı; Helen onun ısıklık çalarak ve bir aşağı bir yukarı dolanarak çalıştığını duyabilmişti. Tam sırası, diye düşünüp gizli bölmeyi açmış, anahtarı ve gümüş bozukluğu oradan almıştı; ama şekerden iz yoktu. Bir süre sonra Pierluigi geri gelmiş, bir şeyler toparlamış, sonra atölyenin kapısını arkasından kapatarak dışarı çıkmıştı. Helen onun gittiğinden emindi ama dışarı bakmak için bir süre beklemişti; atölye boştu ve kapı kapalıydı ama tam çıkmak için harekete geçecekken kapı hafifçe aralanmış, sonra tam olarak açılmıştı.

Sanırım benim geldiğim zamandı, diye düşündü Jake.

Helen tekrar masanın altına girmişti; bu yerinde bir karardı, çünkü Orloc içeri girip ışığı yakmıştı. Adamın

ofis kapısını kilitleyeceğinden ölesiye korkmuştu Helen ama Orloc bir süre orada oyalandıktan sonra tekrar çıkıp gitmişti. Yine tam harekete geçecekken kapı yine açılmıştı ve bu kez de Jake içeri girmişti. Onun neden orada öylece donup kaldığını anlamamıştı; sonra uzanıp ayak bileğini yakalamıştı ama tam o sırada ışık tekrar yanmıştı.

“Orloc’u avluda uzaklaştırman çok ustaca bir hareketti” dedi Helen. “Yerde emekleyerek oradan çıkabildim ama kapıdan dışarı süzüldüğümde kendimi dükkânda değil, bir ara sokakta buldum. Neredeyse paniğe kapılacaktım ama neyse ki yolu bulabildim. Ama

Orloc geri döndüğünde hâlâ dükkândaydım.”

“Ne dedi?” diye sordu Jake.

“Benim müşteri olduğumu sandı ve beklettiği için özür diledi. Daha önce de gelmiş olduğumu ve beğendiğim bir parçayı almak için geri geldiğimi söyledim. Sonra çekimi kendisine verirken adımı tanıdı ve bir süre babamla ilgili sohbet ettik.”

“Nerede olduğunu biliyor muymuş?”

“Bulmaya kesinlikle hevesli olduğunu hissettim. Ben de muhtemelen İngiltere’de olduğunu ama uzun süredir kendisiyle bağlantı kurmadığımı söyledim. Biliyor musun, hissettiğim ilk korkudan sonra yaşadıklarımın gerçekten hoşlandığımı hissettim.”

“Eh, ben hiç de öyle hissetmedim” dedi Jake, ters bir tavırla. “Oradan çıktığımda neredeyse bayılacaktım.”

“Ah, Jake! Çok sıkıcısın! Yaşlandığında ayağına terliklerini geçirip pipo içeceğinden eminim. Bak!”

Simyacı

Huysuz bebeğini neşelendirmeye çalışan bir anne gibi anahtarı önünde oynattı.

“Venedik’te biraz zaman geçirmeye ne dersin?”

“Venedik ne zamandan beri Naples’a yakın?”

“Bu kadar sıkıcı olma! Naples’a yarın da gidebilirsin. Bu gece kuzenim Laura’nın evinde kalabiliriz.”

“Hayır.”

Jake bu kadar kesin bir tavırla reddedince, Helen şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Sonra omuz silkti.

“Nasıl istersen.” Bir an duraksadıktan sonra sordu: “Ama kuzenine telefon açmamı hâlâ istiyorsundur, değil mi?”

Bunun amacımın Jake’e kendisini küçük hissettirmek olduğu belliydi ve başarılı olmuştu.

“Gerek yok” dedi Jake.

“Sorun değil” diye cevap verdi Helen. “Bunu yapacağımı söylemiştim. Belki bana dükkândan bir Venedik haritası alabilirsin. O kadar zor değil, değil mi?”

Kızın buz gibi alaycılığına içerleyerek yerinden fırladı. Daha fazla alay konusu edilmek istemediği için olabildiğince iyi bir Venedik haritası bulmaya çalışarak biraz fazla zaman harcadı. Dükkândan çıktığında Helen onu bekliyordu. Jake daha fazla saldırıya hazırды ama bunun yerine kız gülümsedi.

“Tatlı bir adam” dedi Helen, “kuzenin Gianni. Mantıklı da üstelik.”

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet. Bu gece geç saatte Naples’a gitmen yerine yarına kadar beklemenin daha mantıklı olduğu konusunda o da bana hak verdi. Laura’nın seni ağırlayacak olmasının çok nazik bir davranış olduğunu söyledi ve seninle böyle ilgilendiğim için bana teşekkür etti.”

Jake cevap veremedi. Helen başını yana yatırarak onun yüzünü dikkatle inceledi. “Bırak ben tahmin edeyim” dedi sonra. “Japon balığı mı?”

Kötücül Bir Ara

Bay Pounce’un seçkin bayan müşterilerinden biri dükkânın bu kadar erken saatte kapandığını görünce hayal kırıklığına uğradı; saat daha dörttü. Daha az önce önünden geçtiğinde açık olduğuna yemin edebilirdi üstelik. Gerçekten de öyleydi; ama Pounce o süre içinde Orloc’tan kendisini hem heyecanlandıran hem de rahatsız eden bir telefon almıştı.

“Kızı mı dedin; emin misin?”

Orloc kesinlikle emindi.

“Peki ya çocuk? Onu tekrar tarif et bakayım.”

Orloc, Jake’i özenle tarif etmişti ama konuyla bir ilgisi olmadığından kesinlikle emindi; sadece sersem bir turistti.

“Teşekkürler Victor. Bununla ilgileneceğim.”

Pounce, Jake hakkında pek de o kadar emin değildi. Tesadüflere inanmazdı ve bu ikisi birbirine bağlandığında durum çok daha şaşırtıcı ve hatta kötücül bir hale gelebilirdi. İkisi de dükkânı ayrı ayrı ziyaret ediyorlardı, sonra

kız ön tarafta tek başına kalırken çocuk arka tarafta atölyeye giriyordu. Peki neyin peşindeydiler?

Bu konuda biraz yardıma olduğunu düşünüyordu; bu karanlık odaya gelmesinin, üzerinde iki mumun yandığı gümüş şamdanın yerleştirildiği siyah kadife örtüyle kaplanmış masanın başına oturmasının nedeni buydu; içinde temiz bir sıvının dolu olduğu kristal sürahinin yan tarafında, masanın üzerinde, bir zarf duruyordu. Mumları yaktı, panjurların açık kalan yarısını da indirdi, sonra dönüp sandalyesine oturdu. Gümüş bir kâse çıkardı ve kristal sürahideki sıvıdan biraz içine döktü; bu arada hızlı hızlı bir şeyler fısıldıyordu. Ellerini sıvıyla dolu kâsenin üzerinde gezdiriyor, bilinmeyen bir dilde bazı kelimeler söylüyordu. Ani bir esinti oldu ve mumlar hafifçe titredikten sonra öncekinden daha canlı bir aleve kavuştular.

Masanın öbür tarafındaki karanlık yoğunlaştı; şimdi orada daha önce odada olmayan bir şey vardı. Zarfı açıp içinden bir tutam siyah saç çıkardı ve başparmağıyla diğerleri arasında ovaladı. Sinsi bir tavırla gülümsedi. Birkaç kelime daha mırıldanarak saç tutamını kâsenin içine attı. Masanın diğer tarafındaki karanlık, koyu renkli bir duman gibi sıvı dolu kâsenin üzerine yükseldi, sonra içine girdi. Kâsenin içindeki malzemeler opaklaşıp son derece yansıtıcı bir görünüm aldılar ama hâlâ karanlıktılar; sanki siyah cıva gibi. Pounce hevesli bir şekilde öne doğru eğildi ve sıvıyı dikkatle inceledi. Kızın güzel yüzünü gördü; dudakları hareket ediyor, bir şeyler söylüyordu. Pounce kelimeleri seçmeye çalıştı. Sonra aynı kızı bu kez yanında bir çocukla gördü; çocuğun görüntüsü Orloc'un

verdiği tanıma kesinlikle uyuyordu. Birlikte bir tren istasyonunda durmuş, tarife tablosuna bakıyorlardı; oradaki isimlere dikkatle baktı. Sonra onları bir masanın üzerinde mavi rengin hâkim olduğu bir haritayı incelerken gördü; onları izlerken kız haritayı katlayıp kaldırdı ve Pounce onun dudaklarından süzülen kelimeyi gayet açıkça seçebildi; aslında bunu zaten tahmin etmişti: Venezia!

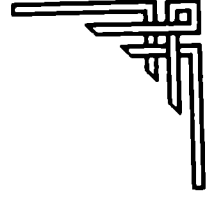
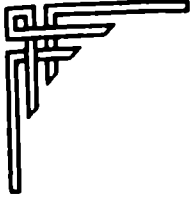
Peki onları oraya götüren şey neydi? Belki gidip öğrense iyi olurdu; ama yalnız başına değil. Elleri yine kâsenin üzerinde hareketler yaparken alçak sesle bir ilahi söylemeye başladı. Ellerini iki yana açtığı anda, bir yüzün kendisine baktığını gördü; uzun çeneli, neredeyse kafatası seçilecek kadar zayıf bir yüz. Gözlerinde karanlık, ölümcül bir bakış vardı.

Pounce bir süre yüzü inceledikten sonra ellerini bir kez daha kâsenin üzerinden geçirdi ve parmaklarını açarak elini yukarı doğru yavaşça kaldırdı. Sıvının içindeki karanlık ellerinin arasında biçimlenen bir mürekkep gibi yukarı doğru yükseldi. Sonra masanın diğer tarafına doğru hafifçe hareket etti ve katılaşmaya başladı. Birkaç saniye içinde net bir biçim almaya başlarken, kısa bir süre sonra orada bir adam oturuyordu; adam olağanüstü uzun boylu ve iskelet gibi incekti. Yüzü, kâsenin içindeki yüzdü.

Pounce tatminkâr bir tavırla onu baştan aşağı süzdükten sonra kendisini izlemesini işaret etti. Kapı arkalarından kapandı ve mumların alevleri parladı; oda onların ışığı altında boş gibi görünüyordu ama aslında değildi. Panjurları kapalı pencerenin yanında havada asılı duran

Simyacı

siyah bulut esneyip gerindi ve o da bir süre sonra biçimlenip bir adam haline geldi. Adam dönüp panjurları açarak odayı ışıkla doldurdu. Sonra sırayla iki mumu üfleyip söndürdü ve o da yumuşak adımlarla odadan çıktı.

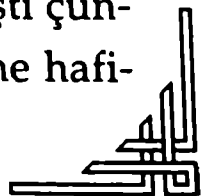
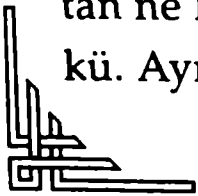

VII

Hayalet Şehir

“Lütfen surat asmayı bırak ve buraya gel” dedi Helen. “Sana nereye gittiğimizi göstermek istiyorum.”

Jake içten içe öfkeliydi ama sessizdi ve en büyük nedeni de kendi yetersizliğiydi. Ona “Hoş çakal o zaman” deyip arkasını dönerek uzaklaşmayı ne kadar da çok isterdi oysa! Ama Helen onun bunu yapamayacağını biliyordu; İtalya’da yalnız olmaktan ne kadar korktuğunu ona açıkça söylemişti çünkü. Ayrıca bu konudaki duygularını böylesine hafif-

Simyacı

fe alması da sinirine dokunuyordu; sanki Jake'in bir görüş açısı olması mümkün değilmiş gibi davranıyordu kız. Büyük bir ailenin en küçük üyesi olarak bu tür davranışlara alışkın olmadığı söylenemezdi ama bu hoşlandığı anlamına gelmezdi.

Ama Helen'in bu davranışıyla ilgili onu daha da kızdıran başka bir şey vardı; o da kızın kişilik yapısını kıskanıyor olmasıydı. Kendine güveni kusursuzdu. Jake hiçbir konuda kendi düşüncelerini onun kadar iyi savunamazdı. Bazı durumlarda ise bencillikle suçlanmaktan korkardı. Ama Helen hemen her konuda bildiğini okuyordu ve bu konuda dayandığı tek temel inanç vardı: Önemli olan benim ne istediğimdir; senin ne istediğinin bir önemi yoktur! İnsanlar nasıl böyle olabiliyorlardı? Belki uzun süre boyunca çok fazla paraya sahip olmanın bununla bir ilgisi olabilirdi.

Ama bu düşüncelerinin hiçbirini dile getirmiyordu ve öfkesiyle ilgili bu sessizliği korumaya kararlıydı, çünkü kendisi onu terk edememesinden dolayı duyduğu öfkenin ötesinde, kızın onu terk edebileceğinden korkuyordu. Bu yüzden kendisine yanına gelip oturmasını emrettiğinde, Jake sessizce boyun eğdi; ayrıca somurtkanlığını biraz azaltmasının da daha akıllıca olacağını düşünmüştü.

Trenle Venedik yolundaydılar. Helen haritayı masanın üzerine açmış, gidecekleri noktayı gösteriyordu; Murano, Venedik'in kuzeyinde küçük bir ada...

"Önce şehrin içine gireceğiz" diye açıkladı Helen, "sonra oradan bir tekneye bineceğiz."

Daha önce Venedik'te bulunmuştu ama orayı Floransa kadar iyi bilmiyordu. Başka bir zaman olsa, Jake onun anlattıklarını ilgiyle dinleyebilirdi ama hâlâ kırgındı ve verdiği kısa cevaplar karşısında Helen'in de vazgeçmesi uzun sürmemişti. Ama o kadar kısa sürede vazgeçmişti ki, Jake pişman olmuştu; çünkü şimdi içindeki sıkıntıyla baş başa kalmıştı.

"Sanırım yanında okuyacak bir şey yoktur" diye sordu, sikkın bir tavırla.

"Çantama bak" dedi Helen, esneyerek. "Ben uyuyacağım." Sonra katladığı ceketini yastık olarak kullanıp cama doğru yaslandı.

Jake çantayı karıştırırken, oldukça kalın bir cilt buldu; bu, babasının notla birlikte gönderdiği ve Helen'in o ya da bu zaman kalmış olduğu farklı evlerindeki sanat eserlerini listeleyen katalogdu. *Zenginlerin yaşam tarzı*, diye düşündü Jake sayfaları karıştırırken. Resimlerle karşılaşmayı bekliyordu ama sadece metinler vardı ve koleksiyondaki tüm parçalar numaralanarak yanlarına açıklamalar eklenmişti. Görünüşe bakılırsa yüzlerce vardı. Gördüğü her şey, Helen'in dünyasının kendisinininkinden ne kadar farklı olduğunu gösteriyordu:

No 7: Bakire ve Çocuk karikatürü; St. Anne eşliğinde. Leonardo da Vinci imzalı.

İmza onaylanmış olmamakla birlikte, üzerinde yapılan celemeler ve tarihi geçmiş eserini değerli olduğunu gösteriyor.

Simyacı

Hmm, Leonardo'nun kim olduğunu biliyordu; ama karikatür çizdiğini bilmiyordu. Belki de başka bir anlamı vardı. İşte bir başkası:

No 57: Bronz Savaş Panoply Mogül Fili; Hindistan, 16. yüzyıl.

Orijinalinden yarı yarıya küçültülmüş bu müthiş örnek, onu 1761 yılında Hindistan'dan getirmiş olan Sir Greville Rowley'in koleksiyonundaydı.

Yarı yarıya küçültülmüş bronz bir fil heykeli. Acaba ağırlığı ne kadar olabilirdi? Bu nesneleri insanların yaşadığı normal evlerde düşünmeye çalıştı; Helen onlara ne diyordu? Anıtmezarlar... Ama müze demek daha doğru olabilirdi. İşte bir tane daha...

Neredeyse uykuya dalmak üzere kapanmaya hazır gözlerle tekrar tekrar okuduğu satırlardan bir şey anlamadığını fark etti. Sonra kendisini şaşırtan şeyin ne olduğunu aniden anladı ve öfkesi bir anda kaybolup yerini güçlü bir heyecana bırakırken satırları tekrar okudu:

Bu portredeki model, Bristol'lü olduğu söylenen ve daha çok Simyacı Ruggiero da Montefeltro adıyla bilinen Roger Ancombe adlı bir İngiliz'e aittir. İtalya'ya sürgün edilmesinin nedeni kesin olarak bilinmemektedir; söylendiğine göre son günlerini büyük bir servete sahip olarak Fransa'da geçirmiştir. Portrenin tarihi ve yazarı varsayım olarak ortadadır ama muhtemelen on altıncı yüzyılın ilk yarısına ait olduğu düşünülmektedir.

İlk bakışta, ön plandaki bir bankın kenarında ayakta duran Simyacı'nın muhteşem başlığı hemen dikkati çekmektedir ve başındaki kırmızı girift eşarp göz alıcıdır. Başını işinden bir an kaldırmışçasına doğruca tabloyu izleyen kişiye bakmaktadır ve vücudu da bize doğru dönmüştür. Sağda ve solda, resmi çerçeveler gibi görünecek kadar uç noktada, iki fildişi kütlesi altın tabanlıklara monte edilmiş halde görülmektedir; üzerleri paha biçilmez taşlarla işlenmiştir ve usta bir işçilik sergilendiği görülmektedir. Donuk fildişi ve tabanının parlaklığı arasındaki kontrastın çarpıcılığının arasında Simyacı üzerinde koyu renk bir cübbeyle yükselmektedir ve boynunu çevreleyen kürk yaka dikkatimizi çekmektedir. Sağ elinin işaret parmağı, önündeki bankın üzerinde açık halde duran bir kitabı işaret etmektedir; sol eli ise bizi bir tepsi dolusu çeşitli şişeciğe davet etmektedir. Şişeciklerin içinde farklı renklerde sıvılar bulunmaktadır; kırmızı, mavi, kehribar, yeşil ve mor.

Bunların simya sanatında bir önemi olduğu açıktır. Şişeciklerin bulunduğu tepsiyle kitabın arasında görkemli bir kristal bulunmaktadır; kristalin biçimi ve şekli küçük bir tavuk yumurtasını andırmaktadır.

Simyacı'nın görüntüsü bu kadar baskın çıkmakla ve daha koyu arka planla karşılaştırıldığında son derece iyi aydınlatılmış olmakla birlikte, resimde Simyacı'nın sol omzunun arka tarafında kalan ikinci bir figürü daha fark ediyoruz; muhtemelen bir çırak ya da uşak olduğu düşünülen bu figürün hareketleri efendisinininkini taklit etmektedir. Sağ ayağının üzerinde durmaktadır ve aşırı uzattığı sağ kolunu dengelemek için diğer ayağını uzatmıştır. O da, uzattığı sağ koluyla kendisinden biraz uzakta duran kitabı işaret etmektedir. Sol elinde ise şişeciklerle

Simyacı

değil, küçük keklerle benzeyen şeylerle dolu bir tepsi tutmaktadır. Yüzündeki ifade oldukça eğlendiğini göstermektedir; öyle ki, resmi incelerken bir an sonra uşağın kahkahalara boğulacağını ve efendisinin dönüp onu azarlayacağını düşünüyoruz.

Uşağın varlığı bize resmin çok hızlı bir şekilde hazırlandığı izlenimini veriyor; çünkü sanki ressam efendisinin resmi üzerinde çalışırken uşak aniden içeri girmiş ve ressam da onu resimlemekten kendini alamamış gibi görünüyor. Bu şakacı girişin ressamı da şaşırttığını ve dikkatini dağıttığını düşünüyoruz; ama yakından baktığımızda buna gerek olmadığını görüyoruz, çünkü resmin en arka planında ressamın kendisinin de görüldüğü -fazla detaya girilmeden hızlı bir şekilde çizilmiş olsa da- bir ayna bulunduğunu fark ediyoruz.

Ayna normal konveks yapıda değil, bu yüzden odanın bozuk bir görüntüsünü yansıtmıyor; bunun yerine düz bir camı var ve arka duvarın tamamını kaplıyor. Çerçevesi koyu bir malzeme ve minyatür avcı boynuzlarıyla işlenmiş sıra dışı bir motife sahip. Buna ek olarak, gerçek büyüklükteki iki artikel iki tarafa ve bir üçüncüsü de yukarıya asılmış. Bu belki görsel bir oyun olabilir ve çerçevenin kendisinin bir boynuz olduğunu düşündürmek amacıyla hazırlanmış olabilir. Yüzeyinde aynı malzemeyle hazırlanmış ilginç kakmalar var; bu da aynanın tek bir düz camdan değil, çok sayıda küçük camdan oluştuğunu gösteriyor. Bu durumda onu yapan usta bunu bir özellik olarak kullanmayı düşünmüş olabilir. Aynada ressamın bir kısmı tuvalin arkasına gizlenmiş bulanık yansımasını görüyoruz; uşağın yansımasını da görebiliyoruz ama Simyacı'nın yansıması yok. Bunun nedeni açıdan dolayı herhangi bir yansımanın görünmemesi olabileceği gibi, Simyacı'nın diyabolik bağlantıları ve doğaüs-

tii güçlerine bir gönderme olarak yoruma açık şekilde resmedilmemiş olması da mümkün.

Ressamın aynadaki yansımasına karşın, çok anlatılan bir hikâye -kaynağı da resimle aynı yaşta görünüyor- bu resmin insan eliyle yapılmadığı yönündedir.

İşte bu! Hemen kendini toparladı. Heyecanını yatıştırmak için büyük çaba harcayarak Helen'i dürttü.

"Bu resmi gördün mü hiç?" diye sordu Jake.

"Ne resmi?" diye sordu Helen, uykulu bir sesle.

"Şu Simyacı'nın resmi; hani insan eliyle çizilmediği iddia edilen."

"O eski bir dosttur" dedi Helen, hâlâ ayılamayarak. "Onu çok uzun zamandır biliyorum. Küçükken onunla ilgili hikâyeler kurardım. En çok da uşağı severdim. Bunu sorman çok komik..."

"Sır nedir?"

"Ne sırrı?"

"Simyacının Sırrı. Resmin adı bu."

"Öyle mi? Ben onun adının sadece 'Simyacı' olduğunu sanıyordum. Emin misin?"

"Eh, babanın hazırladığı katalogda öyle yazılmış."

"Biliyor musun, o resimle ilgili bu soruları sorman çok komik, çünkü..."

"Babanın da teyzenlere sorduğu şey bu resim miymiş?"

Simyacı

“Nereden bildin?”

Cevap vermek yerine Jake kataloğu ona doğru uzattı ve resmin yanındaki başlığı işaret etti:

No 59: Simyacı'nın Sırrı; ressamı bilinmiyor.

Helen hâlâ tam uyanamamış bir halde aptal aptal yazıya baktı.

“Anlamıyor musun?” dedi Jake sonunda sabrı taşarak. “Bu bir ev filan değil, bir resim! No 59!”

İşte şimdi kız uyanmıştı. Sanki kendisinin bakması durumu daha da kesinleştirecekmiş gibi yazılara dikkatle baktı.

“Harikasin, Jake! Gelmek için seni ikna etmiş olma-hâle hâlâ sevinmiyor musun?”

İkna etmiş olmak mı? diye düşündü Jake. Zorlamış olmak desek daha doğru olur. Ama bir şey söylemedi, çünkü şimdi gerçekten de hâlâ Helen ile birlikte olduğu için seviniyor-du. Fakat şimdi Helen'den iltifatlar alırken utanmıştı.

“Bir resim olduğunu anlamış olduk” dedi Jake, konuyu değiştirmeye çalışarak. “Peki şu yazıda sözü edilen ‘diyabolik bağlantılar’ nedir?”

“Şey, hiçbir yansıması olmadığı için, görüyorsun ya” diye açıkladı Helen. “Ruhlarını Şeytan’a satmış olan insanların aynada yansımaları görünmez.”

“Harika! Tıpkı vampirler gibi mi? Hey, belki de şu sır...”

“Ne?”

“Ruhunu Şeytan’a satmış olması olabilir; resmin bize söylediği şey bu!”

Helen resmin gerçeğini hatırlayabilmek için biraz düşündü. “Resim sana bir tek şeyi söylüyor” dedi. “Simyacı’yı. Ama ayna da başka bir şeyi söylüyor: Bir yansıması yok. Eski resimlerde bu tür gizli göndermeler yaptıklarını biliyorum. Biliyor musun, o resme yıllar boyunca baktım ve asla bu gerçeği fark etmedim ama sen kaçırdığım bir şeyi hemen gördün. Oldukça etkilendim.”

Helen gülümsedi; Jake hafifçe gerindi ve kendinden memnun bir tavırla arkasına yaslandı. Bu iltifatlardan ve bulmacayı çözmüş olmaktan fazlasıydı; daha önce belirsiz ve tehditkâr görünen gelecek, artık netti. No 59 bir evin numarası olarak kalmaya devam ettiği sürece, o gün öğleden sonra yaptıkları yarı-soygunu tekrarlamaktan endişe etmişti. Ama şimdi bunun bir resim olduğunu anladıklarına göre, iş daha basitti. Venedik’e gidecek, Murano’ya geçecek, dolap veya kasa ya da her neyse bulup açıp içindekini alacak ve sonra da Floransa’ya, Helen’in kuzeninin evine döneceklerdi. Ertesi gün Naples’a gittiğindeyse anlatacak güzel bir hikâyesi olacaktı. Artık bu konuda sıkıntı ya da korku duymuyordu.

Jake tam bu düşüncelere dalmışken, üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti ve hafif bir horultu duydu; Helen uykusuna kaldığı yerden devam etmeye karar vermiş, Jake’in omzunun da güzel bir yastık olduğunu düşünmüştü. Kendi gözleri de kapanıyordu; birkaç kez başı tam ma-

Simyacı

sanın üzerinde düşecekken tekrar doğrulmuştu. Sonunda Venedik'in son durak olduğunu hatırlayarak vazgeçti. Çok geçmeden o da uykuya dalmıştı.

Tren yoluna devam ederken yavaşça uyandığında kafasında uykuya dalmadan önce düşündüğü son şey vardı. "Hey, uyurken horladığını biliyor muydun?"

Birden tamamen uyandı. Önündeki masanın karşı tarafında iki adam oturuyor ve dikkatle kendisine bakıyorlardı. Biri uzun ve sıska vücutluydu; kırpıştırmadığı kirpiklerinin arasında gözleri karanlık, ölü gözü gibi bakıyordu. Diğeri krem rengi bir takım elbise giymişti ve aynı renkte geniş gölgelikli bir şapka takmıştı; boynunda tavus kuşu mavisi ipek bir fular vardı. O kadar geniş yapılıydı ki, neredeyse iki kişilik koltuğun tamamını kaplıyordu. Şapkasının gölgesinde karanlık gözleri parlıyordu. Masanın üzerinde ise cam bir kâğıt ağırlığına benzeyen tuhaf bir nesne vardı. Adamın elleri onun üzerinde gidip geliyor ve havada tuhaf şekiller çiziyordu.

Jake hemen dirseğiyle Helen'i dürttü; kız heyecanla kıpırdandı ve çabucak doğrulup oturdu.

"Sen!" dedi Helen öfkeyle. "Burada ne işin var?"

"İşte küçük hanım da uyandı" dedi iri yapılı adam, ona aldırmadan. "Sanırım arkadaşınla daha önce tanışma zevkini yaşamıştım, genç adam."

Ses beklenmedik şekilde ince ama yumuşak ve melodikti. Elleri havada şekiller çizmeye devam ediyordu; sanki adamdan bağımsız, kendi başlarına bir varlıkları varmış gibiydi. Jake gözlerinin taşa doğru çekildiğini hissetti.

“Adım Aurelian Pounce” dedi adam. “Bu küçük hanımın babasının bir iş arkadaşıyım.”

“Senden hiç söz etmemişti” dedi Helen, kavgacı bir tavırla.

“Elbette ki bunun için kendi nedenleri vardı. Neden bu kadar sinirlisin, tatlım? Hâlâ o saç tutamını mı düşünüyorsun?”

Helen kaşlarını çatarak tehditkâr bir şekilde adama baktı. Adam gülümsedi ve elleri hareketlerine devam etti. Taş parıldamaya başlamış gibiydi.

“Çok üzgünüm” dedi adam, “ama baban beni bir meselesinde çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattı hayatım. Onun yerini öğrenmeyi çok isterim.”

“Nerede olduğunu bilseydim bile sana söylemezdim” dedi Helen.

Sanki sarhoşmuş gibi konuşurken dili dolaşıyordu; Jake kızın sesini sanki uzun bir tünelin diğer ucundan duyuyor gibi hissediyordu.

“Sadakatin takdire değer” dedi adam. “Ama sadık olduğun kişilere dikkat etmelisin. Korkarım baban bir dolandırıcıdan ve hırsızdan başka bir şey değil. Ama o ya da bu şekilde onu yakalayacağım. Onu korumak istiyorsan” eller bir an için hareketlerini kestiler ve biri sanki uygun bir kelimeyi havaya kazımak istercesine öne doğru uzandı, “bu kötü, bildiklerini bana söylemen çok daha akıllıca olur. Örneğin, şu anda nereye gittiğiniz gibi.”

Helen kaşlarını çatmaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

Simyacı

“Ne oldu?” diye sordu adam. “Dilini mi yuttun hayatım?” Jake’e bir bakış attı. “Ne kadar tuhaf bir ifade o öyle! Venedik sence de ilginç bir şehir değil mi? Orada çok kolay kaybolabilirsin. Bütün o dar sokaklar; üstelik hiçbir yerde yol tabelası yok! Dikkatsiz bir yolcu için fazla dolambaçlı bir yer... Hatta akşamın bu saatinde biraz korkutucu olduğu da söylenebilir; çünkü ışık azalmaya ve gölgeler yükselmeye başladı. Rehberin olmadan orada dolaşmak pek akıllıca değildir!”

Eller parıldayan camın üzerinde hareket ediyordu yine.

“Bir rehber, evet” dedi Jake. “Bu iyi bir fikir.”

Kafasında bir yerlerde bir ses bu fikre karşı çıkıyor, bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını söylüyordu. Ama ses o kadar uzaktan geliyordu ki camdaki tuhaf parıltılar ne olursa olsun önem vermeye gerek görmedi; ah, boş ver! Masanın karşısındaki yumuşak ve etkileyici ses konuşmaya devam ederken, Jake’in bakışları cama iyice odaklandı:

“O kadar eski bir yer... Üstelik hayaletlerle dolu! Tarihe gömülmüş, öyle diyorlardı, değil mi? Eh, bunun kadar eski taşlarla, o kalabalık geçmişten bir şeyleri hasıraltı etmiş olduklarına kolayca inanabilirsin... Ve ne geçmiş ama! Yüce Cumhuriyet! Adriyatik İncisi! Orada olan şeyleri taşlar asla unutmaz. Venedik bu yüzden tamamen toprak üzerinde değil, bunu bilmiyor muydun? Her an geçmişe kayabilir; özellikle de geceleri...”

İşte yakalamıştı! Şimdi parıltı sabitti; tıpkı bir alev gibiydi ve ses konuşmaya devam ettikçe kendisini gidecek daha fazla o taşa çekiyordu.

John Ward

“Venedik şehrinin bir zamanlar boş olduğunu biliyor muydun? Veba zamanında; içerlek kısımlardaki bataklıklardan geldiğini düşünüyorlardı... O zamanlar lagün daha sığdı ve daha bataklıktı. Bir panik dalgasında herkes orayı boşalttı, teknelere doluşarak denize açıldı. Bunu bir düşün; bütün şehir boşaltılmış ve ay ışığı altında terk edilmiş... Mangallar ve meşaleler yanmaya devam ederek boş sokakları aydınlatıyor. İşte içine girmek üzere olduğun geçmiş böyle bir şey... Venedik... Hayalet şehir!”

Jake boğuluyor gibi hissediyordu. Vücuduna öyle bir ağırlık çökmüştü ki, serçe parmağını oynatmak bile çok zordu. Vücudu tonlarca ağırlık kazanmış gibiydi ve giderek batıyor, batıyor, batıyordu... Nefes almak istiyordu ama nasıl yapacağını hatırlayamıyordu.

“Biletler lütfen! Signore e Signori, biletleriniz lütfen!”

Demiryolu üniforması giymiş iri yapılı bir adam masalarının yanında dikiliyordu.

“Biletiniz var mı efendim?”

Pounce sinirli bir şekilde homurdandı ve ceplerini karıştırdı; Jake uzun bir süreden sonra nihayet su yüzeyine çıkmış gibi hissetti. Derin bir nefes çekti ve inanılmaz bir çabayla ayağa fırlayıp Helen’i bileğinden yakalayarak peşi sıra sürükledi.

“Haydi” dedi ciddi bir sesle.

Dili ağzına sığmayacak kadar büyümüş gibi hissediyordu ve gerçekte söylemek istediklerini kelimeye dökmekte zorlanıyordu. Kondüktör ona şüpheyile baktı.

“Eşyalarımızın hepsi öbür vagonda” dedi kendini zorlayarak, “bagajlar, biletler, her şey...”

Yarım yamalak hatırladığı İtalyanca kelimeler gelişigüzel ağzından dökülürken eliyle diğer vagona doğru savsak bir hareket yaptı. “Biz İskoçya’dan geliyoruz” dedi yine açıklama zorunluluğu hissederek.

“Ah, İskoçya” dedi kondüktör gülümseyerek. Sonra dikkatini ince yapılı adama çevirdi. “Sizin biletiniz efendim?”

Jake koridor boyunca sendeleyerek ilerlerken Helen’i de peşinde sürüklüyordu.

Arkalarından yükselen tartışmaları duyabiliyordu; anlaşılan o sıska adamın bileti yoktu. O tarafa dönüp baktığında, Pounce’un ayağa kalkıp kondüktörü omuzlayarak geçmek istediğini gördü ama kondüktör de iri yapılı bir adamdı. Bir an için ikisi birden koridora daldıklarında orada sıkışıp kalmış gibi görünürlerken, Jake aptal aptal onları izlemeye devam ediyordu. Tam o sırada kulağında bir ses yankılandı: “Çabuk! Trenin en arkasına gitmeliyiz!”

Sesin telaşlı tonu Jake’in üzerindeki son sersemlik kırıntısından da kurtulmasını sağladı ve hemen harekete geçti. Tam bunu yaparken, yanındaki masadan bir adam ayağa kalkarak yukarıdaki raflardan bir yığın bagaj indirmeye başladı ve geçişi tamamen tıkadı.

Jake hemen Helen’i önüne kattı ve çok sayıda vagonu arkasına bile bakmadan geçerek sonunda kendini çıkış kapısının yanında bulana kadar ilerledi; daha fazla gide-

cek yer kalmamıştı. Tren yavaşlamıştı ve iki taraflarında karanlık suyu görebilecekleri şekilde bir dolgu yola girmişti. Helen'i duvara dayadı; kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ağzından soluyordu; sonunda dayandığı duvarda aşağı doğru kayd ve yere çöktü.

Jake bir şey düşünemiyordu ama oradan kaçmak zorunda olduklarını biliyordu. Bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığını biliyordu; bir şeyler gerçeklik algılayışını etkilemişti. Sakince düşünebileceği beş dakikası olabilseydi, mutlaka bir çözüm bulurdu ama arkalarında büyük bir tehlike vardı ve hemen trenden inmeleri gerekiyordu. Ama Helen olduğu yerde oturup kalmıştı ve tehlikenin farkına varmış gibi görünmüyordu. Bir an çığlık çığlığa bağırarak istediğini hissetti.

"Haydi" dedi öfkeyle, "haydi, ayağa kalkmak zorundasın! Orada kalamazsın, buradan hemen çıkmak zorundayız!" Kızı homurdanarak ayağa kalkmaya zorladı ama kız sanki bir anda yüzlerce kilo ağırlaşmış gibiydi. "Ayağa kalk, Helen, ayağa kalkmak zorundasın!"

Yararı yoktu; kız ona doğru yaslanıp Jake'i duvara yapıştırdı ve tekrar yere doğru kaymaya başladı. Jake bir eliyle onu tutarken diğer eliyle uzanıp pencereyi açtı. Kafasındaki sis dışarıya kadar taşmışa benziyordu. Tren aniden durunca Jake öne doğru yalpaladı ve Helen'in diğer duvara devrilmesine neden oldu. Umutsuzca yere eğildi ve kız koltuk altlarından yakalayarak zorla ayağa kaldırdı. Bir elini kurtararak kapıyı açabildi ve ikisi birlikte yoğun sisin içinde peron betonunun üzerine devrildiler.

Simyacı

Bir eliyle Helen'in kolunu kendi ensesine asarken diğeri eliyle kızın beline sarıldı ve körlemesine ilerlemeye başladı. Kızın ayakları kıpırdıyordu ama olması gibi adım atmıyorlar, sık sık Jake'in ayaklarına takılıyorlardı; şimdi kızın nefesi hıçkırır gibiydi. Sis içinde aniden karşılarına çıkan ve dirseğine uyuşturacak kadar sert şekilde çarpan duvar yüzünden ağır bir küfür savurdu. Kızı duvara doğru savurdu; Helen başı duvara dayalı, ağzı nefes alma ihtiyacıyla açık, gözleri kapalı bir halde dimdik durdu. Sanki çok uzun bir mesafeyi koşmuş gibi bir görüntüsü vardı.

"Ah, Tanrım!" dedi kız, "Tanrım, başım çok kötü!" Aniden öne doğru eğilip dizlerinin ve ellerinin üzerinde kaldı; kız kusarken Jake'in yapabileceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Helen nihayet başını kaldırdı. "Tanrı aşkına! Çok özür dilerim" dedi Jake'e bakmaya çalışarak. "Ne oldu bana?"

"Tam olarak bilmiyorum" dedi Jake. "Şu trendeki adam; babanı tanıdığını söylüyordu."

"Ah, evet! Pounce! Onu hatırlıyorum. Ama gerisi tamamen boşluk."

"Yine de harikaydın" dedi Jake. "Bir şey öğrenmesine izin vermedin. O melodik sesiyle Venedik hakkında konuşmaya başladı ve sanki gözüm karardı. Bilincimi tamamen kaybettim diyebilirim. Ah, lanet olsun!"

"Ne?"

"Harita! Çantalar!" dedi Jake neredeyse haykırırcasına. "Her şeyi trende bıraktım."

Helen ceplerini karıştırdı ve anahtarı bularak rahatladı. "En azından bu hâlâ yanımızda. Ayrıca burası hat sonu. Tren hâlâ burada olmalı."

"O halde tüm yapmamız gereken ortalığın yatışmasını beklemek ve sonra tekrar içeri girmek."

Ama bunu yapmak söylemek kadar kolay değildi; etraflarını saran sis daha da yoğunlaşmıştı. Üstelik her taraf inanılmayacak derecede sessizdi.

"Bak" dedi Helen, "bu duvarı izlersek bir yerde bitmek zorunda. Oralarda birini bulabiliriz. Sonuçta burası bir istasyon."

Ama Jake bu konuda pek de emin olmadığını hissetti: Daha önce canını sıkan şeyi tekrar hissediyordu; gerçeklik algılarının düzgün çalışmadığı konusundaki hisleri bu kez daha da güçlenerek geri gelmişti. Ama bir şey söylemedi ve Helen'in rehberliğinde duvar boyunca ilerlemeye başladılar. Uzağı görememek yeterince kötüydü ama hiçbir şey duymamak ondan da beterdi. Jake sağır olduğundan emin olmak için ayağını yere vurdu.

"Çok sessiz" dedi Helen. "Bütün bu insanlar nereye gitti?"

"Böyle bir gecede kimsenin dışarı çıkmak isteyeceğini sanmıyorum" dedi Jake; ama içinden bir ses farklı şeyler söylüyordu.

"Bak, şurada bir ışık var. Eminim orada sis daha hafiftir."

Gerçekten de griliğin ortasında altın bir yama görünen bir ışık vardı. Bu, Jake'i daha da fazla endişelendirdi. Yaklaştıklarında, gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu.

“Bu bir meşale” dedi Helen. “Eski moda, hâlâ yanan bir meşale.”

Meşale duvarda demir bir desteğe tutturulmuştu. Yumuşak bir tıslamayla ve sabit bir alevle yanıyor, sisin içinde altın rengi hafif bir ışık sağlıyordu. *Bu imkânsız*, diye düşündü Jake. Ama inansan iyi olur, dedi kafasının içinde bir ses, çünkü olan bu. Meşalenin alevi esintiyile hafifçe dalgalandı.

“Sis kalkıyor” dedi Helen, “artık görebileceğiz.”

Peki ne göreceğiz? diye düşündü Jake. Sis gerçekten de kalkıyordu; yanağına vuran hafif esintiyi hissedebiliyordu. Sis kalkarken binalar büyülü bir şekilde belirmeye başladılar. Yarı yarıya tamamlanmış bir yapboza benziyordu bu; ay ışığının gümüşü ışığının altında büyük binalar, havada asılmış ve sisle sarmalanmış gibi görünüyordu.

Bir binanın köşesinde oturuyorlardı; neredeyse tam önlerinde geniş bir kanal boyunca uzanan bir köprü vardı ve onu da yarısına kadar görebiliyorlardı. Hemen yan taraflarındaki açıklık da aynı şekilde sisten bir duvarla kesiliyordu. Sol taraflarındaysa rüzgârın etkisiyle sis biraz daha dağılmıştı ve geniş bir caddenin belli aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerin ışığı altında uzandığını görebiliyorlardı. Kanalin hemen yan tarafında dev bir mangal yanıyordu. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu.

“Bütün bu insanlar nerede?” diye sordu Helen.

“Pounce’un sözünü ettiği şey işte buydu” dedi Jake. “Geçmişe kaymak ve Venedik şehrini boş bulmak.”

“Boş mu?” dedi Helen; hâlâ bir şey anlayamıyordu. Gözlerini köprüye dikerek başını salladı; kafasını toplamaya çalışıyordu. “Bu veba ve bataklıklarla ilgili bir şey değil miydi?” diye sordu sonunda.

“Eğer bu kötü bir rüyaysa, ikimiz birlikte görüyoruz demektir” diye cevap verdi Jake.

“Burada kalmamamız gerektiğini düşünüyorum.” İlk başta kalkmasından mutluluk duydukları sis, şimdi kendilerini zayıf ve savunmasız hissettiriyordu. “Peki nereye gideceğiz? Harita hâlâ trende; tabii o neredeyse!” Sis arkalarında hâlâ yoğunluğunu koruyordu ve o tarafa baktığında Jake trenden atlamalarına neden olan tehlikeyi hatırlamadan edemedi. “Neler döndüğünü bilmiyorum ama daha kapalı bir yerde daha güvende olurduk bence.”

Haritayı hatırladığı kadarıyla kafasında biçimlendirmeye çalıştı; istasyon şehrin içinde bir yılan gibi kıvrılarak uzanan ve onu ikiye bölerek devam eden Büyük Kanal’ın hemen ucundaydı. Şimdi muhtemelen önlerinde olmalıydı. Sağa giderlerse, Kanal yollarını kesecekti; ayrıca sis o tarafta hâlâ yoğundu. Yarı yarıya görünen köprüyü geçebilirlerdi ama onun da nereye uzandığını Tanrı bilirdi. Sis sol tarafta daha seyrek görünüyordu ve geniş cadde bir ana yola benziyordu. Onu izlerlerse kesinlikle bir yere ulaşırlardı.

Helen onu kolundan çekiştirince Jake düşüncelerinden sıyrıldı. “Dinle!” dedi kız. “Ayak sesleri!”

Doğal olarak yapabilecekleri şey durup kim olduğunu görmeyi beklemek olabilirdi ama ikisi de bunu yapma-

Simyacı

yı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı. Sol taraftaki sis tünelinin içine doğru birbirlerinden kopmamaya çalışarak koşarken, yumuşak tabanlı ayakkabıları fazla ses çıkarmıyordu. Uzun bir mesafeyi koştuktan sonra bir bina girişine saklanıp sesin geldiği tarafa doğru baktılar. Sisin içinde iki siluet gördüler; biri dikkat çekecek kadar uzun ve ince, diğeri ise oldukça geniş yapıydı. Yolun ortasından ayrılmadan ağır adımlarla ilerlemeye devam ettiler; aceleleri yoktu ve ne yaptıklarını gayet iyi bildikleri açıktı. Tavırları o kadar kendinden emindi ki, Jake neredeyse bir an zaten yakalanacaklarını düşünerek dışarı çıkıp onlara teslim olmayı istediğini hissetti. Kaçmanın yaran yoktu; bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecekti. Tam geldikleri yöne doğru bir adım atmıştı ki, Helen onu kolundan yakalayıp şiddetle sarstı.

“Jake!” dedi kız neredeyse tıslayarak. “Ne yaptığını sanıyorsun? Kaçmamız gerek!”

Kızın sesindeki ve tutuşundaki bir şey Jake’i kendine getirdi; üzerinde fazla düşünmeden yolun karşı tarafındaki çapraz geçide doğru Helen’in peşinden koştu. Arkalarındaki ayak seslerinin hızlandığını duydular.

Nefes nefese bir köprünün üzerinden geçip rıhtıma doğru keskin bir dönüş yaptılar ama sonunda karşılaştıkları şey yine yollarını kesen bir duvar oldu; aceleyle devam ederken bir dönüş daha yaptılar ve bu kez de kanal onları engelledi. “*Orada çok kolay kaybolabilirsin*” dediğini duydu Jake, hâlâ kafasında tınlayan Pounce’un sesinin. “*Bütün o dar sokaklar; üstelik hiçbir yerde yol tabelası yok!*”

Ters yönde ilerlemek onları bir kez daha ana yola getirdi ama bu delicesine çırpınışları onlara neredeyse çok pahalıya mal oluyordu. Arkalarındaki adamlar neredeyse enselerindeydi; Jake bir kez daha kaslarının gevşediğini ve teslim olmanın kaçınılmaz olduğunu hissetti. Tam o sırada bir rüzgâr eserek onları sisin altında görünmez hale getirdi ve bu fırsatı kaçırmadan ikisi birden harekete geçtiler; tuhaf şekilde boş olan sokaklarda nereye olduğunu bilmeden dönüşler, girişler, çıkışlar yaparak, zikzaklar ve çaprazlar çizerek koşmaya devam ederken yollarını aydınlatan tek şey, sessiz binaların gövdelerine tutturulmuş meşalelerdi.

Sonunda ışığın iyice geniş aralıklarla yerleştirildiği ve sokakların büyük karanlıklar altında kaldığı bir yere gelerek duraksadılar. Takipçilerinden kurtulup kurtulamadıklarını bilmiyorlardı ama şimdi kesin olan bir şey varsa, o da kendilerinin kaybolduğuydu. Jake'in haritadan hatırladığı genel Venedik planı tamamen dağılmıştı; şimdi haritaya tersten mi, yoksa düz mü bakması gerektiğini bile bilemiyordu. Onu biraz olsun avutan tek şey, artık takipçilerinin ayak seslerini duymamalarıydı. Belki bir ara sokağa dalıp karanlığa sığınırılsa, Venedik'in labirenti içinde kendilerini yeterince uzun süre kaybetmeyi başara-bilirlerdi; ta ki...

Ta ki... Ne? Ne olana kadar? diye düşündü Jake ama kendisini daha fazla umutsuz hissetmemek için bu düşüncüyü hemen kafasından attı. "Duvara yakın yürüyelim" dedi. "Saklanabileceğimiz bir yer bulalım."

Simyacı

“Bu sonsuza kadar süremez” dedi Helen, kendisini de umutlandırmaya çalışarak. “Güneş doğduğunda işle-
rin değişeceğinden kesinlikle eminim.”

“Umarım.”

Duvara yakın kalarak sokak boyunca yürümeye devam ederken, her an arkalarından ayak seslerini duymaya hazırlardı.

Sokak bir kıvrım daha yapınca görüşleri iyice kaybolmuştu; Jake geri dönüp baktığında, sadece ay ışığının gümüşü yansımalarını görüyordu. Durduklarında duyabildikleri tek şey kendi kalp atışlarıydı; diğer her şey mutlak bir sessizliğe gömülmüştü.

“Sanırım onlardan kurtulduk” dedi Jake.

Helen’in elini tutup sokağı döndüğünde, o iki silütle yüz yüze geldiklerini gördü; biri daha kısa ve geniş yapılı, diğeri uzun ve ince. Sokağın diğer ucundan onlara doğru yaklaşıyorlardı ama o üstün havaları kaybolmuştu. Jake sönmeye yüz tutmuş bir meşaleyle aydınlanan bir yarık fark etti. “Bu tarafa” dedi Helen’e dönerek. “Şurada ışık var.”

Jake onu kolundan tutup çekiştirerek dar sokağa daldı ve ellerinden geldiğince hızlı koşmaya başladılar. Sonunda bir su kenarına gelerek durmak zorunda kaldılar. Dar bir iskelenin üzerindeydiler ve yanlarında orayı aydınlatan iki büyük mangal vardı.

Etraflarına bakınmaya çalıştılar; sağ taraflarında, yarım metreden az bir alçaklıktaki kanalın siyah sularını

gördüler. Sol taraflarında ise penceresiz ve kapısız karanlık bir duvar vardı. Geldikleri ara sokağa baktığında, Jake fazla oyalanmış olduklarını anladı; şimdi o iki siluet ara sokakta kendilerine doğru ilerliyordu.

Yavaş yavaş, hiç acele etmeden yaklaşıyorlardı; Jake bulundukları yerin başka bir çıkışı olmadığını anladı. Kapana kısılmışlardı. Helen onu mangallara kadar sürükledi ama ateşin sıcaklığı bile vücutlarının ürpermesini bastırmıyordu. Takipçileri şimdi o kadar yaklaşmıştı ki, ayak seslerini duyabiliyorlardı. Jake, bulundukları iskelenin taş duvarını döven kanalın siyah sularına baktı.

“Su” dedi, “yüzebilir misin?”

İki siluet iskelenin diğer tarafında belirdiler.

Jake bu umutsuz fikirle Helen’e döndü; birlikte kanala dalabilirlerdi ama tam bunu yaptığı anda ensesinde bir el hissetti. Bir anda bütün isteği ve hareket kabiliyetini kaybetti. Arkalarındaki karanlıktan uzun bir figür çıktı ve Helen ile ikisinin arasında dikildi. Yüzünü örten bir kukuletası vardı. Sadece burnunun ve çenesinin uçları görünüyordu, gözleri karanlıkta parlıyordu. Onun tutuşu bütün kaçış umutlarını yıkmıştı.

Pounce ve refakatçisi şimdi rüyadaymış gibi yavaş yürüyorlardı. Jake onları oldukça açık bir şekilde görebiliyordu. Pounce gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu ama yüzündeki tatminkar ifade son derece belirgindi. Diğerinin ifadesi ise korkunçtu; zalim dudakları dümdüz bir şekilde birbirine kenetlenmişti. Ölü gözleri dümdüz bakıyordu. Jake şimdi onun kıyafetinin başka bir çağa ait olduğunu görebiliyordu; geniş deri kemerine asılmış uzun

Simyacı

bir hançer taşıyordu. Parmakları açılıp kapanıyor, sanki ölümcül öfkesini zorlukla bastırıyordu.

Aralarında birkaç adım kala Pounce durdu ve yanındakine de durmasını işaret etti. Yüzündeki ifade tatminle karışık meraktı.

“Ah, işte hizmet diye buna derim” dedi. “Ben bir tane çağırdığımı sanıyordum ama görünüşe bakılırsa çağırma cevap veren bir tane daha var.”

“Anlamadığın bir şeyle uğraştığında” dedi kukuletalı figür, “pazarlık yaptığından daima daha fazlasını alırsın.”

Sesi derin ve sertti. Pounce’un yüzü bir an öfkeyle titredi. “Sen üzerine düşeni yaptın” dedi. “Artık onları bana teslim edebilirsin.”

Öne doğru bir adım attı. Kukuletalı figür avucu ona bakacak şekilde kolunu kaldırarak ona durmasını işaret etti.

“Daha fazla yaklaşma.”

Pounce aniden irkilerek durdu; sanki bir duvara toslanmış gibiydi. Yüzünde şaşkın ve öfkeli bir ifade bir an yanıp söndü. “Bu da ne demek?” diye sordu hükmeden bir ses tonuyla.

“Onlar senin değil” dedi kukuletalı figür, Jake ve Helen’i kendine doğru çekerek.

“Bana meydan mı okuyorsun?” diye terslendi Pounce. “Yani seni Cehennem’den çağıran kişiye kafa tutabileceğini mi sanıyorsun?”

“Beni çağırдын, kesinlikle, yanındaki sersem gibi ama Cehennem’den değil ve senin isteklerini yerine getirmek için gelmedim. Daha fazla yaklaşma.”

Pounce ellerini havada evirip çevirmeye, yine tuhaf çizgiler çizmeye başladı; konuşurken ses tonu emreden bir tonda çıktı: “Yerini bil hayalet! Beni durdurmak için senin gücün yetmez! Ben karanlık ve gizli sanatın bir ustasıyım; Hermes Trismegistus’un gerçek bir öğrencisiyim! İkimizin de efendi dediği güce sığınarak sana yolumdan çekilmeni emrediyorum!”

Tehditkâr bir tavırla elini kaldırdı. Kukuletalı adam başını arkaya doğru salladı.

“Senin efendi dediğin güç” diye hırladı. “*Egli é bugiardo e padre di menzogna!*”

Jake, Helen’in şaşkınlıkla yutkunduğunu duydu. Kızın gözleri yanlarındaki adama odaklanmıştı ve yüzünde inanamayan bir ifade vardı. Adam başını bir kez daha salladı ve kukuletası düştü. Sert ifadeli, kibirli, gergin ağızlı, aristokrat burunlu ve çıkıntılı çeneli bir yüz ortaya çıktı. Pounce konuşma yeteneğini kaybetmiş gibi bir an bir şeyler geveledi.

“Messire Dante Alighieri” dedi Helen, huşu içinde fısıldayarak.

“Kesinlikle kendisi” diye gülümsedi adam.

“Nedir bu saçmalıklar?” diye çıkıştı Pounce, sert bir tavırla. “Geldiğin Cehennem’e dön Şeytan! Ölüler beni engelleyemez!” Parmaklarını açarak kolunu rakibine doğru uzattı. Parmaklarının ucunda bir şeyler çıtırdar gibi oldu.

Simyacı

Ama Dante yerinden kıpırdamadı bile. Konuşurken sesindeki tonun kibir olduğunu söylemek ne tam olarak doğru ne de yanlış olurdu: "Ben hayalet değil, canlı bir adamım!"

Pounce'un yüzündeki güvenli ifade bir an için kaybolur gibi oldu; daha kendini toparlayamadan, yüzünde şüpheli bir ifade belirdi.

"İmkansız!" diye hırladı.

"Nasıl istersen öyle düşün. Tekrar söylüyorum: Canlı bir adam; tıpkı senin gibi. Yanındaki Kayıp Olan'a sor; aramızdaki farkı gayet iyi biliyor. Benim sahip olduğum şeyi o sonsuza kadar kaybetti."

Bu sözlerin arkasından, Pounce'un yanındaki adamın yüzündeki sert ifade kayboldu ve acı, umutsuzluk yansıtan bir ifadeye büründü. Helen hiç böylesine güçlü bir acı ifadesi görmemişti. Jake bakışlarını kaçırmak istedi ama bunu yapamadığını fark etti.

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Pounce.

"Kendini kandırıyorsun. Kendi kutsal metinlerine bak, büyücü! 'Ben İbrahim'in, Izak'ın ve Yakub'un Tanrısıyım. Yaşayan insanların Tanrısı, ölülerin değil.'"

"Bu bir hile" dedi Pounce, öfkesine yenilmemeye çalışarak. "Hangi efendiye hizmet ediyorsan, ona benden bir mesaj ilet: Dikkatli olsun! Beni çok uzun süre aldatamayacak! Aradığım şeyi elde edeceğim!"

"Ona git de kendin söyle, aptal!"

Pounce'un başı bir an alev alacakmış gibi göründü.

Yüzü kararmış, bütün damarlarına kan hücum etmiş, boyundaki damarlar patlayacak gibi kabarmıştı. Ama Dante'nin elini kaldırıp onu durdurduğu noktanın bir adım ötesine bile geçememişti. Karanlığın içinden bir tekne çıkarak iskeleye yanaştı. Dante, Jake ve Helen'i tekneye bindirip büyücüye baktı.

"Hâlâ bir gölgeden fazlası olmadığımı mı düşünüyorsun?" diye sordu. "O zaman dikkatli izle, sersem ve efendilerinin seni aldattığını bil. O zaman bak da, teknenin nasıl aşağı battığını gör."

Dante kıvrak bir hareketle tekneye bindi. Aniden yeni ağırlık yüklenirken tekne hafifçe sallandı ve suya batıp çıktı.

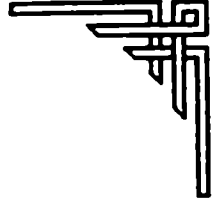
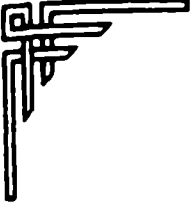
"Bu bir hile! Bir yalan!" diye haykırdı Pounce, Dante tekneyi iskeleden uzaklaştırırken.

Kendileri uzaklaşırken iskelede kalan iki figürün arasındaki fark bu kadar net görülebilirdi. Öfkeden köpüren Pounce yumruklarını sallayarak dans eder gibi tepiniyor, mangalın ışığından arkaya yansıyan gölgesi ona eşlik ediyordu. Yanındaki sıska uzun adam ise yüzünde tarif edilemez bir acı ve kayıp ifadesiyle bronzdan oyulmuş bir heykel gibi dimdik duruyordu; onun hiçbir gölgesi yoktu.

"Lanetlenmiş bir ruha kaybettiği şeyi hatırlatmak acı verici bir şeydir" dedi Dante, yanındaki konuklarının ifade edilmemiş sorularına bir yanıt olarak. "Aynı şekilde bir büyücünün satın aldığı gücün gerçekte kendisine söz verilen şey olmadığını anlaması da öyle." Şair acı bir şekilde gülümsedi. "'Cehennem'in ruhlarına hükmetmek' gerçek-

Simyacı

ten de!" Başını sallayarak güldü. "Sersem!" diye ekledi, küreği büyük bir güçle suda itip aniden hızlanmalarını sağlayarak.

VIII

Dante'nin Açıklaması

İskeleden biraz uzaklaştıktan sonra yoğun bir sis tabakasının içine girdiler. Jake'in ileride görebildiği tek şey, gondolun karakteristik pruvasının tuhaf bir hayvan gibi batıp çıkarak yol alışıydı. Karşısında oturan Helen, kendinden geçmiş bir halde teknenin kış tarafına bakıyordu. Jake, kızın saçının buklelerinin etrafında sisin içinde oluşan ışık oyunlarını izliyordu. Helen öyle bir trans halinde gibiydi ki Jake onu rahatsız etmekten korkuyordu. Tekne-

Simyacı

nin kış tarafında ayakta duran adam şimdi sadece karanlık bir gölge olarak görünüyor, Jake siluetin üzerindeki hiçbir detayı seçemiyordu.

Venedik şehrinin aniden gözden kaybolması, oldukça kafa karıştırıcıydı; sanki hiç orada olmamış ve olanlar hiç yaşanmamış gibi aniden yok olmuştu. Şimdi etraflarını saran tek şey, yoğun sisti. Öyle ki suda değil havada bile süzülüyor olabiliyorlardı. Jake neredeyse öldüklerini ve bu adamın da kayıkçı -Charon- olduğunu, kendilerini Cennet'e götürdüğünü düşünecekti. Sonuçta kimse ölümün nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu; sadece insanların nasıl öldüğünü biliyorlardı. Gerçekten öldüklerini ve geri döndüklerini iddia eden insanların hikâyelerini okumuştı. Eğer bir ruhun varsa ve ölümden sonra varlığını sürdürüyorsa, elbette ki var olmaya devam edersin.

Belki de tek hissettiğin şey gerçekliğinin tuhaf bir şekilde değişmesi olacaktı. Trende olanları hatırlayınca ürperdi. Yaşadıklarını son derece canlı bir şekilde hatırlıyordu ama hepsi sanki bir teleskobun yanlış tarafından bakmışçasına uzak görünüyordu.

Hepsinden öte, bir terslik olduğu konusundaki hislerini çok iyi hatırlıyordu; gerçeklik algılarının tamamen değiştiğini hissetmişti. Olayların nasıl başladığını hatırlamaya çalışıyordu; kendine geldiğinde diğer adamlarla birlikte Pounce'un orada olduğunu görmüştü. Peki ya gerçekte hiç uyanmadıysa ve onun yerine öldüyse? Bir an şaşkınlık bütün benliğini sardı. Ölmüştü! Sanki rüyaday-

mış gibi hissederek Helen'in oturduğu yere baktı. O da ölmüştü! Belki kız henüz bunun farkına varmamıştı. İçi korkuyla dolarak bakışlarını teknenin kış tarafındaki silüete çevirdi. Hâlâ yoğun beyazlığın içinde belirsiz bir gölge gibi görünüyordu. Kimdi o? Ya da neydi?

O tarafa bakarken sis hafifçe dağıldı ve adam yarı beline kadar ortaya çıktı; üzerinden dökülen uzun peleriniyle tepesi uçurulmuş bir mezarlık heykeline benziyordu. Sonra sisin içindeki boşluk geçti ve bacaklar tekrar kayboldu. Ama şimdi adamın yüzünü havada asılı gibi görüyordu; sert bir ifade, kanca gibi bir burun ve çıkık bir çene; gözleri çukurdu ve parılıyordu. Ağzı düz bir çizgi gibiydi.

Sis aniden açıldı ve kendilerini beyaz dumanla çevrili geniş bir suda buldular. Şimdi adamın tüm hatlarını açıkça görebiliyordu ve o da Jake'in bakışlarını fark etmişti; adam ona bakarak gülümsedi. Yüz ifadesi öylesine değişmişti ki Jake içini kaplayan yoğun sıcaklığı belirgin bir şekilde hissetti. Bir an önceki duygularının hepsi kaybolmuştu ama hâlâ merak ediyordu.

"Siz gerçekten de Dante Alighieri misiniz?" diye sordu fısıldarcasına bir sesle.

"Kesinlikle kendisi" dedi adam daha önceki gibi.

"Ama siz ölmemiş miydiniz?"

"Sana ölü gibi mi görünüyorum?"

"Hayır ama ben sizin 1320'de öldüğünüzü sanıyordum."

Simyacı

“Hiç de değil.”

“Yani ölmediniz mi?”

“Şey, öldüm elbette ama 1321’de.”

“Peki şimdi ölü değil misiniz?”

“Ölmek ve ölü olmak aynı şeyler değildir, bunu biliyor muydun?”

Gizemli bir tavırla gülümsedi; Jake adamın bu sorularla eğlendiğini düşündü.

“Peki biz de öldük mü?”

Dante başını arkaya atarak müthiş bir kahkaha koyuverdi. “Ölü gibi mi hissediyorsun?”

“Şey, hayır” diye cevap verdi Jake. “Ama sanırım sadece ölüp ölmediğimizi merak ettim. Bilirsiniz, öbür dünyaya göçmek.”

“Öbür dünya mı? Öbür dünya diye bir şey yok.”

Bu Jake’in duymadığı umduğu cevap değildi. ‘Ama... Ama kesinlikle...” diye geveledi.

“Sadece bir tek dünya var” dedi Dante.

“Bu mu yani?”

“Ah, peki bununla ne demek istiyorsun? Bir çocuk için bildiği tek dünya evini çevreleyen bahçedir; yaşı ilerledikçe dünyası da büyür. Zaman içinde sınırlarının ne kadar genişleyeceğini kim bilebilir?”

Jake bir süre bunu kafasında tartarak sessizce oturdu. “Peki şimdi dünyanın neresindeyiz?” diye sordu sonunda.

"Hep olduđunuz yerde; Venedik'te; yirmi birinci yüzyılda."

"Ama şehir boştu! Veba zamanında olduğu gibi."

"Gerçekten öyle miydi? Biliyor musun, Venedik şehrinin veba yüzünden boşaltılmış olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama bizim gördüğümüz..."

"Ah, sizin gördüğünüz! Peki nesneleri ya da her ne iseler, şeyleri gerçekten olduğu gibi gördüğünüzden emin misiniz?"

Dante elini gösterişli bir edayla salladı; sis uzaklarda bir yerlerde hafifçe açıldı ve uzun ışıık dilimlerinin sudaki yansımalarını gördüler. Bunlar elektrik ışığıydı! Şehir gözlerinin önünde tertemiz bir geceye açıldı. Binalardan ışııklar yansıyordu; suyun diğer tarafından sesler geliyordu; motorlu teknelerin ve trafiğin uzaktan gelen uğultularını duydular.

"Yani bu hep böyle miydi?"

"Kesinlikle! Bir büyücü sadece görüntüleri değiştirebilir; gerçeklik onun gücünün ötesindedir. Gerçeğe asla dokunamaz; Yalanların Efendisi'nin tek gücü yalan söylemektir."

"Yalanların Efendisi mi?" diye sordu Jake.

"Şeytan" dedi Helen. "Egli é bugiardo e padre di menzogna" diye tekrarladı. "O bir yalancıdır ve yalanların efendisidir."

Simyacı

“Ah, benim çalışmamı biliyorsun” dedi Dante, bundan duyduğu memnuniyeti gizlemeye gerek görmeyerek.

“Yani Pounce gerçekten de ruhunu bazı özel güçler karşılığında Şeytan’a sattı, öyle mi?” diye sordu Jake şüpheyle.

“Şey, o öyle olduğunu sanıyor” dedi Dante. “Ama diğer birçok şeyde olduğu gibi bu konuda da aldatıldı. Ödediği bedel yeterince gerçek ama ne var ki karşılığında elde ettiğini sandığı güçler öyle değil.”

“Bana yeterince gerçek göründüler” dedi Helen, ürperdiğini hissederek.

“Ah, evet, gerçek güçler, bu doğru” dedi Dante. “Ama kesinlikle ona ait değiller.”

“Korkarım yine anlamadım” dedi Jake.

“İlk kelimelerini öğrenen küçük bir çocuğu izlediniz mi hiç?” diye sordu Dante. “Annesine seslenir ve annesi gelir; yiyecek ve içecek için bağırır, annesi bunları ona getirir. Bunları gerçekten de kendisinin kelimelerle yaptığını anır ama gerçekte son derece çaresiz ve acizdir; tamamen annesinin iyi niyetine bağlıdır. Annesi bunları ona vermek istemezse çocuk ne kadar bağırırsa da istediklerini asla elde edemez. Pounce’un durumu da böyle işte; abartılı ve karmaşık ritüeller yapıyor, Cehennemi güçlerin ve varlıkların ona boyun eğeceklerini sanıyor ama gerçekte sadece onların istediği şeyleri yapıyor.”

“Ama orada Pounce’un seni çağırdığını söyledin” dedi Jake.

“Öyle de oldu zaten” diye açıkladı Dante. “Ama tıpkı pencerelere tırmanan maskeli bir adamın polisi çağırması gibi. Büyücülük bir anlamda kanun dışıdır; bunu uyguladığınızda otoritelerin dikkatini çekersiniz. Kanunlara karşı gelip de cezadan kurtulmanız mümkün değildir. Adil olmayan bir avantaj elde etmek isterseniz, adalet dengeyi sağlamak için hemen tepenize dikilecektir. Pounce da üzerinizde bir etki yaratacağını düşünerek büyük bir enerjiyi serbest bıraktı. Bilmediği şey ise, serbest bıraktığı o türdeki her enerji için dengelemek için karşıt bir enerjinin oraya geleceğiydi.”

“Yani güçler hep dengede midir?”

“Hiç de değil. Bizim tarafımız daima daha güçlüdür. Bu asla eşit bir mücadele değildir. Bu kısım, Pounce’un büyü kitaplarının hiçbirinde yazmaz.”

“O halde biz her zaman kazanırız” dedi Jake, şüpheli bir ifadeyle. “Bu çok kolay görünüyor.”

“Gerçeklikte bu her zaman o kadar kolay değildir; büyü’nün gerçek zarar yaratan bir illüzyon olması gibi. Bir savaş mücadele etmeden kazanılamaz ve nihai zafer belli olmakla birlikte, bireysel askerin yenilmesi her zaman için mümkündür. İnsanların özgür iradeye sahip olduklarını unutmamalısınız. Bir taraf daima daha güçlü olmakla birlikte, herkes o tarafı seçmez. Pounce’a bir baksanıza.”

“Ama neden? Bu hiç mantıklı değil ki!”

“Gerçekten de neden? Bu çok eski bir sorudur; neden insanlar doğru yerine yanlış tarafı seçerler? Belki de seçim her zaman düşündüğünüz kadar doğrudan değil-

Simyacı

dir. Örneğin hangisini seçerdiniz: Yaşamı mı, yoksa ölümü mü?"

"Ah, elbette ki yaşamı!"

"Ah, ama hangisi?" diye sordu Dante kurnaz bir gülümsemeyle. "Eğer seçim ölmek ya da arkadaşlarınızı terk edip kendinizi kurtarmak için kaçmaksa, hangisi yaşam hangisi ölümdür?"

Bu Jake'in kafasını gerçekten karıştırmıştı.

"Pek o kadar kolay değil, ha?" dedi Dante.

"Bilmiyorum..." diye cevap verdi Jake, tereddüt ederek. "Yani, korunacağını kesin olarak bilseydin, elbette ki doğru olanı seçerdin. Yani, bunun bir hile olmadığını, insanların doğru şeyi yapman için seni teşvik etmek amacıyla uydurdukları bir hikâye olmadığını bilersen, gerçekten bir şey varsa, kesin olarak bilebiliyorsan..."

"Böyle bir durumda neyi kesin olarak bilebilirsin ki?"

"Her şeyin sonunda yoluna gireceğini baştan bilirsen..."

"Ah, ama her zaman kesinlik bekleyemezsin. Bazen sadece umuda dayanarak hareket etmen gerekebilir."

"Peki ya yanılıyorsan?" diye sordu Jake.

"Ah! Her şey güvenle ilgili, görüyorsun ya. Bu bir inanç meselesi, bilgi değil. Sonuçta daima birinin sözüne güvenmek zorundasın. Geleceği düşünürsen, Tanrı bile sana bir sözden fazlasını veremez."

"Ama sen buradasın" dedi Helen. "Dante Alighieri, on üçüncü yüzyılda doğdu ve on dördüncü yüzyılda öldü; şimdiyse yirmi birinci yüzyılda bizimle konuşuyorsun."

"Evet, öyle" diye cevap verdi Dante. "Ama size ne zaten bildiğiniz bir şeyden fazlasını garanti edebilir ki? Venedik şehrini boş bir halde ve meşalelerle aydınlatılmış olarak gördünüz. Bu doğru muydu? Gerçek miydi? Bir şeyin doğru olup olmadığına karar vermek için sadece kendi yargınıza ve benim sözlerime güveniyorsunuz."

"Peki gerçek değil miydi?" diye sordu Jake. İnanılmaz bir şeyi keşfetmek üzere olduğunu hissediyordu ve zorlayıp duruyordu ama ne kadar zorlarsa o kadar uzaklaştığını hissediyordu. Dante kafa karıştırıcı bir tavırla gülmüsed ve iki avucunu yukarı doğru kaldırdı.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Helen düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Şey, bize Pounce'a karşı yardım ettin" dedi sonunda. "Gerisini bilmiyorum ama benim için bu yeterince iyi."

Esneyerek paltosuna sarındı ve teknenin pruvasında büzüştü.

Jake ise teknenin kış tarafında kürek çeken adama merakla bakmaya devam etti. Daha önce uzak ve mesafeli görünen yüzü, şimdi Jake olağanüstü güzel görünüyordu; hâlâ aynı yüzdü ama sanki içten aydınlanmış gibiydi. Başlarının üzerinde yıldızlarla kaplı güzel bir gece vardı. Dante başını kaldırıp yukarı baktı ve bir şarkı söylemeye

Simyacı

başladı. Sesi gür ve tonu çok güzeldi ama şarkı neşeli ve coşturucu olmasına karşın bu Jake'in bilmediği bir dildi. Şarkı bittiğinde, bir süredir kafasını kurcalayan bir soruyu soracak cesareti nihayet bulabildi:

"Siz nereden geldiniz?"

"Nereden mi?" dedi Dante şaşırarak. "Floransa'dan elbette. Bugünlerde size hiçbir şey öğretmiyorlar mı?"

"Şimdi nereden geldiğini soruyor" dedi Helen uyukulu bir sesle. "Yani karşımıza çıkmadan önce."

"Ben de sizin gibi trendeydim. Yukarıdaki raflardan bagajlarını indiren adamı hatırladınız mı?"

"Bunu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun" dedi Jake, sonunda sabrı taşarak. "Nereden çıktığını soruyorum."

Dante herhangi bir cevap vermek yerine başka bir şarkı söylemeye başladı. Anlaşıldı diye düşündü Jake, gözlerini devirerek. Sonra Dante ona baktı; gözlerindeki bakış sanki Jake'in anlamış olmasını bekliyor gibiydi.

"Hayır mı?"

Jake üzüntülü bir ifadeyle başını salladı.

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Dante. "Bu sorunun cevabı benim için ifade edilemez, sizin içinse anlaşılamaz bir şey. Sizin anlayacağınız bir şekilde açıklanması mümkün değil. Kendiniz bekleyip görmek zorundasınız."

"Peki bu konuda bir kitap yazmamış mıydın?" diye sordu Helen, teknenin dibinde yattığı yerden. "Rehberli bir tura çıktığını sanıyordum."

Dante hüznünlü bir tavrıla gülümsedi. "Korkarım bütün o hikâyeler biraz fazla abartılmıştı. St. Paul'ün sözleri gibi; 'Gözün görmediği, kulağın duymadığı ve insanın yüreğine girmemiş olan bir şey.' Sanatsal eğilimlerinizin bu kadar abartılı olduğunu görmek ilginç. Yine de, alçakgönüllülüğü tercih ederim."

Yine küreği suya daldırarak bir şarkı söylemeye başladı. Jake bir süre daha uyanık kalarak gondolun kıç tarafındaki katı görünüşlü, başı bir taç gibi yıldızlarla çevrelenmiş tuhaf silüete merakla baktı. Ama sonra yorgunluğa daha fazla dayanamadı ve uykuya daldı.

Sabah olduğunda Lido'ya ulaşmışlardı; pırıltılı lagünün ötesinde Venedik görkemli bir şekilde yükseliyor, sabah sisinin arasından yüzünü göstermeye başlıyordu. Jake büyüleyici şehir manzarasına bakarken nelerin gerçek nelerin rüya olduğunu karıştırmış durumdaydı. Trende uykuya daldığını hatırlıyordu; peki sonrasında neler olmuştu?

Kafasında yakından bakmaktan korkarcasına zihnine yaklaştırmaktan çekindiği bir dolu düşünce olduğunu biliyordu. Helen'in sesinin geldiği yöne baktı ve her şey yine netleşti.

Bir iskele babasının üzerine oturmuş, yanında diken uzun boylu adamla konuşuyordu. Adamın giysileri moderndi ama yüzü son derece tanıdıktı.

“Ah, demek uyandın genç dostum” dedi Dante. “Sizin de gördüğünüz gibi, gün ışığında mucizeler vardır. Bazı parçaları gerçekte göründükleri gibi olmasalar da, yaşadıklarınız rüya değildi. Ama ben artık gitmeliyim.”

“Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Helen.

“Şu an değil.”

Jake’in yüzü asıldı.

“Haydi, moralinizi bozmayın. O ya da bu şekilde daima yardım alacaksınız. Güven içinde yolunuza devam edin ve doğru olanı yapın; sonucun iyi olacağını göreceksiniz.”

“Ama kendi başımıza Pounce’u yenemeyiz ki!” dedi Jake.

“İnancınızı koruyun!” dedi Dante gülümseyerek. “Şu ana kadar hiç de fena değildiniz.

Kararlı olun ve vazgeçmeyin. Sadece sizin yapabileceğiniz şeyler, sadece sizin verebileceğiniz kararlar, sadece sizin yapabileceğiniz seçimler var ama bazen öyle görünse bile asla tek başınıza değilsiniz. Şimdilik hoşça kalın!”

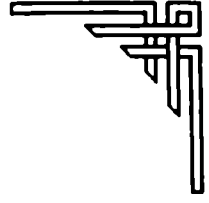
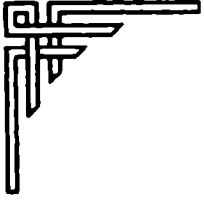
Jake onun gitmesini engellemek istercesine ayağa fırladı ama o anda güneş gözünü kamaştırdı ve sanki önünde bir ışık patlaması olmuş gibi hissetti. Görüşü normale döndüğünde, Dante’den iz yoktu.

Jake kendini tuhaf bir şekilde yalnız ve aciz hissediyordu. Bazen rüyasında aklma muhteşem bir fikir gelir ya da muhteşem bir şey bulurdu; sonra eve dönerken ya uğ-

radığı bir kafede ya da bindiğı bir otobüste unutturdu. Ertesi sabah kalktığında sanki gerçek bir şeyi kaybetmiş gibi hisseder ve gün boyunca üzgün olurdu. Dante de ona muhteşem bir deneyim sunmuş, sonra inanılmaz güzel-likte bir kitabı aniden kapar gibi verdiği geri almıştı. Ve şimdi Dante gitmişken, sanki zaten hiç gelmemiş gibi görünüyordu.

“Haydi” dedi Helen, “bakalım yiyecek bir şeyler bulabilecek miyiz; açlıktan ölüyorum ben. Bu arada, horladığını biliyor muydun?”

Uygun bir cevap bulamayan Jake, arkadaşını sessizce takip etmekle yetindi; kahvaltı için can atan Helen ise çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Dante ile durdukları yerin yanından geçerken, gözüne bir metal ışıltısı takıldı. Yere eğildi ve güzel bir zincire asılmış bronz bir madalyon buldu; ama Helen sabırsızca ona seslenince incelemek yerine hemen cebine attı.

IX

Cennet Krallığı

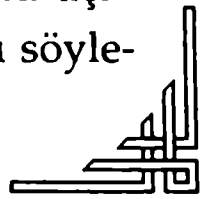
Kahvaltıyla tekrar can bulunca, Jake bulduğu şeye bakmak için ancak fırsat bulabildi. Onu cebinden çıkardığında hemen Helen'in dikkatini çekti.

"Nedir o?"

"Bunu iskelede buldum."

"Bir bakayım!"

İkisi birlikte bakabilmeleri için avucunu açarak masaya doğru uzattı. Pek büyük olduğu söyle-

Simyacı'nın

nemeyecek oval bir madalyondu. Bir tarafında bir adamın yüzünün cepheden görünümü vardı. O kadar tuhaf, ilkel bir tarzda hazırlanmıştı ki, eski olduğunu düşünmemek elde değildi; yüz neredeyse dümdüzdü ve hatları stilize edilmiş gibiydi.

Yine de, ressam bir tür kişisel katmıştı: Yüz fazla yakışıklı değildi ama güçlü ve zeki bir görüntüsü vardı; kalın kaşların altından bakan keskin gözler, güç ve kararlılık yansıtan çene yapısı hemen dikkat çekiyordu. Ciddiye alınması gereken bir adam olduğunu hemen belli ediyordu. Madalyonun kenarında kabartılı harflerle yazılmış iki kelime vardı: "Doctor Angelicus."

"Arkasında bir şey var mı?"

"Daha çok bir yazıya benziyor" dedi Helen ve hemen gözlerini yaklaştırıp dikkatle incelemeye başladı:

*lo fui degli agni della santa greggia
che Domenico mena per cammino
u'ben s'impingua, se non si vaneggia*

"Dante gibi görünüyor" diye açıkladı Helen. "Ama Cehennem'den olduğunu sanmıyorum."

"Tercüme edebilir misin?"

"Sanırım: 'Dominic'in sürüden ayrılmadıkları takdirde semirebilecekleri bir yere götürdüğü kutsal koyun sürüsünün bir parçasıyım.' Kim olduğunu merak ettim."

“Ben biliyorum” dedi Jake, kendini beğenmiş bir tavırla.

Helen şaşırarak ona baktı ve Jake kızın ifadesinin yansıttığı şeyin saygı olmasını umdu; ama değildi, şüphecilikti.

“Thomas Aquinas” dedi Jake omuz silkerek. “Melek-si Doktor.”

Helen bu kez ona belirgin bir şekilde şüpheci bir tavırla baktı. “Ve?”

“1225’de doğdu, 10 yaşındayken Naples Üniversitesi’ne gitti, Büyük Albert’ın gözetiminde Paris’te öğrenim gördü ve orada ‘aptal öküz’ adını aldı...”

“Aptal öküz mü?”

“Çok iri yapılı ve sessiz olduğu, yaşlıları da onun aptal olduğunu düşündüğü için. Aslında sürekli düşünüyordu ve bir gün Albert onlara şöyle demişti: ‘Bu aptal öküz bir gün dünyayı böğürtüleriyle dolduracak.’ Bu doğrudu; çünkü zaman içinde Orta Çağ’ın en büyük filozofu ve teoloğu oldu. Aristo’nun düşünce yapısını benimsedi ve uyguladı...”

“Bütün bunları sen nereden biliyorsun?” diye sordu Helen, hâlâ şüpheyile bakarak ve Jake’in makineli tüfek gibi yaptığı açıklamalarını yarıda keserek.

“Eh, sadece bu yaşıma kadar öğrendiğim bir şeydi” dedi Jake.

“Eminim öyledir!”

“Pekala, tamam. Kilise adımı Thomas olarak seçmiştim...”

“Kilise adı mı?”

“Katolik olarak yaptığın bir şeydir bu. Biraz yaşın büyüdüğünde vaftiz yeminini tazellersin; Şeytan ile ilgili her şeyi ve onun görkemini lanetlersin filan... Bu olaya önem kazandırmak için de bir takma isim seçersin; ben de Thomas Aquinas adını seçmiştim. Ayrıca bu işi ciddiye aldığımızı göstermek için seçtiğimiz isimle ilgili bütün bilgileri de öğrenmemiz gerekir.”

“Şeytan’ın görkemi” dedi Helen, düşünceli bir tavırla. “Bu ilginç bir ifade.”

“Aslını istersen” diye devam etti Jake, onu duymamış gibi, “‘semirmek’ kelimesi pek de yanlış sayılmaz, çünkü Tom dünyanın en ince insanlarından biri değildi. Hatta göbeğine yer açabilmek için yemek masasının ona ait kısmında bir parçayı kesip çıkardıklarını söyleyen bir hikâye bile var!”

“Katolik eğitimi ne güzel şey ama!”

“Sen Protestan mısın?” diye sordu Jake, Glasgowlu Katoliklerin basit dünya yaklaşımıyla.

“Aslında tam olarak bir şey olduğumu sanmıyorum. Daha önce agnostiktim ama artık pek emin değilim” dedi Helen gülümseyerek.

Jake güldü. Bir süre sohbetlerine ara vererek etraflarına baktılar. Pırıltılı sulardan yansıyan gün ışığında Venedik son derece görkemli görünüyor, önceki gece olanları yalanlayarak sanki her şeyi daha da rüya haline getiriyordu.

“Haydi!” dedi Helen. “Almamız gereken bir resim var.”

Murano vapuru turistlerle doluydu. Vapurdan indikten sonra bile kendilerini neşeli ve gürültücü bir kalabalığın içinde buldular; ama birkaç sokaktan döndükten sonra yine yalnız kalmışlardı. Yürüdükleri sokaklar oldukça antik bir görünüme sahipti; evler birbirlerine oldukça yakındı ve panjurlu pencereleri onlara gizemli bir hava veriyordu. Sabah güneşi dar sokaklarda geniş gölgeler oluşturuyor, evlerin çatılarının zikzak gölgeleri birbirlerinin üzerine yansıyor.

Calle delle Chiaï’yi bulmaları biraz uzun sürdü; dar girişinin yanından birkaç defa geçtikleri halde fark etmemişlerdi çünkü. Aynı noktadan tekrar tekrar geçerlerken, gazetesini okumakta olan bir adam onları fark etmiş, dar geçide girip sanki gölgeli taşlar onları gerçekten yutmuşçasına aniden gözden kaybolmadan önce merakla izlemişti.

Ara sokak serin ve karanlıktı; Jake oraya hiç güneş ışığı girip girmediğini merak etti. Helen dolambaçlı geçide kararlı bir şekilde girdi; oysa bu geçit hiçbir yere çıkmıyor gibi görünüyordu. O kadar kıvrımlı bir geçitti ki, sonunda Jake yön duygusunu tamamen kaybettiğini hissetti. Helen ise devam etti ve sonunda üzerinde bir tabela asılı olan dar kapıyı buldu; içeri girmeden önce Jake tabelaya baktı: *Vetreria Regno del Cielo; Luigi Sanpietro, proprietario*.

Bay Sanpiero anahtarlarından birinin kendisine bir kız tarafından getirildiğini görerek şaşırmissa da, bunu göstermedi. Hafifçe homurdandı, anahtarı aldı, gözlerini kısarak numaraya baktı ve dolaplarla dolu koridorda gözden kayboldu; bir-iki dakika sonra elinde büyük bir kanvas çantayla geri döndü. Masanın altından büyük ve antik görünümlü bir hesap defteri çıkardığında, Helen bir şey imzalaması gerekeceğini düşündü; ama kısa boylu adam bir cetvel aldı, kaydın üzerine düzgün bir çizgi çekti ve onlara tekrar bakmadan sandalyesine geri döndü.

Tekrar dışarı çıktıklarında, gazeteli adam hâlâ oradaydı; ama yanından geçer geçmez gazetesini katladı ve peşlerine takıldı. Bir süre Murano'da dolaşarak resmi kimse tarafından rahatsız edilmeden ve fark edilmeden inceleyebilecekleri bir yer aradılar. Sonunda geniş bir park buldular ve gözlerden uzak bir nokta seçtiler.

Helen resmi çantadan çıkardı; kahverengi bir kâğıda sarılmıştı. Jake'in beklediğinden daha ufaktı ve kahverengi kâğıdı açtıklarında daha da ufak olduğunu gördü; çerçevesi uygunsuz bir şekilde büyük ve dolgunken, resmin kendisi ancak bir dosya kâğıdı kadardı. Ama boyu küçük olsa bile, daha ilk bakışta olan çok yüksek bir kalitesi vardı.

Jake ona daha kısa bir süre bakmıştı ki, büyük bir resme uzaktan bakar gibi hissettiğini fark etti. Bu kendisine çocukken oynadığı bir oyunu hatırlattı; annesinin opera dürbününe ters taraftan bakmak! O zaman nesneler şimdi bu resmin verdiği etkiyi verirdi; bütün fantastik de-

tayları sabit kaldığı halde olduklarından çok daha küçük görünürlerdi.

Simyacı gerçek birine benziyordu; iki büyük fildişi kolonun arasındaki camın arkasından kendisine bakan canlı biri gibiydi. Arkasında, bulunduğu salonun derinliği belirgin bir şekilde görülüyordu; arka planda elinde kek tepsisini taşıyan ve diğer eliyle bir şeyi işaret eden çocuğu gördüğünde, aynada kendi yansımısını gördüğüne şaşacaktı neredeyse.

Işık ve detay kalitesi inanılmazdı; Jake resmin bir büyüteç yardımıyla çizilmiş olup olmadığını merak etti. Sonra “insan eliyle çizilmemiş” ifadesini hatırladı ve bir an ürperdi. Simyacı’nın gizemli ve aşırı ciddi ifadeli yüzüne baktı; koyu renk nemli gözleri doğruca kendisine bakıyordu. Ne biliyordu acaba? Sır neydi?

“Güzel, değil mi?” diye sordu Helen.

Gözler hâlâ Jake’e bakıyor, onu giderek daha derine çekiyordu... daha derine... derine... Helen’in sorusunu duymuştu ama sesi sanki çok uzaklardan gelmiş gibiydi; çok önemli bir şeyi bulmak üzere olduğunu hissediyordu. Şimdiye dek bastırdığı düşünceleri sanki aniden su yüzüne çıkmaya ve kendisini boğmaya başlamış gibiydi; baktığı yüz bir an Pounce’un yüzüne dönüştü. Trende kendine geldiği zaman gördüğü yüzdü bu. Aniden geri çekildiğinde neredeyse resmi elinden düşürüyordu.

“Dikkat!” diye bağırdı Helen.

“Peşinde olduğu şey bu” dedi Jake. “Yani Pounce’un... Resmi istiyor.”

Simyacı

Helen'e bir bakış attığında, kızın da buna inandığını gördü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Jake. "Bu elimizde olduğu sürece, onu mıknatıs gibi bize çekecek!"

Gözlerini fal taşı gibi açarak etrafına bakınırken, sanki Pounce'un aniden çalılarının arasından çıkmasını bekler gibiydi. Ama görebildiği tek şey, oldukça uzak bir noktada tek başına gazetesini okuyan bir adamdı.

"Sakinleş, Jake. Bunun elimizde olduğunu bilmiyor. Nasıl bilebilir ki?"

"Bizi o trende bulacağımı nasıl biliyordu peki? Sanırım istediği şeyleri öğrenmek için kendine has yöntemleri var."

"Şey, yine de, paniğe kapılmamıza gerek yok. Bugün öğleden sonra onu İsviçre'ye geri götürebiliriz ve teyzelerim hemen bir banka kasasına gizleyebilir. Pounce'un büyüünün bile İsviçre Bankası'nın içine girmeye yeteceğini sanmıyorum."

"Ama benim Naples'a gitmem gerek."

"Bak, Jake" dedi Helen, "Venedik'e benimle birlikte gelmen için seni kandırmış olmaktan dolayı üzgünüm ama şimdi beni yarı yolda bırakamazsın, değil mi? Bunu kendi başıma yapmak zorunda kalmazsam biraz daha iyi hissedeceğim."

Jake ona bakarken, zorunlu olduğu takdirde kızın tek başına devam etmekten çekinmeyeceğini gördü. Her şeyden öte onunla kalmaya karar vermesine neden olan en büyük etken de buydu.

“Pekala” dedi sonunda. “Peki ya kuzenim Gianni’ye ne diyeceğiz?”

Helen bir süre düşündü. “Cenaze ne zaman?”

“Gelecek pazartesi” diye cevap verdi Jake. “Daha önce olmayacağı kesin.”

“Bugün Salı. Bak, Jake, Napoliten kuzenlerini görmek için gerçekten can atıyor musun? Yani benimle birlikte İsviçre’ye o kadar yolu gelip sonra da tekrar geri dönmek hiçbir anlamı yok. Eğer cenaze bir hafta sonraysa, belki bir-iki gün benimle kalabilirsin. Kuzenini ikna edebileceğimden eminim. Biz oldukça saygın insanlarız biliyorsun.”

Helen gülümseyerek ona baktı ama gözlerinde daha fazlası vardı; neredeyse yalvarıyordu. Jake bir an onun ne kadar yalnız olduğunu düşündü. Gerekirse Pounce’a karşı savaşıarak bu yolculuğu tek başına yapabilirdi. Ama asıl yüzleşmekten çekindiği şey, kendi evindeki yalnızlığıydı.

“Pekala, sanırım bu hoşuma gider” dedi Jake. “Bu arada, bu sefer sorduğun için de teşekkür ederim.” Gülümsemesi sırtışa dönüştü ve gözleri parladı.

“Bana hemen bir telefon bul” dedi Helen.

İşler Jake’in düşündüğünden çok daha kısa sürede ayarlandı. Helen durumu ona açıkladıktan sonra kuzeni Gianni ile kendisi konuştu ve kuzeninin zaten cenaze hazırlıklarıyla ve diğer konularla gerektiğinden fazla meşgul olduğunu anladı; bir kişinin eksik olması onun için hiç de fena olmayacaktı. Ailesi cumartesi gününe kadar gel-

Simyacı

meyecekti; bu yüzden Jake'in bir süre ortadan kaybolmasında bir sakınca yoktu. Jake aniden kendini hiç olmadığı kadar özgür hissetmişti.

"Sanırım Venedik'ten direk bir tren bulabiliriz" dedi Helen.

Gondoldan indikleri iskeleyle doğru acelesiz adımlarla yürüdüler. Kolunun altına gazete sıkıştırmış bir adam hızlı adımlarla yanlarından geçti ve biraz uzaklaşana kadar adımlarını yavaşlatmadı. Sonra aniden aceleciliği kayboldu ve belirgin bir şekilde yavaşladı. Biraz daha devam ettikten sonra iki ağacın arasında kurulmuş bir kafeye rastladılar. Gazeteli adamın artık acelesi yoktu; kahve içmek için oturdu. Ama Jake ve Helen önünden geçer geçmez kahvesini bir yudumda bitirdi ve tekrar peşlerine takıldı.

"Sanırım izleniyoruz" dedi Jake.

"Emin misin?"

"Bilmiyorum. Calle delle Chiavi'yi ararken orada oturan gazeteli adamı hatırlıyor musun? Hani dışarı çıktığımızda hâlâ orada oturan?"

"Sanırım."

"İyi, hâlâ yakınımızda. Biz parktayken de onu orada görmüştüm. Biraz önce yanımızdan geçti, sonra kafede durup kahve içti ve şimdi yine arkamızda."

"Şu dükkâna girelim ve ne yapacağını görelim."

Dükkân sıradan bir turist tuzağıydı; hepsi fahiş fiyatlar biçildiği belli cam işlerle doluydu.

John Ward

"Bunları kim alıyor acaba?" diye sordu Helen.

"İnsanların teyzeleri."

"Benimkiler değil!"

"Adam ne yapıyor?"

"Yolun karşı tarafında" dedi Jake. "Şu afiş asılı duvara yaslanmış. Görüyor musun?"

"Evet, kesinlikle aynı adam" diye onayladı Helen. "Onu şimdi hatırladım."

"Ne yapacağız?"

"Sence arka tarafta başka bir çıkış var mıdır?" Helen hemen tezgâhtar kıza döndü.

"Affedersiniz, dışarıda bizi rahatsız eden bir adam var. Dükkânın başka çıkışı var mı?" Kız onlara şüpheli bir tavırla bakınca, Helen teşvik eden bir tavırla göz kırptı. "Şey, adam babam için çalışıyor" dedi sonra. "Babam erkek arkadaşımı onaylamıyor da."

Jake gülümsedi ve erkeksi görünmeye çalıştı. Kız işaret parmağını salladı ve bilgiç bir tavırla gülümsedi. Kendisini izlemeleri için işaret etti. Dükkânın arka tarafındaki küçük bir avlunun çimenliğe açılan bir kapısı vardı.

"O tarafa gidin" dedi kız. "Yüz metre kadar sonra ana yola çıkar."

"Teşekkürler!"

Yeni arkadaşlarıyla kurnaz bir şekilde karşılıklı gülümseştikten sonra el ele uzaklaştılar. Kalabalık bir iskeleye ulaştılar.

Simyacı

“Şansımız yardım ediyor” dedi Helen. “Bu kalabalıkta bir şey yapmaya kalkamazlar.”

Jake o tarafa baktığında kalabalığın nedeninin oraya gelen polisler olduğunu gördü. Etrafta çok sayıda üniformalı polis vardı ve aralarında takım elbiseli yaşlıca bir adam dolanıyordu. Görebildikleri kadarıyla yeni bir vapur suya indiriliyordu.

“Vapur indirilene kadar onlara yakın duralım” dedi Helen.

Kalabalığa yaklaştılar. Adamlar birini bekliyormuş gibi sıraya girmişlerdi. Takım elbiseli adam kürsüye çıktı ve bir şeyler söylemeye başladı.

“Sence adamımız hâlâ dükkânın önünde bekliyor mudur?”

“Sanmam” dedi Helen. “Bak!”

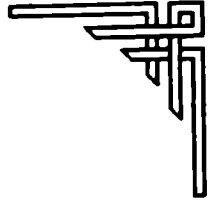
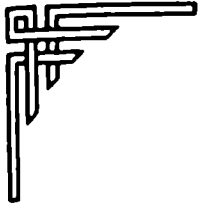
Adam kalabalığın içinde kendine yol açarak ilerliyor, insanların ona öfkeyle bakmasına neden olacak şekilde acele ediyordu. İskeleye yaklaşırken onları gördü ve yavaşladı. Jake ve Helen, güdüsel olarak gerileyerek üniformalı polislere yaklaştılar. Şimdi adam gazetesini doğal bir tavırla bacağına vura vura acelesizce yaklaşıyordu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Jake. “Önce vapura binecekmiş gibi yapıp sonra onu ekelim mi?”

“Sıkı bir adam” dedi Helen, “hakkını vermem gerek.”

John Ward

Adam polisin varlığından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu; sıraya girmiş olan insanlara bakarak gülümsedi. Sonra Jake ve Helen'in durduğu yere doğru yaklaşarak gazetesini kaldırıp onları işaret etti: "İşte onlar!" dedi yanındaki adama.

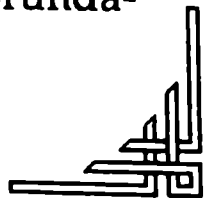
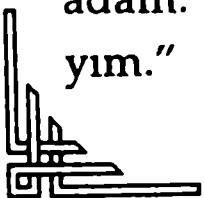
X

Yakalandık

Jake ve Helen'in yanında uzun boylu iki polis memuru ortaya çıktı ve daha ne olduğunu anlamadan güçlü bir şekilde kollarını tuttular.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Helen, otoriter bir tavırla. "Ben bir İsviçre vatandaşıyım!"

"Özür dilerim signorina" dedi takım elbiseli adam. "Ama çantanızın içindekini görmek zorundayım."

Simyacı

“Elbette” diye cevap verdi Helen. “Ama burada bu kadar kalabalığın içinde olmaz.”

“Peki bizimle birlikte suya indirilen vapura biner miydiniz?”

“Memnuniyetle. Ama adamınıza elini kolumdan çekmesini söyleyin. Kaçacak değilim.”

Bir polis ona baktığı anda genellikle kendisini suçlu hissetme eğilimi olan Jake, Helen’in tavırları karşısında hayranlık duymuştu. Kolunu bırakmayan polisle birlikte Helen’in peşinden giderken, suçüstü yakalanmış bir hırsıza benziyordu.

Güverteye çıkar çıkmaz vapur kıyıdan uzaklaştı ve tekrar şehrin içlerine yöneldi. Kibirli tavrını korumaya devam eden Helen, elindeki çantayı takım elbiseli adama uzattı. Polis memurlarından birine adını ve adresini verdi ve sonra babasını kışkındıracak bir yaratıcılıkla Jake’i Finlandiya’dan gelen kuzeni olarak tanıtarak İtalyancayı iyi bilmediğini açıkladı; ama biraz İngilizce anlıyordu. Kendi pasaportunu uzattı ama kuzeninin bütün evraklarıyla birlikte çantasını önceki gece trende bıraktığını söyledi. İstasyona teslim edilip edilmediğini kendileri için öğrenirlerse memnun olurdu. Bütün bunlar karşısında seyirci kalmaktan başka bir şey yapamayan Jake ise Helen’in doğal otoritesi karşısında bir kez daha hayran olmuştu. Polis memurları karşılarında yetişkin biri varmış gibi davranıyorlardı. Hatta başlarındaki adam olduğu belli olan takım elbiseli bile kibarca konuşuyordu.

Resim ortaya çıktığında polisler arasında küçük bir heyecan yarattı. Hepsi bakmak için toplandılar ama takım elbiseli adam onları bir el işaretiyle uzaklaştırdı. Gür bıyıklı iri yarı ve yakışıklı bir polis buna karşın biraz daha oyalanınca ihtar aldı. Ama buna aldırılmış gibi görünmüyordu; teknenin kıç tarafına doğru yürüdü ve cep telefonunu çıkarıp konuşmaya başladı. Aslında, polislerin genel tavırları Jake'i çok şaşırtmıştı; hatta bazıları sigara içiyordu. Takım elbiseli adam Helen'e döndü.

"Eğer sakıncası yoksa signorina" dedi kibar bir tavırla, "bu resmin orijinal olup olmadığını ve elinize nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

"Elbette" diye cevap verdi Helen. "Teyzelerimin İsviçre'deki koleksiyonlarının bir parçası. Koleksiyonun kataloglarını ve sergi düzenlemelerini ayarlayan babam, Aurelian Pounce adında bir adamın resmi çalmaya niyetlendiğinden şüphelendi. Güvende olması için Murano'ya bıraktı ve sonra da onun yerine benim gidip almamı istedi."

"Bu oldukça açık bir ifade signorina" dedi adam. "Bunun için size çok teşekkür ederim. Ancak sizin de muhtemelen bildiğiniz gibi bu tür davalarda bilgi toplamak için adım adım ilerlememiz gerekir. Kuzeninizle birlikte merkeze kadar gelerseniz, bu konunun bir an önce çözümlenmesi için size söz veriyorum."

"Çok nazıksınız" dedi Helen. "Kuzenimle birlikte size eşlik etmekten zevk duyarız. En azından Polis Merkezi'ndeyken resmin çalınacağından korkmamıza gerek olmaz."

Zafer yansıtan bir edayla gülümsedi ve polis de ona karşılık verdi. Jake'i bir kenara çekerek neler olduğunu ona İngilizce açıklarken oldukça alçak sesle konuşmaya gayret etti. Jake ona öfkeyle baktı ama Helen gülümsemekle yetindi.

Polis Merkezi'ne ulaştıklarında, fuayedeki plastik çiçeklerin büyük yaprakları arasında gözden uzak bir yer bularak rahatça konuşabildiler. Sıkkin görünen bir komiser muavini, yüksek bir kontuvarın arkasında oturarak zaman öldürüyordu; Jake ve Helen yaprakların arasına olabildiğince çekildiler.

"Neden Finlandiyalı, Tanrı aşkına?" diye fısıldadı Jake.

"Kimsenin muhtemelen konuşmadığı bir dil bulmak zorundaydım. Pek de Özbekistan'dan geliyormuş gibi bir halin yok, biliyorsun değil mi?"

"Neden onlara gerçeği anlatmadın?"

"Yani Glasgow'daki aileni arayıp tutuklandığını söylemelerini mi isterdin?"

"Peki Finlandiya'daki ailemi aramaya kalktıklarında ne olacak?"

"Çok basit. Bir araba kazasında öldüler ve sen şimdi benimle İsviçre'de kalıyorsun canım. Bu oldukça üzücü bir hikâye."

"Bence de..." dedi Jake, başını sallayarak.

Bronz tenli bir kadın içeri girdi ve kontuvara yaklaşarak memurla konuştu. Boğazdan bağlı düz mavi renkli

bir bluz giymiş, güneş gözlüğünü kızıl rengi doğal olmadığı belli olan saçına taç gibi takmıştı. Kontuvardaki memur onu tanıyor olmalıydı ama yüz ifadesine bakılırsa pek hoşlanmıyor gibiydi. Omzunun üzerinden arkadaki ofise doğru seslendi. Teknede gördükleri polislerden biri geldi; o gür bıyıklı yakışıklı olanı. Gayet samimi bir tavırla kadını karşıladı, sonra Jake ve Helen'in birlikte oturdukları yere doğru başıyla işaret etti. İçeriden iki polis memuru daha geldiğinde, kadın neredeyse onlara yaklaşmak üzereydi.

Uzun boylu yaşlıca bir adam -yine son derece kibar bir tavırla- Helen'e kendisini izlemesini söyledi. Çıkık çeneli ve koyu renk kıvrıkcık saçlı olan diğeri gençti; o da Jake'in yanına oturdu ama herhangi bir sohbet başlatma girişiminde bulunmadı. Görünüşe bakılırsa bu memurun gelişi kızıl saçlının hoşuna gitmemişti; kontuvarın yanında bıyıklı memurla kısa bir süre konuştuktan sonra geldiği gibi gitti.

Belki Jake'e öyle gelmiş olabilirdi ama sanki kontuvardaki memur kadının arkasından çok kötü bir bakış atmıştı. Yirmi dakika kadar sonra Helen yanında pahalı bir takım elbise giymiş gösterişli bir adamla geldi. Helen şimdi tam teyze havasındaydı.

"Bunun gerekli olduğunu anlıyorum, Signor Patta" dedi Helen, "ama bir o kadar da yorucu. Ayrıca bütün bunların neden Milan'da yapılması gerektiğini anlayamıyorum."

Hemen yanındaki Patta adındaki adam az önce iyi bir zılgıt yemişe benziyordu ve görünüşe göre bunun tekrarlanmasından korkuyordu.

“İnanın bana, çok üzgünüm Signora De Havilland” dedi neredeyse yerin dibine girerek. “Ama bu mesele ne yazık ki benim yetkim dışında. Questura’daki güzel sanatlarla ilgili bölüm tamamıyla Milano’ya taşındı. Konunun bir an önce halledilmesini ve daha fazla gecikme olmamasını sağlayacağım. Bununla kişisel olarak ilgileneceğim.”

“Teşekkürler Signor Patta” dedi Helen, öfkeli bir tavırla. “Eserimi bir an önce geri almam için elinizden geleni yapacağınızdan eminim.”

Patta onları kapıya kadar geçirdi ve bir araç sağlamayı teklif etti; Helen ona küçümseyen gözlerle baktı.

Yalnız kaldıklarında Helen neredeyse gülmekten konuşamıyordu. “Ah, o zavallı adam!” dedi. “Yüz ifademi ciddi tutabilmek için büyük çaba harcamam gerekti. Teyzelerimden birinin Adalet Bakanlığı’ndaki üst düzey bir görevliyle sıkı ilişkileri olduğunu ve maruz kaldığım bu davranıştan kesinlikle hoşlanmayacaklarını söyledim. O andan sonra neredeyse nefes almak için bile özür diler hâle geldi. Formalitelerle ilgili attığı her adımda sanki kafasını koparmamı beklermiş gibiydi, ben de tavrımı hiç değiştirmedim. Ama asıl şunu dinle: Resmi koruyacaklar ve bu da bizi sıkıntıdan kurtaracak. Milano’da davayla ilgili bir duruşma yapılacak ve Pounce’u oraya çağıracaklar -yarın saat ikide bu arada- ondan sonra da rahatça İsviçre’ye dönebileceğiz. Sınıra kadar bize polis koruması vereceklerin-

den bile eminim. Söylediği her şeyde içimden düşünüyordum; 'Bu daha da iyi!' Ama her seferinde daha keyifsiz görünmeye devam ettim. Zavallı adam!"

"O halde bu gece Floransa'daki kuzeninin evinde mi kalıyoruz?"

"Hiç de değil. Milano'daki kuzenimin evinde kalacağız."

Bu kızın kuzeninin olmadığı herhangi bir Avrupa şehri var mı? diye düşündü Jake.

İstasyona ulaştıklarında, bagajlarının sağlam bir şekilde teslim edildiğini öğrendiler.

Duygusal yüklerini üzerlerinden atmanın verdiği rahatlıkla, Milano'ya giden trene binmeden önce Venedik'te son bir yürüyüşe çıktılar.

Bir Venedik Kafesinde Diabolik Bir Ara

Uzaktan bakıldığında iki eski arkadaş oldukları düşünülebilirdi; eski moda geniş gölgelikli şapka takmış koyu tenli, yakışıklı yüzlü bir rahip ve yüzünü renkli bir mendile silmekte olan açık renk takım elbise giymiş çok geniş yapılı bir adam. Yüksek düzeyden bir rahip ve zengin bir toprak sahibi bir kafede buluşmuş, modern zamanların dejenerasyonu hakkında konuşuyorlarmış gibi düşünülebilirdi. Ama yakından bakıldığında, konuşmaları da en az görünüşleri kadar tuhaftı.

Simyacı

“Bu senin şaka anlayışın sanırım” dedi Pounce, alaycı bir tavırla; arkadaşının rahip kıyafetine bakarak. Diğer gülümsedi. “Gidip eski bir rahip görünümüne bürün; bu kutsal görüntü senin üzerinde en fazla Şeytan gibi durabilir.”

Adam üzerindeki rahip kıyafetine baktı. İyi kesimliydi ve kırmızı şeritlerle süslenmişti.

“Pek de rahip değil, seni temin ederim” dedi adam. “Ama Marlowe’un anlayışına sadık kalarak... Bu arada, oyunu biliyor musun? Dr. Faust’u?”

Pounce, arkadaşının şakasına alınmış gibi göründü. “Hayır.”

“Çok yazık! Çok aydınlatıcı bulurdun.”

“Bilmek istediğim şey, yardımcılarının nereden geldiği” dedi Pounce. “O lanet olasıca şair! Diğer ustalarla karşılaşacağımı bilseydim, işleri tamamen farklı şekilde yürütürdüm.”

Arkadaşı yatıştırıcı sesler çıkardı. “Şşşt... Sakin ol. Sevgili dostum, inan bana bunlar sadece çocuk. Kendilerinin de büyücü olması söz konusu bile olamaz.”

“Eh, en azından arkalarında onları destekleyen birisi var!”

“Bu sadece zaman zaman olan talihsiz olaylardan biri” dedi adam. “Diğer güçler ne zaman araya girecekleri konusunda biraz keyfi davranıyorlar, hepsi bu. Pek de keyif verici olmadığı konusunda seninle aynı fikirdeyim ama oluyor işte.”

“Bana söz verilen şey bu değildi.”

“Sevgili dostum, bir konuda kazanamadığımızda, bir başkasında kesinlikle kazanırız. Sana çocukların resmi aldıklarını söyleyebilirim ama sonunda yetkililere teslim etmek zorunda kaldılar. Yarın bir duruşma olacak.” Sonra güzel bir şekilde manikür yapılmış tırnaklarına bakmaya başladı.

Pounce onun daha fazla konuşmasını bekliyordu ama sonunda sabrı taştı. “Eee?”

“Seninki gibi bağlantılara sahip bir adamın böyle bir duruşmada bazı şeyler ayarlayabileceğimi düşündüm.”

Bir an Pounce’un saldırgan yüzünde farklı ifadeler gelip gitti. Yanındaki adam boş gözlerle uzaklara bakıyordu. Bu arada konuşmaya devam etti: “Tabii ki duruşma yüzünden kız belli bir zamanda belli bir yerde olmak zorunda kalacak. Ne derler?

‘Randevuyla tuzak aynı şekilde başlar!’”

İşte bu, diye düşündü Pounce. Kızı elde edersem, baba da çok geçmeden saklandığı yerden çıkacaktır. Kız başka kaynaklara da başvurabilir; oğlan da tabii. Küçük bir tuzak hazırlamalıydı ve gururunu bir kenara bırakmalıydı. “Yardıma ihtiyacım olacak.”

“Her zamanki gibi mi?”

“Her anlamda her zamanki gibi... Resim için birisi ve çocukları için de bir başkası. Ama bu kez de berbat etme!”

Avucunu masanın üzerine öyle bir indirdi ki, kahve fincanları yerlerinde zıpladılar.

Simyacı

Arkadaşının görünmeyen gözlerinde bir an kızıl bir alev belirdi ama cevabı son derece sakin ve kibardı.

“Sana en iyi yardımı garanti edebilirim. Yasayla ilgili mesleklere geldiğinde, elimizde oldukça zengin bir kaynak var.”

Pounce düşünceyle kaşlarını çattı ve öfkeyle önüne baktı. Sonunda bir karar verdi ve masaya tekrar vurarak bunu belli etti; ama bu kez vuruşu daha yumuşaktı.

“Buonconte’nin yardımını alacağım.”

Venedik’te yaşayan Buonconte, tam bu işin adamıydı; sanattan anlıyordu, okült dünyadaki pozisyonunu geliştirmek istiyordu ve daha yakın geçmişte sadakatini göstermişti. Pounce bunu açıklamak için arkadaşına döndü ama hesabı ödemesi için ona bırakarak gitmişti bile.

Venedik’te Bir Öğle Üzerinden Kesitler

Üst kattaki bir odada, Baldassare Buonconte kilitli bir dolaptan büyük ve antik bir kitap çıkarmadan önce kapının da kilitli olup olmadığını kontrol etti. Bunu gösterişli bir okuma sehпасına yerleştirdi ve masanın üzerinde belli araçları hazırlamaya girişti. Masa ilginç bir mobilyaydı; ortasında geniş bir daire kesilip çıkarılmıştı.

Hazırlanırken kapı vuruldu ve Buonconte hemen kapıyı açıp hizmetkârından büyük gümüş bir kâseyle birlikte kenarlıklı bir gümüş ibrik aldı. Hizmetkâr içeri girme-

mişti. Buonconte onu gönderdi ve kâseyi masaya getirip masanın ortasında açılmış oyuğa yerleştirdi. Sonra ibriği kaldırıp masanın üzerinde koydu ve kapıyı tekrar kilitledi.

Zengin bir müşterisinin özel kütüphanesinde beklemekte olan Aurelian Pounce, o gün öğle saatinde konuştuğu arkadaşını düşünürken bir yandan da hevesli bir şekilde rafları karıştırarak Marlowe'un ünlü oyunu Dr. Faust'u arıyordu. İşte buradaydı. Kitabı aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Belki oyunda da olduğu gibi dirseğinin dibinde oturan görünmeyen bir iblis sayfaları çevirmek ve ona rehberlik etmek için bekliyordu; belki de gerçekten öyleydi, çünkü karşısına çıkan sahne oldukça ilginçti. Faust da kendisi gibi kütüphanede bir büyü kitabını açıyordu:

Büyücüler ve nekromansi kitapları göklere aittir...*

Ah, ne kazanç ve zevk dünyasıdır o...

Ah, güç, onur ve yetkinlik...

Çalışkan sanatçıya söz verilen şeyler bunlar!

Issız ve karanlık deliklerde yaşayan her şey

Benim emrim altında olacak...

Etkili bir büyücü, güçlü bir tanrıdır!

* Necromancy: Ölümler ve Cehennem Yaratıkları ile ilgili büyüleri konu alan büyü uzmanlığı.

Necromancer: Bu alanda çalışan büyücü, ölümleri kendi emrinde diriltir, iblisler çağırarak kendi amaçları için kullanılır.

Simyacı

Hmm! Arkadaşının da söylediği gibi bu kitap gerçekten çok aydınlatıcıydı. Dikkatini bu esere çektiği için ona minnettardı. Ancak Mefisto'nun Faust'a söz verdiği sahneyi atladı; belki de gözünden bilerek kaçırıldı:

Senin kölen olacak ve yanında bekleyeceğim,

Ve sana isteyebileceğinden fazlasını vereceğim

(Faustus kendi kanıyla bir sözleşme imzalarken, Mefisto seyirciye döner)

Ah, ama ruhunu elde edeceğim!

Pounce, Faust'un bir sözünü gördü ve ona hak verdi:

Haydi, sanırım Cehennem eğlenceli bir masal!

Ama aynı şekilde Mefisto'nun tüyler ürperten cevabını yine atladı:

Ah, böyle düşünmeye özellikle devam et; çünkü yaşayacakların fikrini değiştirebilir!

Kitabı rafa geri koydu. O satır nasıldı? Etkili bir büyücü, güçlü bir tanrıdır! Evet, gerçekten de öyleydi, eser gerçekten de çok aydınlatıcıydı. Bir ara geri kalanını da okumalıydı.

Hazırlıklarını tamamlamak üzere olan Baldassare Buonconte, kendini iyi hissediyordu ama -itiraf etmekten çekinmiyordu- biraz da korkuyordu. Aurelian Pounce tarafından bu görevi yerine getirmek için seçilmiş olmak

büyük bir onurdu ama aynı zamanda çok ağır bir sorumluluktuk. Kâsenin etrafındaki fildişi şişecikleri büyük bir dikkatle olması gerektiği gibi bir şekle sokarak düzenledi.

Her şişeciğin içindeki malzemeleri çok büyük bir dikkatle tartıp hazırlamıştı. Günlük hayatında zaten müşkülpesent bir adamken, bu çalışmada özellikle dikkatliydi. Uğraştığı şeyler büyük güçlerdi ve onları kontrol etmekte göstereceği herhangi bir zayıflık ya da vereceği minicik bir açık, çok ağır bir şekilde cezalandırılmasına neden olurdu. Ama büyüünün asıl sevdiği tarafı da buydu zaten; tehlike duygusu, bir ayin ağının arkasında tutulan korkunç güçler!

İşte! Son nesneyi de yerinde koymuştu. Masadaki her nesne, bu oyunla ilgili olan bir kişiyi simgeliyordu; aralarındaki ilişki çok önemliydi. Kâseye oldukça yakın olan şu kendisiydi; gücün merkezi... Bu küçük şişeciğin içinde kendi kanından üç damla vardı. Diğerleri araçları olarak görev yapacak çeşitli erkek ve kadınlardı; her birinin yapması gereken önemli bir iş vardı ve her biri yaşayan bedenlerinden bir parçayla simgeleniyordu: Saç, deri parçası, tırnak, tükürük veya kan.

Sırayla her şişeciğe dokunurken ilgili kişiyi düşünüyordu; bu insanları kendi hizmetine sokacaktı. Genellikle sıradan insanlardı, kötü ruhlu olmaları gerekmiyordu ama şartlar doğru olduğunda kötücül eğilimleri olmalıydı. Yalnız kalmış, sıradan hayatlar süren insanlardı ama güçlü ve doğru bir etki olduğunda, muknatisa çekilen iğneler gibi hemen yandaş olacaktı. Doğrusunu söyle-

Simyacı

mek gerekirse, çok güçlü bir etkiydi bu.

Baldassare Buonconte ibriği aldı ve içindeki koyu renk kanı gümüş kâseye döktü. Sıvıyı saatin aksi yönünde karıştırırken dışarıdan içe doğru başlayarak sırayla tüm şişeciklerdeki nesneleri boşalttı ve kendisinininkiyle bitirdi. Bütün bunları yaparken bir yandan büyük kitaptan bir şeyleri alçak sesle okuyordu. Sıvıyı karıştırdığı çubuğu çıkardı ama sıvı giderek hızlanan bir şekilde dönmeye devam etti; sonunda ortasında bir girdap oluştu ve dinamo uğultusu gibi bir sesle genişlemeye başladı. Girdap giderek derinleşti, derinleşti ve masanın delik kısmından aşağı doğru indi, yere değdi, toprağa ulaştı ve yeraltı dünyasına kadar uzandı. Baldassare Buonconte bir yandan okumaya devam ederken korku ve huşu içinde bu deliğe bakıyordu; çok derinlerde bir şey kıpırdandı ve ona doğru yükselmeye başladı.

Jake adıyla bilinen Giacomo Girolamo Thomas Giacometti, mendilini çıkarmak için elini cebine attı ve farkında olmadan mendiliyle birlikte dışarı sürüklenen bir şey kaldırıma düşerek metalik bir ses çıkardı; belki de bir bozukluktu. Hayır, o madalyondu; günün heyecanı içinde sabahtan bu yana unutulmuştu. Jake yürümeye devam etti. Madalyon üzerine yansıyan güneş ışığıyla parıldayarak olduğu yerde kaldı.

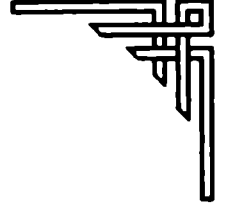
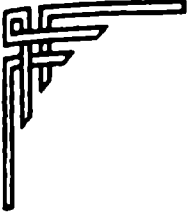
John Ward

Baldassare Buonconte yukarıdan bakmaya devam ederken, deliğin içindeki şeklin bir insan silüetine büründüğünü gördü. Omuzları ve göğsü çok genişti; başı da öylesine iriydi. Korku ve heyecanla titredi; her an başını kaldırabilir ve yüzünü ona gösterebilirdi...

Helen De Havilland'ın gözüne yerde parıldayan bir şey ilişti ve almak için eğildi.

"Hey, bunu kaybetmek istemiyorsan boynuna tak-san iyi olur!" dedi ve madalyonu Jake'in boynuna astı. "Şeytanın gücünden korunmak için" dedi gülümseyerek.

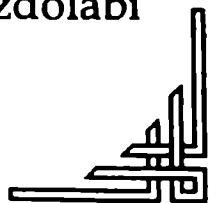
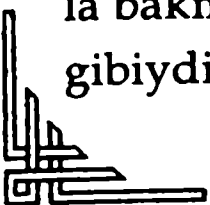
Yüz ona doğru kalkarken, Baldassare Buonconte dehşete kapılarak geriledi.

XI

Mahkemedeki Kargaşı

Helen'in akrabalarından ilkiyle karşılaştığında, Jake pek de iyi bir izlenim edinmemiştir. Kuze-ni Isidora uzun boyu, zarif bedeni ve güzel kıyafet-leriyle oldukça etkileyici görünümlü bir kadındı ama en fazla bir mermer kadar sıcaktı. Sıra sıra yü-züklerin parıldadığı uzun parmaklı ellerini uzatıp soğuk bir tavırla tokalaşmıştı; buz mavisi gözlerini Jake'e diktiğinde inceleyen ve hakir gören bir tavır-la bakmıştı. Sonrasındaki davranışları ise buzdolabı gibiydi.

Simyacı

Aslında Helen'e karşı da pek sıcak değildi; yanağına bir öpücük kondurmuş ve kol boyu denecek bir mesafeden -güya- ona sarılmıştı. Hemen ardından Helen onun modayla, modern yaşamla ve politikayla ilgili fikirlerinden söz etmeye başlamıştı; Kuzey İtalya'nın, ciddi şekilde çökmüş ve kokuşmuş Güney kısmından ayrılıp bağımsızlığını ilan etmesi konusunda kesinlikle güçlü bir taraftardı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, güneşli bir havada oturup herhangi bir konuda konuşmak hoşuna gidiyordu; tabii konuyu kendisi seçtiği sürece. Helen konuyu babasına getirmek istediğinde, kadın kesin bir tavırla onu susturmuştu ve onları Milano'ya getiren nedenle bile hiç ilgilenmemişti. Helen'e birey olarak gösterdiği tek ilgi, görünüşü ve giyimiyle ilgili tavsiyeler vermekten ibaretti; bu kadar çok kaşlarını çatmazsa, saçma bir şeyler yaparsa ve gerçekten de iyi bir terziyle çalışırsa, Helen oldukça prezantabl görünebilirdi. Eğer dilerse Helen'i kendi terzilerinden bir-ikisiyle tanıştırebilirdi ama görünüşe bakılırsa Helen bu konuya hiç sıcak bakmıyordu.

Helen'in kendine güvenini birçok kez kıskandığını hissetmiş olan -üstelik bunun zengin geçmişinden kaynaklandığını düşünmüştü- Jake, şimdi bunun biraz fazla yüksek bir bedeli olduğunu düşünüyordu. Hayattaki tüm akrabaları bunun gibiyse, ne kadar çok parası olsa bile yetmezdi. Tek takdir ettiği şey, Helen'in bu buz gibi kadının soğuk tavırlarına aynı soğuklukla cevap veriyor olmasıydı; tabii ikisi de kibarlıklarından ödün vermeden.

Onu şimdi izlerken, neden kendi kalabalık ailesine bu kadar ilgi gösterdiğini ve neden Murano'dayken ona yalvarır gibi baktığını şimdi daha iyi anlıyordu. Kuzen Isidora'nın hiç Helen gibi davrandığı bir zaman olup olmadığını merak etti; acaba Helen de büyüyüp yaşı ilerlediğinde Isidora gibi bir kadın mı olacaktı? Helen'in bu konuda istisna olmasını umuyordu.

Gece sona erdiğinde, ikisi de yataklarının sıcaklığına koşmak için oldukça hevesliydi.

Ertesi gün Isidora olmadan baş başa ettikleri kahvaltı çok daha neşeliydi. Jake aşağı indiğinde Helen'i büyük ve gösterişli mutfakta çoktan hazırlıkları yapmış, etrafı çok çeşitli yiyeceklerle sarılmış halde buldu.

"Haydi!" dedi Helen. "Hiç kalkmayacağını sanmıştım. Eğer acele edersen çabucak hazırlanabilir ve mahkemeye gitmeden önce Milano'da bir gezinti yapabiliriz."

"İzin ver de önce bir kahvaltı edeyim" dedi Jake. "Daha yeni kalktım."

Jake'e göre, Milano, İtalya'da gördüğü şehirler içinde en moderniydi. Daima geçmişi hissedebileceğin Venedik'in aksine, çok daha şimdide yaşıyor gibi görünüyordu. Yine de her yanıyla İtalyan'dı; kaldırımlar seçkin görünümlü insanlarla doluydu ve iyi dekore edilmiş kafeler hemen göze çarpıyordu. Büyük şehirleri oldum olası seven Jake bunun harika olduğunu düşündü; aklını öğleden sonra olaklardan uzaklaştırmak için mükemmel bir yoldu ama sonunda Helen'in saatine bakma zamanı geldi.

"Sanırım artık yola koyulsak iyi olur" dedi kız, Jake'e dönerek. Venedik'teki Polis Merkezi'nde Helen'e ve-

Simyacı

rilen adresi bulmak için haritayı açıp bir süre incelediler. Tam katlarken, yanından geçerken bir adam Helen'in haritayı tutan eline çarptı ve kâğıt yere uçtu. Harita elinden uzaklaşırken Helen dehşetli bir çığlık koyuverdi ama aksi yönden gelen bir adam öne doğru eğilerek uçuşan kâğıdı yakalayıp yanlarına geldi ve haritayı Helen'e uzattı.

"Sanırım bu sizin" dedi kibarca.

"Teşekkür ederim" dedi Helen, haritayı adamdan alırken.

Fakat birden yabancının kendisine verdiği kâğıdın bir tane değil, iki tane olduğunu fark etti; diğeri üzerinde kırmızı ve siyah mürekkeple tuhaf bir yazı bulunan bir kâğıt parçasıydı. Adamın yanlışlıkla kendisine ait bir şeyi vermiş olduğunu düşünen Helen ona seslenmek için döndü ama adam kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu bile.

Ardından kaldırımındaki ızgaralardan gelen güçlü bir sıcak hava dalgası kâğıt şeridini

Helen'in elinden uçurdu ve trafiğin ortasına savurdu.

"Lanet olsun!" dedi Helen.

"Boşver" dedi Jake, "önemli olanı hâlâ bizde." Jake haritayı dikkatle inceledi ama doğru yeri bulabilmesi uzun sürdü. "Bu çok komik" dedi. "Daha önce trendeyken de bu haritayı incelemiştim ve buralarda bir yerlerde olması gerektiğinden eminim ama şimdi görebildiğim kadarıyla buradan kilometrelerce ötede."

“Herhalde haritayı baş aşağı tutmuştun” dedi Helen. “Neyse, haydi acele edelim o zaman.”

Ama daha çok gitmemişlerdi ki yan caddelerden birini gösteren bir tabela gördüler: *Palazzo di Giustizia**. Başlarını oraya doğru uzatıp baktıklarında, caddenin öbür ucunda devlet binası olduğu anlaşılan dev sütunlarla dolu bir bina gördüler.

“Gördün mü” dedi Jake. “Sana buralarda bir yerde olduğunu söylemiştim.”

“Ama kâğıttaki adres bu değil.”

“Sonuçta Adliye Sarayı burası” diye itiraz etti Jake. “Bu şehirde kaç tane Adliye Sarayı olabilir ki?”

Cadde kısaydı ve geniş bir meydana açılıyordu; meydanın bir tarafında, etkileyici bir bina üzerinde kocaman harflerle *Palazzo di Giustizia* yazan tabelasıyla yükseliyordu.

Binanın önündeki basamakları çıkmaya başladıklarında, merdivenin tepesinde duran gösterişli bir figür gözlerine ilişti. Böyle çok çeşitli ve renkli insanın bulunduğu böyle bir ülkede bile bu adam hemen göze çarpıyordu. Giydiği denizci mavisini uzun manto, gül pembesi rengindeki yüzüyle kontrast oluşturuyordu. Omuzlarındaki apoletler ve altın şeritler göz kamaştırıcıydı; herhalde güneş gözlüğünü de bu yüzden takmıştı. Ayağında diz altına kadar çıkan deri çizmeler ve başında da kuş tüylü tuhaf bir şapka vardı. Hizmet etmek için bekler gibi görünüşüyle onları hemen mıknatıs gibi çekmişti.

* Adalet Sarayı

Simyacı

"Affedersiniz" dedi Helen.

"Genç hanımefendi! Genç beyefendi!" dedi adam onları selamlayarak.

"Doğru yerde miyiz?"

"Aradığınız şey adaletse, kesinlikle."

"Bugün duruşmamız olduğunu biliyoruz ama bize verilen kâğıttaki adres farklı."

Görkemli üniformanın içindeki adam kâğıdı aldı ve dikkatle inceledi.

"Genç hanımefendi ve genç beyefendi" dedi adam gülümseyerek, "acaba bu konu sanatla mı ilgili?"

"Şey, doğrusunu söylemek gerekirse, evet."

"Bu da durumu açıklıyor. Sanat konularıyla ilgilenen bölüm şehrimize yeni taşındı ve şimdilik, geçici olarak, size verilen adresteki binada çalışıyorlar. Geldiğiniz caddeden geri gidin ve sonra sola dönün. Ama bir haritanız olduğunu görüyorum! Oraya ulaştığınızda ortamı biraz ilginç bulabilirsiniz ama doğru yerde olduğunuza kesinlikle emin olabilirsiniz."

"Teşekkürler."

İki arkadaş basamaklardan tekrar inerken adamın görünüşü ve tuhaf konuşma tarzı yüzünden birbirlerine bakarak gizlice gülümsediler. Ama tekrar dönüp merdivenin tepesine baktıklarında, orada kimsenin olmadığını gördüler.

John Ward

İzledikleri cadde onları şehrin modern merkezinden uzaklaştırdı ve giderek daha eski, daha harabe gibi görünen daha ıssız bir yere sürükledi. Buradaki insanlar pejmürde görünümlü ve kötü giyimliydiler; Jake ve Helen yanlarından geçerken onlara yan yan baktılar. Ellerinde süslü haritalarıyla ve gösterişli kıyafetleriyle iki aptal turist oldukları belliydi.

“Görünüşe bakılırsa kaliteli bölgeden uzaklaştık” dedi Jake.

Giderek huzursuzlandığını hissediyordu. Kendisi küçükken ve ağabeyi yeni ehliyet aldığı anda, bir defasında yanlış bir yerden döndüğü için kendilerini Glasgow’un kenar mahallelerinde bulduklarını hatırladı. O zaman da aynı yandan bakışlarla karşılaşmışlardı. Üzerlerine büyük gelen eski püskü kıyafetleriyle antika oyuncaklarıyla oynamaya dalmış çocukların arasında yepyeni ve parıltılı arabalarıyla sırttıklarını biliyordu. Sonunda ağabeyi bir hurdalığa girmiş, arabanın motoru durunca paniğe kapılarak kendini direksiyonun altındaki boşluğa atmıştı; Jake bunu hatırladığında hâlâ gülüyordu.

Şimdi bu pejmürde sokaklarda yürürken, kahverengi takım elbiseli ve şapkalı ihtiyar adamların ve köşelerde gruplar halinde bekleyen gençlerin kendilerine aynı şekilde düşmanca baktıklarını hissedebiliyordu; yanından geçtikleri yaşlı bir kadın onlara şüpheyile baktı. Helen’e gizli bir bakış attığında, kızın başı dimdik bir şekilde herkes gibi orada bulunmaya hakkı olduğunu iddia eder gibi görünen bir tavırla yürüdüğünü görünce ona gıpta etti. Hatta

kız bir ara Jake'den uzaklaşıp bir araba tamirhanesinin kapısının önünde gruplanmış olan yabancı adamlarla konuşmaya gitmekten bile çekinmemişti. *Ah, Tanrım,* diye düşündü Jake. *Sen ne yaptığını sanıyorsun? Muhtemelen seni kaçıracaklar. Beni burada yalnız bırakma!*

Helen onlarla konuşurken adamlar ciddi ve asık suratlarla ona baktılar; sonra birbirleriyle bakiştılar, başlarını salladılar ve omuz silktiler. Helen bir an için cesaretini kaybetmiş gibi göründü ama sonra başka bir taktik denedi. O asık suratlı adamlar bir anda gülümsemeye ve başlarını öne arkaya sallamaya başladılar; kollarını sallayarak ve işaretler yaparken, abartılı hareketlerle bir yer tarif ettikleri belliydi. Helen tekrar arkadaşının yanına dönerken, omzunun üzerinden onlarla şakalaşmaya devam ediyordu.

"Şu köşede" dedi Helen, "ama ilk başta sorduğum şeyin mahkeme binası olması yüzünden bir şey söylemediler. Bunun sadece bir dükkân olduğunu söylediler."

"Peki kâğıttaki adres bu mu?"

"Kesinlikle. Bundan kesinlikle emindiler."

"O halde en iyisi gidip bir bakmak sanırım."

Köşeyi döndüklerinde çıktıkları sokağın adı -taş duvara boyayla yazılmıştı- kesinlikle kâğıtta yazılı olanla aynıydı; ama herhangi bir devlet ya da mahkeme binasına pek de benzemiyordu doğrusu. Öncelikle, sokağın sadece yarısı vardı; diğer yarısı yıkılmıştı ve oluşan açık arsada yaban otları bitmişti. Sokağın kendisi belirgin biçimde kısaydı ve hiçbir yere çıkmıyordu; yetmiş metre kadar ileri-

John Ward

de tek başına dikilen mahzun bir sokak lambası, sokağın sonunu belli ediyordu. Sokağın yan tarafında ise büyük, harap bir bina tahtalar çakılmış, karanlık ya da perdesiz pencereleriyle yükseliyordu. Tam ortasında bir dükkân vardı ve yıllanmış tabelasında adı yazıyordu:

Macelleria, Pasticceria e Drogheria

(Kasap, Şekerlemeci ve Bakkal)

Ama yakından tekrar baktıklarında tabelanın altına düzgün harflerle başka bir şey daha yazılmış olduğunu gördüler; görünüşe bakılırsa boyası hâlâ ıslaktı:

Palazzo di Giustizia

Jake ve Helen şüpheyile birbirlerine baktılar. Bu kesinlikle mümkün değildi! O tuhaf üniformalı adam biraz şaşırabileceklerini ama kesinlikle doğru yere gelmiş olacaklarını söylemişti. Yine de, oraya şüpheyile yaklaştılar.

Yaklaştıkları sırada sanki dükkânın içinden biri onları gözlüyormuş gibi kapı aniden ardına kadar açıldı. Dükkânın içi karanlıktı ve kan kokuyordu. Tavanlara çakılmış kancalardan her tür jambon ve sosis sarkıyordu. Zemin düz ahşaptı.

İçeri girdiklerinde dükkânın gerçekten de insanlarla dolu ve dışarıdan görüldüğünden daha büyük olduğunu gördüler. Hepsi gürültülü bir şekilde alışveriş yapıyorlar-

dı ama Jake ve Helen içeri girdiklerinde aniden sessizleştiler; sadece bir kadın durumu fark etmeyerek konuşmaya devam etti ve sessizlikte çınlayan kendi sesini duyunca o da mahcup bir tavırla sustu.

Birisi güldü. Kanca burunlu, kısa boylu ve koyu tenli bir adam, çiçek bozuğu yanaklarıyla tezgâhın arkasından çıktı. Kalabalık ona yol vermek için kenara çekildi. Üzerindeki kasap önlüğüne ellerini sildi. “Evet?”

Helen bu yer için kesinlikle uygunsuz görünen açıklamasını fazla beklemeden yaptı ve adama kâğıt parçasını uzattı. Adam kâğıdı aldı, kol boyu uzaklıkta tutarak baktı, bir elini önlüğünün cebine daldırıp yarım ay biçiminde camlarıyla bir gözlük çıkararak taktı, başını arkaya atıp kâğıdı uzaktan tekrar inceledi, sonra yakınlaştırıp bir daha baktı. Ardından kâğıdı çevirip tamamen boş olan arkasını inceledi. Sonunda uzun boylu, basit görünümlü bir genç olan yardımcısına kâğıdı uzattı ve çocuk da boş boş baktı.

“Görünüşe bakılırsa doğru” dedi kanca burunlu adam.

Tezgâhın arkasındaki bir kapıyı açtı ve kasap önlüğünü arkasına astı; sonra dolaba uzandı ve siyah bir cüppe çıkardı. Başının üzerinden geçirdi ve Helen ile Jake’e doğru yürüdü; ama tam o sırada bir yere takıldı ve çocuk onun kurtulmasına yardım etti. Adam giyinmesini tamamladıktan sonra çocuk ona küçük bir tahta çekiç verdi ve saçını başını düzeltmesi için bir ayna uzattı. Görünümünden nihayet tatmin olduğunda, Jake ve

Helen'e döndü.

"Mübaşir sizi aşağı götürecekt."

Etraflarına bakındılar ve insanları kısa bir süre inceledikten sonra mübaşirin çocuk olması gerektiğine karar verdiler. Çocuk elini kaldırdı ve onlara oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Sonra yere uzandı ve metal bir halkayı kavrayarak kaldırdı; orada olduğu daha önce belli olmayan bir kapak kalktı ve dik bir şekilde aşağı inen basamaklar ortaya çıktı.

Döndü ve onlara karanlıkta yol göstermeye başladı. Basamakların dibine ulaştıklarında, bir anahtara basarak ışığı yaktı ve önlerindeki karanlık yok olarak yerini kaldırım taşıyla döşeli zemini ve kemerli tavamıyla uzun bir tuğla koridora bıraktı. Belli aralıklarla yerleştirilmiş elektrik ampulleriyle aydınlanıyordu ve biraz ileride sola kıvrılıyordu.

Tünelde biraz ilerlemişlerdi ki, arkalarından gelen gürültüleri duyarak dönüp baktılar ve dükkândaki müşterilerin basamaktan inerek onları izlediğini gördüler. Ancak kendilerine rehberlik eden genç adımlarını hızlandırdı ve tünelin kıvrımına girdiklerinde gözden kayboldular.

Çocuk aniden durdu ve duvarda bir şeyler yapmaya başladı. Tam arkasına geldiklerinde, bunun küçük, metal bir kapı olduğunu gördüler. Çocuk kapıyı açıp ortaya çıkan basamaklardan tırmandı. Jake ve Helen birbirlerine inanamayan gözlerle baktılar ama onu izlemeye devam ettiler.

Kapıdan geçtiklerinde dikey bir merdivenle karşılaştılar; onu tırmandıklarındaysa kendilerini beton bir

Simyacı

platformun üzerinde buldular. Tam karşılarında büyük perçinlerle güçlendirilmiş başka bir metal kapı vardı. Çocuk kapıyı açtığı anda, diğer tarafta sıradan bir ahşap ev kapısı olduğunu gördüler. Girdikleri geçit, herhangi bir evin koridoruna benziyordu; sadece yan tarafta dizilmiş olan kapılar alışılmadık biçimde küçüktü.

Çocuk şimdi biraz şüpheli görünüyordu; kendi kendine kapıları saymaya başladı ve sonunda uzun süre tereddütlerle baktığı bir kapıda durdu. Sonunda çocuk kapıyı açtı; Jake ve Helen kendilerini bir duvarın üst yarısında açılmış bir kapıdan aşağıdaki yemek odasına bakarken buldular. Yemek masasının başında oturmuş olan aile, sakin bir şekilde yemek yiyordu. Hepsi başlarını kaldırıp şaşkınlıktan çok rahatsız olmuş gibi onlara baktılar ve çocuk hemen kapıyı kapadı.

Biraz daha ilerledi ve muhtemelen kendi kafasına göre seçtiği başka bir kapının önünde durdu; hiç tereddüt etmeden açtı ve onları içeri doğru sürükledi. Bu kez de kendilerini koyu renk ahşap duvarlı kısa bir tünelde buldular. Oradan çıkıp arkalarına baktıklarında, koltuk sıralarının bulunduğu bir galerinin altından geçmiş olduklarını anladılar. İnsanlar bu koltuklara yerleşiyorlardı; birçoğunun elinde hâlâ şişkin alışveriş torbaları vardı. Sıska, üzgün görünümlü ve siyah cüppe giymiş bir adam, Jake ve Helen'e köşedeki alçak bir masayı işaret etti.

Önlerinde, yüksek bir platformun üzerinde kürsü vardı ama boştu. Sol taraftaysa arkasında insanların oturduğu ahşap bir parmaklık vardı. Onun yanında iki kanatlı bir kapı vardı ve önündeki basamaklar salonun zemini-

ne iniyordu. Oturduklarında, salonun en alt tarafında olduklarını hissettiler; diğer herkes tepelerinde yükseliyor ve onlara bakıyordu. Bu hiç de rahat bir pozisyon değildi.

Jake umutlu bir tavırla salondaki insanların yüzlerini inceledi ama hepsinin benzer biçimde düşmanca baktığını fark etti. Çoğu orta yaşta ya da daha yaşlı erkek ve kadınlar vardı. Hepsi eski moda koyu renk kıyafetler giymişlerdi. Bazıları belirgin biçimde çirkindi; hepsinin yüzünde aynı asık ifade vardı.

Sol taraftaki sıralar, salona giren insanlarla dolmaya başlamıştı. Arkadaki iki kanatlı kapı hâlâ kapalıydı. Sıralara yerleşen insanlar, diğerlerinden oldukça farklıydılar. Giysileri modern, iyi kesimli ve muhtemelen pahalıydılar; hepsinin zengin insanlar olduğu belliydi. Seyirciler asık suratla, gergin yüzlerle ve dik bir şekilde otururken, bunlar yerlerinde oldukça rahat, memnun ve neşeliydiler; birbirleriyle konuşuyor, mesajlar yazdıkları kâğıtları ileri geri gönderip duruyorlardı. Mesajı alan, yüzünde bir gülümsemeyle yazıları okuyor, sonra bir şeyler yazıp kâğıdı top yaparak omzunun üzerinden arkaya yolluyordu.

Hepsi son derece rahattı ama bu onları yine de sevimli göstermiyordu; yüzlerinde gizemli bir şey vardı ve gülümsemeleri sanki zalimceydi. Birlikte eğlenirken birbirli bir güç ve kontrol hali içindeydiler. Hareketleriyle verdikleri mesaj açıktı: "Bizi izleyin; burada efendi biziz!"

Sıraların arkasındaki kapıdan bir yargıç içeri girerken, tavırlarında pek bir değişiklik olmadı. Evet, konuşmayı kesip dikkatlerini ona yöneltmişlerdi ama öyle bir tavırları vardı ki, saygılı olmaktan çok küstah oldukları

söylenebilirdi. Üst taraftaki kürsüsünde yerini alan yargıç, kasap dükkânında görüldüğünden daha küçük ve daha dalavereci görünüyordu. Yüzünde kurnaz bir gülümseme vardı ve kesinlikle dürüst olmaktan uzak bir hava sergiliyordu. Merhamet dilenebileceğiniz bir yüz değildi. Tahta çekicini kısa bir hareketle vurdu ve delici bakışlarını Jake ile Helen'e yöneltti.

"Bu çocukları kim temsil edecek?" diye sordu.

Önce üzgün görünümle genç mübaşire, sonra da sağ tarafındaki sıralara baktı. Mübaşir omuz silkerek avuçlarını yukarı doğru açtı. Sıralarda oturan insanlar abartılı bir şaşkınlık gösterirken, kesinlikle alay ettikleri belliydi. Sen bilmiyor musun? Ah, ben senin bildiğini sanıyordum; ama sen... Peki kim biliyor? Bu durum o kadar uzun sürdü ki gören de yargıç farkında olmadan komik bir şey söyledi sanırdı.

"Korkarım, biz bilmiyoruz..."

Adam bu sözleri söyledikten sonra yerine oturdu ve ciddi ifadesini daha fazla koruyamayarak yüzünü ellerine gömüp sarsıla sarsıla gülmeye başladı. Yargıç olanlardan memnun görünmüyordu; çekicini tekrar masaya vurdu.

"Signor Buonconte" dedi yargıç, "lütfen konuşun. Bu mahkemenin alay konusu olmasını istemiyorum."

Kel kafalı, mavi gözlü ve bebek yüzlü iri yarı bir adam ayağa kalkarken, yüzündeki sırıtışı bastırmaya çalışıyordu. "Signor Giudice" dedi, "bu eğitilmiş arkadaşımın söylemeye çalıştığı şey, bu çocukları kimin temsil edeceğini hiçbirimizin bilmediğidir efendim."

John Ward

“O halde sanırım devam edebiliriz” dedi yargıç omuz silkerek.

“Signor Giudice” dedi adam tekrar. “Eğer izin verirseniz, başdanışmanımızın gelmesini bekliyoruz. Birkaç dakika için bizi hoş görebilir misiniz acaba? Eminim çok geçmeden burada olacaktır.”

“Pekala” diye cevap verdi yargıç. “O halde bu arada kâtibimiz duruşmayla ilgili suçlamaları duyurabilir.”

Helen ve Jake dehşet dolu gözlerle birbirlerine baktılar.

“Suçlamalar da ne demek?” diye sordu Jake.

Melankolik mübaşir, şimdi de yargıç kürsüsünün önündeki küçük kutunun başına çökmüştü. Bir tomar kâğıt çıkardı ve okumaya başladı: “Sanat eseriyle ilgili duruşmanın özel mahkemesi başlamak üzeredir ve duruşmayı saygıdeğer yargıç Ernesto Mantalini yönetecektir. Davalılar, çalınmış olduğu bildirilen ve bir tablo olduğu söylenen bir sanat eseriyle yakalanmışlardır. Ayrıca bu tablonun gerçek sahiplerinden çalınmasına da yardımcı oldukları bildirilmiştir.”

“Bütün bu saçmalıkların anlamı nedir?” diye sordu Helen, roket gibi yerinden fırlayarak.

Mantalini çekicini öfkeyle vurdu. “Kendinizi kontrol edin küçükhanım, yoksa sizi dışarı attırırım!”

Ama Helen o kadar kolay susturulabilecek biri değildi.

“Bu tam bir saçmalık! Bu suçlamalar uydurmadan başka bir şey değil!”

Simyacı

“Genç hanım, duruşmaya başlamak için avukatınızın gelmesini bekleseniz, kendiniz için daha iyi olur. Bu dik kafalılığınızı sürdürmeniz, size zarar vermekten başka bir işe yaramaz. Şimdi oturun!”

Jake, Helen’i kolundan tutarak koltuğuna geri çekti. “Bunun bir yanlış anlama olduğundan eminim” diye fısıldadı. “Yakında her şey aydınlanacaktır.”

“Ben bundan pek emin değilim” diye tısladı Helen. “Bütün bu olay bir düzenbazlık!”

Mantalini, belirgin bir sabırsızlıkla etrafına bakınıyordu. “Sonsuza kadar bekleyemem” dedi sonunda. “Eğer iki tarafın da avukatı zamanında gelme nezaketini göstermeyecekse, onlarsız başlamanız gerekecek demektir.”

“Bunu kesinlikle tavsiye etmem” dedi Buonconte.

Mantalini öfkeli gözlerini ona çevirdi. “Bana kendi mahkememde tavsiyeler mi veriyorsunuz?”

“Kendi iyiliğiniz için” dedi Buonconte, sakince. “Beklediğimiz kişi kesinlikle karşınıza almak isteyeceğiniz türden biri değil.”

Mantalini’ye anlamlı bir bakış attı. Küçük yargıç huzursuzca kıpırdandı. “Ama devam etmeliyim” dedi sonra. “Dönmem gereken bir işim var.”

“Bu meselenin sizi uzun süre meşgul etmeyeceğinden eminim” dedi Buonconte, Jake ve Helen’e bir bakış atarak.

Baldassare Buonconte heyecanla titriyordu ve kesinlikle keyfi yerindeydi ama içinde belli belirsiz bir korku

da vardı. Oluşturduğu burgacın içindeki yüzü unutamıyordu ve o yüz içini korkuyla dolduruyordu. Üstelik o sadece bir vizyondur; bugünse gerçeğini görecekti.

Salonda çocukların oturduğu yere baktı ve yakında hissedecekleri korkuyu düşünerek keyiflendi. Bu, Pounce'un istediği kızdı; çocuksa fazladan bir kazanç olacaktı. Bu iyi olacaktı, çünkü çağırdığı yaratık boş elle dönmeyecekti.

Aniden arkasındaki iki kanatlı büyük kapının arkasından güçlü bir ses duyuldu. Birisi onlara açmaya çalışıyordu ama sanki daha çok kırmaya uğraşıyor gibiydi. Kapılar şiddetle sarsılırken neredeyse menteşelerinden çıkacak gibi oldular. Sonra hızla ardına kadar açıldılar. Jake'in yüreği sıkıştı. Kapıda duran ve neredeyse her santimini dolduruyor gibi görünen figür inanılmaz büyüklükteydi.

Salondaki herkes büyük bir sessizlik içinde ona bakıyordu. Sadece koltuklarının açısı yüzünden geleni göremeyenlerin arasındaki eğlence devam ediyordu; tek yaptıkları, Jake ve Helen'in korkuyla oturdukları yere bakarak sırtıtmaktı. Görünüşe bakılırsa baş danışman gelmişti.

Bir öküzün omuzlarına ve göğsüne sahipti; dev gibi başı ve boynu da öküze aitti. Ama saldırgan görünüşlü çenesi daha çok bir buldog köpeğinkine benziyordu. Ama o kadar iri olmasına karşın, hiç de yavaş ya da hantal değildi; çatık kalın kaşların altından bakan gözlerde güçlü bir zekânın parıltıları vardı.

Delici bakışlarıyla salondakilerin kanını dondururken, insanların korkuyla bakışlarını kaçırdığını görebili-

Simyacı

yordu; yargıcın kendisi de dâhil. Başının hafif bir hareketiyle, herkesin dikkatini çekmeyi başardı; koltuklarında çılgın eğlencelerine devam eden grup da şimdi sessizleşmişti.

Ardından, adam -ya da yaratık- salonun zeminine doğru tek bir hızlı adımla indi. Siyah avukat cüppesi sırtında büyük siyah kanatlar gibi sallanıyordu. Ne Jake ne de Helen gözlerini kendilerine yaklaşan bu yaratıktan ayırabiliyorlardı.

Adam salonun ortasında durdu ve seyircilere tehditkâr bir şekilde baktı. Hepsi oturdukları yerde büzülmüşlerdi. Sonra gürültücü grubun oturduğu sıralara döndü. Hepsi bir açıklama beklentisiyle Buonconte'ye dönüp baktı. Ama Buonconte aniden kendine olan güvenini kaybetmiş gibiydi; kanı çekilmiş yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Birbirlerine bakarlarken bir an gergin bir sessizlik oldu.

Sonra iri adam pelerinini savurarak Jake'e ve Helen'e döndü. Katı bir yüzle onlara yaklaştı. Oturdukları masanın tam yanına geldiğinde, onlarla yalnız olarak paylaşmak istediği bir şey varmış gibi hafifçe eğildi. Jake zorlukla yutkunabildi. Adam onlara uzun süre sert sert baktı.

Sonra göz kırptı.

Yağmurlu bir günde güneş ışığının kısa bir an kendini göstermesi gibi yüzünde bir anlık gülümseme belirip kayboldu. Yüzündeki katı ifadeyi koruyarak tekrar döndü. O kadar hızlı olup bitmişti ki, Helen ve Jake gördüklerinden emin olamadıklarından birbirlerine baktılar.

“Gördün mü?”

“O demin...”

“Bir an bizim tarafımızda olduğunu sandım” dedi Jake.

“Bence pek öyle değil” diye cevap verdi Helen.

Tekrar iri adama baktıklarında, yargıcın kürsüsünün önünde dikilmekte olduğunu gördüler.

“Siz kimsiniz bayım?” diye sordu Mantalini, titrediğini belli etmemeye çalışarak.

“Ben kim miyim bayım? Daha önemlisi, siz kimsiniz? Bu ülkenin mahkeme salonlarında görev yapan bir yargıç olmadığınız kesin!”

Yargıç yüzüne tokat yemiş gibi baktı. Tam uygun bir cevap vermeye hazırlanırken, adam sertçe dönüp ona baktı ve yargıç kendi iradesi dışında konuşuyormuş gibi kekeleyerek cevap verdi: “Adım Ernesto Mantalini, yetkili bir yargıcım.” Kendini toplamaya çalışarak dudaklarının arasından derin bir nefes aldı. “Artık görev yapmadığım doğru ama asla barodan ihraç edilmedim. Aleyhimdeki iddialar asla kanıtlanamadı. Bu yasal olarak geçerli olan bir duruşmadır. Eğer bu çocukları temsil edecekse-
niz, Signor Buonconte’nin baş danışmanını beklememiz gerekiyor.”

Bu sıralarda oturanları rahatlatmış gibiydi; sırtarak birbirlerini dürtüyorlardı. Buonconte bir kez daha kendinden emin görünüyordu. Ama iri yapılı adam büyük

Simyacı

başını salladı ve tıpkı bir boksörün zarar gören kemiklerini kontrol etmek için yapabileceği gibi sıkılı yumruğuna baktı.

“Bu açıdan mahkemeye vereceğim haberler var” dedi, yumruğuna bakmaya devam ederek. “Sözünü ettiğiniz kişi bugün gelmeyecek...” Yumruğunun iyi durumda olduğuna karar vermiş olacak ki, incelemesini bitirip tekrar diğerlerine döndü. “Geldiği yere dönmeye zorlandı çünkü.”

Bunu söyler söylemez, sıralarda oturan grubun nasıl tepki verdiğini görmek için onlara baktı. Yargıcın ve Buonconte’nin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, pek iyi karşılamamışlardı. İri adamın davranışları ise daha fazlasının olduğunu söylüyordu. Başını onlardan başka tarafa çevirmeden hemen önce açıkladı:

“Ancak, eğitimli meslektaşlarıma bildirmeliyim ki ücretini hâlâ istiyor.”

Bu sözün üzerine Buonconte bir an öksürüğünü bastırmaya çalıştı ve yüzünün rengi tamamen atarak koltuğunda büzüldü. Jake, bu son sözün çok daha derin bir anlam taşıdığını tahmin etti.

Mantalini yardım istercesine etrafına bakınıyordu. “Şey” dedi bu arada, “eğer davacının baş danışmanı bugün gelemiyorsa, belki duruşmayı erteleyebiliriz.”

Cevap beklentisiyle Buonconte’ye baktı ama adam onun duyabilecek halde bile değildi. İri adam öfkeli bakışlarını onun üzerine çevirdi.

“Bana bak Dottore (E.n: Doktor, üstat, uzman, usta), tanıdığın insanları haksız yere yargılamak son derece kötü bir şeydir” dedi iri adam. “Yargılama ki yargılanmaya-sın!” Kimse haksız yere yargılayandan daha beter yargılanmayacaktır. Bu çocukların az önce bir temsilcileri, bir dayanakları yokken, oturuma son vermek ya da ertelemek gibi bir düşüncen yoktu!”

“Şey, ben, bu sadece davanın karmaşıklığından kaynakl...”

“Karmaşıklık mı?” diye çıkıştı iri adam. “Ben hiçbir karmaşıklık görmüyorum. Yapmaya çalıştığınız şey bu çocukları tabloyu çaldıkları için yargılamaktı. Kimse kendine ait bir şeyi çalamaz ki!”

Mantalini kışına iğne batmış gibi aniden inledi. “Şey, sahiplik konusu biraz tartışmalı.

Konu şu ki, eee, konu daha önce görüldüğünden daha karmaşık.”

“Tartışmalı mı? Tartışmalı! Bunun tartışmalı olduğunu söylemeye cüret eden kim?”

“Ben, şey, bu baylar... Bir tanıkları var.”

İri adam salondakilere döndü ve gözlerini gökyüzüne doğru diker gibi bir an baktı. Bu hareketine bazı gülüşmeler oldu ama adam hemen melankolik mübaşire döndü: “Onu hemen çağırırsanız iyi olur o zaman” dedi öfkeyle. “Tıpkı aç bir adamın yemeğini isteyeceği gibi!”

Mübaşir soğuk terler dökerek yutkundu. “Mahkeme tanık Signor Di Luca’yı çağırıyor” dedi çatlak bir sesle.

Simyacı

Salonda genel bir hareketlenme oldu; gösterişli giyimli kısa boylu bir adam ayağa kalktı ve kasıla kasıla yürüyerek ortaya gelirken jüri üyelerine anlamlı bakışlar gönderdi.

Kürsüye çıktığında kibirli bir tavırla etrafına bakındı; ama iri adamla göz göze gelmekten özenle kaçındı. Jaki salondaki insanların bu adamın söyleyeceklerini sabırsızca beklercesine birbirlerine sırttıklarını ve başlarıyla onayladıklarını gördü.

“Neden buradasınız?” diye sordu Mantalini.

“Tablonun asıl sahibi benim de ondan” dedi küçük adam.

“Ne tablosuymuş o?” diye sordu iri adam yapmacık bir şaşkınlıkla. “Ben burada herhangi bir tablo görmüyorum.”

“O, şey, güvenli bir yerde” dedi Mantalini.

“Hemen buraya getirilmesi konusunda ısrar ediyorum” dedi iri adam.

Yargıç huzursuzca ona bakarken, birinin yardıma gelmesini umar gibiydi.

“Buraya hiçbir şey gelmeyecek” dedi Di Luca. “Gerek yok. Tabloyu onu görmeden de biliyorum.”

“Adını bile bildiğinizden emin değilim” dedi iri adam. O ana kadar tanığa bakma zahmetine girmemişti; salona genel olarak konuşuyordu.

“Elbette biliyorum” dedi Di Luca.

“Neymiş?”

Bir anlık sessizlik olunca, iri adam sanki bir şey söylenmiş de kendisi duyamamış gibi bir elini kendi kulağının arkasında tutarak bekledi. Di Luca, gergin bir şekilde yan yan yargıca baktı.

“Tablonun adının bir tartışma konusu olduğunu sanmıyorum” dedi Mantalini, araya girerek. “Adı Simyacı’nın Sırrı; bu konuda hepimiz hemfikiriz.”

“Elbette” dedi Di Luca. “Kimyacı’nın Sırrı!”

Salonda bir kahkaha koptu. İri adam şüpheci bir tavırla bir kaşını kaldırdı. “Peki bu tabloyu bizim için tarif edebilir misiniz lütfen?”

“Elbette” dedi adam sırtarak. “Bu bir kimyacının resmi ve... ve... şey, onun sırrının.”

Sonra sıralarda oturan arkadaşlarına dönerek sırtı ve alnındaki teri silermiş gibi yaptı.

“Gördüğünüz gibi, tablonun neyi resmettiği konusunda da herhangi bir çelişki yok” dedi Mantalini, üstünlüğünü ilan etmek istercesine. “Sahibinin kim olduğu konusunda bir çelişki olmadığı gibi.”

“Kesinlikle” dedi Di Luca. “Zaten burada sözünü ettiğim şey de sadece kimin sahibi olduğu; başka bir şey değil.”

“Ama tanık sahibi olduğunu iddia ettiği tabloyu ne kadar iyi tanıdığı konusunda biraz daha bilgi verirse daha iyi olur diye düşünüyorum” dedi iri adam, hiç gerileme belirtisi göstermeden.

Simyacı

“Tanık dürüst ve saygın bir adamdır” diye çıkıştı Mantalini.

“Ah, evet, kesinlikle saygın” dedi Di Luca. “Ayrıca, kendim çizdiğim bir tabloyu nasıl olur da bilmem?”

Salonda endişeli sesler yükseldi; hatta Mantalini bile bu açıklamayla sarsılmış gibiydi.

İri adam yine gözlerini devirdi. “Belki tanığa bir sandalye getirsek iyi olur” dedi samimi gibi görünen bir endişeyle.

“Buna gerek olduğunu sanmıyorum” dedi Mantalini.

“Ben de” dedi Di Luca. “Neden bir sandalyeye ihtiyaç duyacakmışım ki? Zayıf mı görünüyorum? Hastalıklı mı?”

“Sizin yaşınızdaki bir adamın uzun süre ayakta durmaktan yorulabileceğini düşündüm de” dedi iri adam.

“Benim yaşımıdaki bir adam mı?” diye sordu Di Luca şüpheyle.

“Evet. Sözünü ettiğimiz şu tablonun yapım tarihi yaygın bir şekilde on altıncı yüzyıl olarak düşünülüyor da. Sanırım yakında beş yüzüncü doğum gününüzü kutlayacaksınız, öyle mi?”

Bu söz üzerine yine kahkahalar yükseldi. Jake, iri adamın yaptığı hamleler karşısında salondaki neredeyse herkesin korkuyla büzüştüğünü gördü; sakın yüzle oturabilen sadece birkaç kişi vardı.

“‘Yaygın bir şekilde’ demenizin hiçbir anlamı yok” dedi Di Luca. “İnsanlar ne bilir ki? O tabloyu birkaç yıl önce kendim yaptım diyorum size.”

“Bu yaptığınız tablonun bir kopya olduğu halde orijinal olarak savunulduğunu düşünebilir miyim Signor Di Luca?”

“Ah, bunlar çok kaba sözler! Becerikli bir kopyacı, dahası değil, öyle mi?”

“Ve şu tablonun, yani ‘Simyacı’nın Sırrı’nın...”

“Kesinlikle!” dedi Di Luca, öfkesini kontrol etmekte zorlanırcasına.

“Sizin başarılı taklitlerinizden biri olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Kesinlikle öyle.”

“Eminim bu konuda yanılmıyorsunuzdur, değil mi?”

“Asla. Annemin mezarı üzerine yemin ederim; gerçi henüz ölmedi ama... Tanrı onu korusun. Pekala, babamın mezarı üzerine yemin ederim... Onun da kim olduğunu bilmiyorum ama...”

Salonda yine kahkahalar yükseldi. Di Luca, komedyen gibi insanları eğlendiriyordu. Jake her şeyin bir mas-karalığa dönüşmeye başladığını hissediyordu; Helen’e baktığında, yüzündeki tüm kanın çekilmiş olduğunu ve gözlerini yerden kaldırmadığını gördü.

“Kendi adıma yemin ederim” diye devam etti Di Luca, sülalesinde üzerine yemin edebileceği bir mezar kal-

Simyacı

mayınca. "Kendi adıma yemin ederim ki o tabloyu ben yaptım, o 'Simyacı'nın Şeyi' şeyini, adı neydi be, birkaç yıl önce. Kendi adıma. Kendi."

Kelimelerini empatik bir şekilde tekrarlarlarken, açıklığı ve dürüstlüğünün takdir edilmesi için kollarını iki yana açarak salondakilere baktı.

"Kendi adınıza, öyle mi?" dedi iri adam, gülümsemesini bastırmaya çalışarak. "Kendi adınıza yemin ediyorsunuz, değil mi?" İlk kez doğruca küçük adama bakmaya zahmet ederek gülümsedi. "Kendi adınıza, ha?" diye kıkırdadı; sanki Di Luca gerçekten de iyi bir espri yapmış gibiydi.

Di Luca başıyla onaylayıp gülerek iri adamın bakışlarına karşılık verdi. *Seni zavallı aptal*, diye düşündü Jake, *işte şimdi kapana kısıldın*. İri adamın ani manevrasında herhangi bir öfkeden daha tehditkâr bir şeyler vardı; Jake o bakışların kendisine yönelmemesinden dolayı memnundu. İri adam hâlâ gülümsüyor, başını hafifçe iki yana sallıyordu; tanık kürsüsüne doğru yürüdü ve dirseğini parmaklığa dayayarak tanığa doğru eğildi.

Görünüşleri sanki Di Luca ile bir barda birlikte içiyormuş gibiydi.

"Hiç farkına vardınız mı?" diye sordu, rahat bir tavırla salondakilere seslenerek. "Dürüst olmayan bir insan nasıl yeminlere sığınır? Basit bir 'evet' ya da 'hayır' onun için asla yeterli değildir; sözlerinde daima etkileyici ve görkemli bir şeyler olmalıdır: 'Tanrı tanığım olsun ki' ya da 'ölmüş büyük annemin mezarı üzerine yemin ederim

ki.' Elbette, kendisine karşı dönecek herhangi bir çelişki yaratmamak için çok dikkatlidir. Ama başını kaldırıp yukarı baksa ve büyük annesinin kendisine öfkeyle baktığını görse ne çok şaşırırdı değil mi?"

Hafifçe güldü; salondaki birkaç kişi de ona eşlik etti. Bir an Di Luca da katıldı ama oldukça huzursuzlanmıştı. Jake onun olanları anlamaya çalıştığını görebiliyordu.

"Şimdi, bu bay kendi adına yemin ediyor. İsimler, elbette ki büyük öneme sahiptirler..."

"Bütün bunların bir anlamı var mı?" diye sordu Mantalini, tedirgin bir tavırla.

"Kesinlikle var" diye cevap verdi iri adam sakince. "Bugün bile, ilkel insanlara baktığınızda gerçek adlarını sakladıklarını, bir sır olarak tuttuklarını ve bu sırrı sadece birkaç kişiyle paylaştıklarını görebilirsiniz. İsimlerin güçlü şeyler olduğunu bilirler ve asla hafife almazlar." Di Luca şimdi belirgin bir şekilde huzursuzdu. İri adam dostça bir tavırla ona döndü. "Kendi adınız, öyle mi, peki kendi adınız nedir? Ne olabilir... Paolo?"

Bir çocuğun adını tahmin etmeye çalışır gibi tatlı tatlı konuşuyordu.

"Hayır" dedi Di Luca, asık suratla. O neşeli halinden eser kalmamıştı.

"Giacomo, belki? Evet, kesinlikle Giacomo olmalı."

"Thomas" diye mırıldandı Di Luca.

"Thomas mı?" dedi iri adam rahatlayarak, sanki bu tadı çıkarılması gereken bir yemekmiş gibi yavaşça söyle-

Simyacı

yerek. "Tomaso Di Luca! Bu çok güzel bir isim! Sanırım amcanızın anısına değil mi?" diye ekledi.

Di Luca başını salladı.

"O zaman... Büyük babanız mı?"

"Hayır" dedi Di Luca zayıf çıkan sesiyle, "bir azizin adıdır."

"Aziz Thomas mı? Pardon, anlayamadım. Sanırım İsa'nın havarilerinden biriydi, değil mi?" diye güldü. "Yoksa Şüpheci Thomas mı? Bu da size herhalde şüpheci bir kişilik verirdi."

İri adamın güveni biraz yerine gelmiş gibiydi. "Şüpheci Thomas filan değil" dedi. "Bu İtalyan bir azizdi; Napolili bir aziz: Tomaso Doc... Doc!"

İri adam aniden döndü ve yüzünü birkaç santim mesafe kalacak kadar Di Luca'nınkine yaklaştırdı. Jake'in hiç anlayamadığı bir şey söyledi ama Helen'in keskin kulakları

Napoli aksanında söylenen kelimeleri yakalamıştı. Bu hareketin küçük adamın üzerindeki etkisi inanılmazdı; ağzı kocaman açıldı ve zorlukla ayakta duruyormuşçasına tanık kürsüsünün parmaklıklarına sıkıca tutundu.

"A-ama..." diye kekeledi, "bu imkansız. Sen olamazsın!"

Adamın gözleri şaşkınlıkla dışarı fırladı; olduğundan daha da küçülmüş gibiydi. Helen şaşkın bir şekilde Jake'e baktı ama Jake'in yüzündeki ifade bir mucize yaşa-

dıklarını gösterir gibiydi. Elini kendi boğazına doğru uzattı; orada sıcak ve parıltılı bir şey vardı.

“Bu o” dedi Jake, gömleğinin düğmelerini çekiştirerek, “bu o!”

Işığın altında parıldayan madeni bir şeyi dışarı çıkardı. Helen, bunun Lido’da buldukları madalyon olduğunu hatırladı.

“Bu o” dedi Jake, “Thomas Aquinas!”

Di Luca tanık kürsüsünde dizlerinin üzerine çökmüş, anlaşılmaz bir şeyler geveliyordu:

“San Tomaso, bağışla beni, bağışla beni! Bunu asla yapmak istemedim. Onlara bana para verdiler ve... Yani bunları söylemem için...” Bir yandan deli gibi yukarıdaki sıraları işaret ediyordu. “Bana para verdiler ama ben tabloyu hiç görmedim. Bağışla beni, yaptığım yanlıştı, ama inan istemedim!”

Bunları söylerken emekleyerek kürsüden kaçmaya çalışıyordu; mübaşir ona yardım etmek için uzandığında o da ayağa kalkmaya çabalayınca ikisi birden yere yuvarlandılar. Mahkeme salonunda tam bir kargaşa yaşanıyordu; Di Luca’nın dostlarından bazıları ona yardım etmek için parmaklıklardan aşağı sarkıyordu. Jake o anda sıralardaki insanların birisi işaret vermişçesine harekete geçtiklerini gördü; birden ışıklar söndü. Vahşi çığlıklar ve kırılan mobilyaların gürültüsü duyuluyordu ama karanlık sadece bir an sürdü. Oda aniden Thomas Aquinas’ın kendi vücudundan yayılıyor gibi görünen bir ışıkla aydınlandı.

Simyacı

“Çabuk” dedi Aquinas, iki gence dönerek. “Acele etmelisiniz, hemen buradan çıkın.

Şuradan!”

Mantalini’nin kendi kürsüsünün arkasında çıkmaya çalıştığı kapıyı işaret ediyordu. Helen ve Jake önlerindeki masanın üzerinden atlayıp düşmemeye çalışarak koştular ve kürsüye tırmanmaya başladılar. Rakiplerinden biri onları durdurmaya çalıştı ama Aquinas aniden dönerek koca yumruğunu adamın suratına indirdi ve adam patates çuvalı gibi yere devrildi. Kürsüye tırmanmaya çalışırken başka bir adam yollarına çıktı ama Helen camdan yapılmış büyük mürekkep hokkasını adamın kafasına öyle bir indirdi ki adam Jake’in önüne savruldu; Jake hiç zaman kaybetmeden kapıyı olanca gücüyle adamın yan tarafına doğru iterek rakipten kurtuldu. Geriye dönüp baktığında gördüğü son şey, Aquinas’ın bir masayı önünde kaldırıp bir dolu adama doğru sürerek hepsini etrafa saçtığıydı. Jake hemen kapıyı kapadı ve dar geçitte birlikte koşmaya başladılar.

Koridorda bir süre son hızla koştular. Helen biraz öne geçmişti ve bir köşede dönerek gözden kayboldu ama sesi hâlâ duyuluyordu: “Çabuk Jake! Burada gün ışığı var!”

Dışarı çıkmayı başardıklarında kendilerini bir toprak arsada buldular. Biraz ileride şehrin günlük yaşamını bir serap gibi görüyorlardı; insanlar kaldırımlarda yürüyor, arabalar gidip geliyordu. Düşünmek veya konuşmak için bile durmadan oraya doğru koştular ve nefes nefese

bir halde ana caddeye ulaşana kadar durmadılar. Ortalıkta oyalanmak pek güvenli görünmüyordu ve konuşamayacak kadar nefes nefese kalmışlardı; bu yüzden nefeslerini düzeltmeye çalışarak hızlı bir şekilde yürüdüler. Ancak birçok caddeyi arkalarında bıraktıktan sonra Helen ikisinin de ortak düşüncesini dile getirdi: "Sanırım bir tür büyücülüktü" dedi, "tıpkı Venedik'te olduğu gibi."

Jake etrafını saran modern binalara ve yanından geçip giden arabalara baktı. Büyücülük fikrini çürütebilirlerdi ama nedense pek işe yaramıyordu; hâlâ ürperdiğini hissediyordu. Kendini bir örümcek ağında yürüyen sinek gibi hissediyordu. Bu insanların gücü nereye kadar uzanabilirdi acaba?

"Sence bütün olay başlangıçtan beri bir düzen miydi?" diye sordu sonunda. "Yani

Venedik'teki polis de dâhil olmak üzere?"

"Sanmam. Orada tabloyu ele geçirebilselerdi neden böyle bir mahkeme düzenlemeye kalksınlar ki?"

"Yani gerçekten bir mahkeme var mıydı?"

Helen'in ağzı dehşetle açıldı. "Ve biz onu kaçırdık!"

Hızlı bir şekilde haritayı tekrar kontrol ettiler ve hemen koşmaya başladılar.

Gerçek mahkeme binasına ulaştıklarında neredeyse iki saat geç kalmışlardı ve hiç umutları yoktu. Büyük danışma masasındaki gri saçlı bir kadın bilgi almak için uzaklaştı ama daha o geri dönmeyen arkalarında fısıldayan bir ses duydular:

Simyacı

“Çok geç kaldınız çocuklar! Resmi çoktan aldılar!”

Konuşan kişi Amerikan aksanlıydı. Arkalarına döndüklerinde, Polis Merkezi’nde gördükleri kızıl saçlı kadını gördüler.

“Burada oyalanmasanız iyi olur çocuklar” dedi kadın. “Sizi arıyorlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sonra söylerim. Haydi.” Daha neler olduğunu anlayamadan, sürekli tedirgin bir şekilde etrafı kollayan kadın onları kapıya doğru sürükledi. “Çabuk çıkın! Şu gri saçlı kadın yanında polis görünümlü iki adamla geliyor!” İkisini hemen ana kapıdan dışarı itti.

“Çabuk! Şuraya gizlenin!”

Jake ve Helen başka bir şey düşünemeyecek kadar ürkmüş ve şaşkın olduklarından, büyük saksı çiçeklerinin yapraklarının altına saklandılar. Az sonra topuk sesleri ve bir çarpışma gürültüsü duydular; ardından Amerikan aksanlı kadının sesi yükseldi: “Hey, ne aceleniz var? Bir kadının yere devrilme tehlikesiyle karşılaşmadan bir kapıdan bile geçemez mi bu ülkede?”

Arka taraftaki koridordan boğuk İtalyanca kelimeler duyuldu.

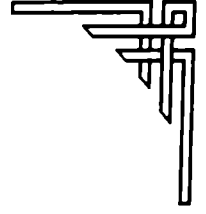
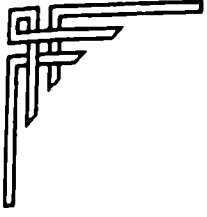
“İki çocuk mu? Hayır, karşılaşmadım” dedi kızıl saçlı kadın.

Ayak sesleri hızla uzaklaştı; iki adam aceleyle yürüyordu. Bir kapı daha kapandı ve duyulamayacak kadar uzaklaştılar.

John Ward

“Tamam çocuklar” dedi kadm. “Ama acele etmemiz gerek.”

Jake ve Helen yaprakların arasından çıktılar ve kadın onları hemen yan kapıdan dışarı çıkardı; hızlı adımlarla köşeye kadar yürüdüler ve bir taksiye durması için işaret ettiler.

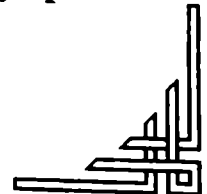
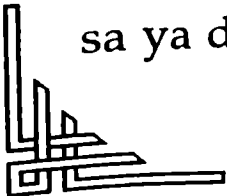

XII

Beklenmedik Bir Dost

“Sanırım bu pelerin-haer zırvaları için artık yaşılanıyorum” dedi kadın. Hepsi taksinin arka kol-tuğuna sıkıştıklarında, kızıl saçlı kadın nedense nefes nefeseydi. “Sanırım kendimi tanıtmam gerek; ben sizin kim olduğunuzu zaten biliyorum. Adım Roberta Tardelli.

Serbest çalışan bir gazeteciyim. Uzmanlık alanım sanat; eğer eserler el değıştirirse, sahtesi yapılırsa ya da alınırsa bilmem gerekir.”

Simyacı

“Sen Venedik’teki Polis Merkezi’ndeysin” dedi Jake.

Kadın hüzünlü bir tavırla elini başına vurdu. “Sanırım bu kızıl saç yüzünden, ha? Ah, neden asla pakette göründükleri gibi olmazlar?”

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordu Helen.

“Kaldığım otele.”

“Neden?”

“Çünkü bugün yaklaşık 2:10 civarında siz iki genç, en çok arananlar olmasa bile, kesinlikle Milano polisinin listesindeyiz.”

“Nasıl olur?” dedi Jake.

“Çünkü beş dakika bekledikten sonra duruşma başladı ve Aurelian Pounce adındaki şu sinsî tipin ortaya çıkıp jüriyi gerçekte tablonun kendisine ait olduğuna ve sizin onu çaldığınıza inandırması için bir beş dakika daha yetti.”

“Ah, Tanrım!” dedi Jake.

“Bütün bunlarla senin bağlantın nedir?” diye sordu Helen.

“Söyledim gibi hayatım” dedi Roberta, “ben bir gazeteciyim ve uzmanlık alanım sanat. Venedik polis teşkilatındaki bir arkadaşım bana ilgimi çekebilecek bir resimle iki veledin ortaya çıktığını söyledi ve sonra Aurelian Pounce’un adını söyledi; o da benim ilgi alanlarım arasında.”

Jake Murano’daki tekneyi ve resmin ortaya çıkarılışını hatırladı. Bıyıklı iri yarı polis, amirinden zılgıt yeme-

yi göze alarak resmi incelemeye devam etmişti; sonra cep telefonuna sarılan da oydu. Daha sonra Polis Merkezi'nde bu kızıl saçlı ortaya çıkmıştı ve tam Jake ve Helen'a yaklaşırken başka bir polis gelmişti.

"Sen nasıl oluyor da bu tabloyla ilgileniyorsun?" diye sordu Jake.

"Oldukça iyi bir Finli aksanın var yakışıklı. Atalarının İskoç kökenli olması mümkün mü?"

"Soruyu saptırmaya çalışıyor olman mümkün mü?" diye sordu Helen.

"Hayır, hayır. Konu tablolara geldiğinde, Simyacının sırrı'nın en sevdiklerim listesinde bir numara olduğunu söylemeliyim."

"Ama bu hâlâ neden tabloyla ilgilendiğini açıklamıyor."

"Sanırım İskoç arkadaşımın kullandığı kelime 'nasıl oluyor da' idi ama neyse, geçelim. Bu tabloyla nasıl ilgilenmeye başladığım uzun hikâye; onu daha sonra yalnız kaldığımızda anlatabilirim."

"Neden?" diye sordu Helen.

"Ah, hayatım, seninle kıyaslandığında kedicik denebilecek editörlerle çalışıyorum, biliyor musun? Konuya gel! Pekala, geleyim. Venedik polis teşkilatındaki arkadaşım sayesinde Simyacı'nın birkaç fotoğrafını çekme şansı buldum ama öyle olsa bile kullanmamda sorunlar çıkacağından eminim. Ailenin koleksiyonlarındaki parçaların fotoğraflarının çekilmesi konusunda pek hevesli olmadıklarını biliyorum."

Simyacı

“Öyle de diyebilirsin.”

“Pekala, düşündüğüm şuydu; o tabloyu geri almayı başarırsam, ailenin birkaç fotoğraf çekip kullanmama izin vermesini sağlayacağını düşünüyordum. Ama Simyacı değil, bütün koleksiyondan söz ediyorum.”

“Peki tabloyu geri alabileceğini nereden çıkarıyorsun?”

“Tabloyu geri alabileceğimi çıkardığım şey, Pounce’un gerçekte istediği şeyin bende olması. Ne olduğuna gelince, onu söylemem.”

“Neden?”

“Onu otel odama kapandığımızda söyleyeceğim çünkü” dedi Roberta, fısıltılı bir sesle. Taksi otelin önüne yanaşıyordu.

Etkileyici bir binaydı. Dışarıda fıskiyeler vardı; kapıda ise alışılmadık bir hareketlilik göze çarpıyordu. Her tarafta tepelerinde uydu antenleri olan büyük minibüsler park etmişti. İçeri girdiklerinde, lobinin televizyoncularla dolu olduğunu gördüler.

“Geldiğimizi biliyorlardı sanırım” dedi Jake.

“*Yolnuz kolmok üstüyorum*” dedi Helen, yüzünü Greta Garbo gibi bir hareketle gizleyerek.

“Muhtemelen ünlü biri burada” dedi Roberta. “Film yıldızı, belki bir futbolcu. Milano’ya geldiklerinde burada kalırlar.”

Asansöre doğru yürüdü.

“Sence bize akşam yemeği ikram eder mi?” diye sordu Jake, Helen’e fısıldayarak.

John Ward

“Bir şeyler düşünürüz.”

Roberta'nın odası, balkonu olan bir süitti; görünüşe bakılırsa Bayan Roberta Tardelli'nin oldukça yüksek bir yaşam standardı vardı.

“Gazetecilik iyi kazandırıyor olmalı” dedi Jake.

“Ya da başka bir şey” dedi Helen.

Roberta yan odada telefonla konuşuyordu.

“Sen bütün bunlardan ne çıkarıyorsun?” diye sordu Jake, Helen'e dönerek.

“Bilmiyorum. Bakalım neler anlatacak.”

Roberta tekrar yanlarına geldi.

Uzun görünmeye çalışıyor, diye düşündü Helen, böylece fazla kilolarını saklayabilir.

Hiç fena değil, diye düşündü Jake, ama olduğundan daha gençmiş gibi davranmayı bırakmalı; en azından otuzunda olduğundan eminim.

“Pekala çocuklar, size güvenebilir miyim?”

“Ne konuda?”

“Burada kalıp beni beklemeniz konusunda. Benim dışarı çıkmam gerek.”

“Seni neden beklemek zorunda olalım?”

“Pekala, bu haklı bir soru; ben de adil bir cevap vereceğim. Beni beklemek zorunda değilsiniz, kesinlikle. İsterseniz kendi başınıza şansınızı deneyebilirsiniz ama benim için dev bir fark yaratır. Ayrıca döndüğümde tablo elimde olabilir.”

Simyacı

"Pounce'a ne önereceksin ki sana tabloyu verecek?"

Roberta yarı kapalı gözlerle bakarak gülümsedi ve vamp bir tavırla ceketini çıkarıp attı. "Sence?"

"Ah, onun bunu isteyeceğini sanmam" dedi Helen. "Ayrıca o adamın... Neyse."

Kızıl saçlı kadın bir kahkaha patlattı. "Bu genç insanlar ne zaman bu kadar büyüdüler? Pekala, anlatayım. Pounce'un istediği şey tablo değil; sırrın kendisi."

"Yani Simyacı'nın ruhunu Şeytan'a satmış olduğumu?" diye sordu Jake, akıllı görünmeye çalışarak.

Roberta alaycı bir tavırla gülümsedi. "Hayır, bu en fazla benim saçımın boya olduğu kadar sır olabilir. Ruhunu Şeytan'a satmamışsanız zaten kimse sizi simyacı olarak ciddiye almaz. Bu bir tür mesleğe giriş bedelidir diyebiliriz."

"Peki o halde sır nedir?" diye sordu Helen.

"Yani ne olduğunu çözmek için beş yılımı harcadığım şeyi hemen size söyleyecek miyim? Hiç sanmıyorum!"

"İyi o zaman. Bizim neyi beklememiz gerekiyor?"

"Pekala tatlım, anlaşıldı. Ama detayları açıklamamı anlayışla karşılayacaksın, tamam mı? Simyacılar hakkında ne biliyorsunuz?"

"Normal metali altına çevirebildiklerini" dedi Jake. "Adına Felsefe Taşı dedikleri bir şeyi kullanarak kısa yoldan köşe dönme yöntemi yani."

“Peki Ruggiero da Montefeltro denen diğerk adamımız, Roger Anscombe hakkında ne biliyorsunuz?”

“Bristol’de doğdu, İtalya’da yaşadı, Fransa’da öldü” dedi Jake.

“Hikâye pek o kadar değil...”

“Ah, bir de inanılmaz büyüklükte bir servet elde etti” dedi Helen.

“Kesinlikle, inanılmaz büyüklükte bir servet... Ve ortalıktan kaybolması ölümüyle aynı zamana denk gelmiyor. Aslında, İtalya’da bir villadan diğerine dolaşarak yirmi yıl geçirdikten sonra, Ruggiero da Montefeltro bir gün bütün riski göze alarak Fransa’ya taşındı; orada bir mimar tarafından olağanüstü zengin bir adamın geride kalan az zamanını geçirmesi için bir villa inşa edilmişti.”

“Yani?”

“Şey, yani ya Felsefe Taşı’nı keşfetti ya da aynı işe yarayan benzer bir şeyi.”

“İyi de nedir o?” diye sordu Jake.

Roberta Tardelli gülümsedi ama bir şey söylemedi.

“Tablonun sırrı *bu* mu?”

“Birde bir, bu çocuğa bir çikolata verin! Şimdi dinleyin çocuklar, ben gerçekten gitmek zorundayım ama siz ortadan kaybolmayın. Yemek isterseniz, istediğiniz şeyi sipariş edebilirsiniz. Hesabıma eklenmesi için danışmaya talimat vereceğim. Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım.”

Simyacı

Roberta hızla odadan çıktığında, Jake ve Helen şaşkın gözlerle önce bir süre kapıya baktılar, sonra oturdukları yerde yavaşça kafalarını birbirlerine çevirdiler.

Düşünmek İçin Ara

Aurelian Pounce telefonu kapadığında öfkesi daha da artmıştı. Şüphesi giderek büyüyordu. Önce Buonconte, şimdi de bu. Hayır; önce Venedik, sonra Buonconte, şimdi de bu. Evet; tabloyu ele geçirmişti. Bir hafta önce tek istediği şey buydu. Ama o zaman sırrı çözebilmek için tabloyu iyice incelemesi gerekeceğini düşünmüştü. Ama şimdi anladığı kadarıyla sırrı çoktan bilen başka biri vardı; Gerald De Havilland. Yoksa neden neredeyse bitmiş bir işe geri dönecekti ki? Fiyat son derece yüksekti; başka ne onu bu kadar riskli bir yola sokardı ki? Bu ancak tablonun açıklayacağı çok daha kârlı bir sır olabilirdi!

Artık tabloyu elde etmiş olmak yetmiyordu; Gerald De Havilland'ı da ele geçirmeliydi. Hem sırrı ondan öğrenmek hem de başkasına vermesini önlemek için. De Havilland'ı bulmak zaman alacaktı ve o kadar zamanı yoktu ama Pounce kızını ele geçirirse, De Havilland kendi ayaklarıyla ona gelirdi.

Öte yandan, Buonconte o gün öğleden sonra başarısızlığa uğramış olmasaydı, kızı da ele geçirmiş olacaktı. Elbette Pounce onu bir aptal olarak azarlamış, bu başarısızlık kendisine pahalıya mal olduğu için canına okumuştur; ama onun ödediği bedel Buonconte'nin ödediğinin ya-

nında bir hiçti. Dünyayla arasına gölge girmişken adamın hazin görüntüsüne neredeyse üzölmüştü doğrusu. Masa-dayken ne kadar da az yemişti; Baldassare, gırtlğına düşkün obur. Ve birinin onu gözleyip gözlemediğini görmek için ne kadar sık omzunun üzerinden arkaya bakıp durmuştu. Buna dayanması zor olacaktı; günler geçip giderken ve birinin sürekli onu izlediğini hissederken...

Ama Aurelian Pounce'u Baldassare Buonconte'nin kaçınılmaz sonundan daha fazla düşündüren şey, nasıl yenilgiye uğramış olduğuydu. Tek bir olay olsaydı, Pounce bir hesap hatası yapmış olduğunu düşünebilirdi; yani Buonconte'ye güvenmekle yanlışlığa düştüğünü söyleyebilirdi. Ama öyle değildi. Son üç gündür ikinci kez yenilgiye uğruyordu. Venedik'te kendisini yenilgiye uğratan her kimse, Buonconte'nin yenilgisinde de onun parmağı olduğu şüphesizdi. Asıl soru, bunun kim olabileceğiydi.

Şüphesiz ki karşısındaki de bir ustaydı.

Kesinlikle tablonun sırrını isteyen başka biriydi.

Ama ona meydan okumaya cesaret edebilecek biri kim olabilirdi?

Hayır, iki kişiden sadece biri bunu yapabilirdi.

Salazar ya da o Romen.

Ama Salazar yaşlı bir adamdı; bu tür şeyler için tutkusunu yitirmişti.

O halde Romen'di.

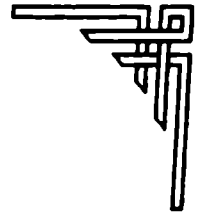
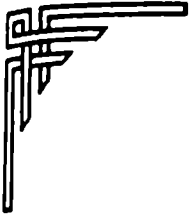
Ve şimdi de şu gazeteci vardı: Roberta Tardelli. Kötü haber, tüm gazeteciler gibi. Ama bu durumda muhtemelen

Simyacı

daha fazlası vardı: Venedik, Buonconte, sonra bir buluşma ayarlamak için arayan şu gazeteci kadın.

Çok fazla tesadüf.

Bekleyelim ve görelim.

XIII

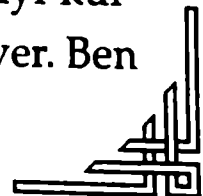
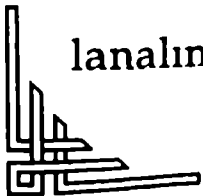
Acele Bir Kalkış

“Pekala” dedi Helen sonunda. “Onun hakkın-
da ne düşünüyorsun?”

“Gerçekten bilmiyorum. Sence dürüst mü?”

Helen ayağa kalkmış, odanın içinde dolanıyordu; eşyaları alıp inceliyor, minderleri yumrukluyor, huzursuz tavırlarla bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyor, belli ki bir karar vermeye çalışıyordu.

“Bence elimizdeki fırsatı olabildiğince iyi kullanalım” dedi sonunda. “Sen yemek siparişi ver. Ben

Simyacı

banyo yapacağım. Gerçekten sevdiğim bir şey varsa, o da lüks otel odalarının banyolarıdır.”

İnsanların tuhaf zevkleri var, diye düşündü Jake, ama yemek seçme işini Helen ona bıraktığı için mutluydu. Yemeği sipariş ettikten sonra gidip yatağa uzandığında, Helen’in banyo kaçamağının kısa süreceğini sanıyordu. Fiziksel olarak kendini çok yorgun hissediyordu ve bu durumdayken bazen olduğu gibi, zihni meraklı, objektif bir şekilde çalışıyor ve kendi bildiğini okuyordu.

Bu kendine dışarıdan bakmak gibiydi. *Neden burada yatıyorum?* diye düşündü. Çünkü gerçek Palazzo di Giustizia’da bekliyor olması gereken bir kadın -ve duruşma sadece on dakika sürdüyse neden hâlâ oradaydı?- polislerin peşlerinde olduğunu söyleyerek onları gizlenmeye zorlamıştı -böylece kendilerini gerçekte arayan adamın yüzünü görememişlerdi- sonra da apar topar taksiye tıkıp bu otel odasına getirmişti. Tıkmak: Evet, bu gerçekten de uygun bir kelimeydi. Roberta Tardelli’nin biraz fazla acelesi vardı. Dante’nin kendisini ikna etmeye çalışmak yerine nasıl duraklamasını ve ne kadar güvendiğini kendisinin anlamasını istediğini hatırladı; ama bu kadın onları bir yerden başka bir yere sürüklemiş, bir yerde fazla oyalanmak istememişti. Polisler peşinizde... Hemen yaprakların arkasına gizlenin... Taksiye binin... Bu otel odasında kalın. *Peki ya polisler gerçekte peşlerinde filan değilse?*

O zaman bütün parçalar yerine oturuyordu: Buraya getirilmiş, kalmaya ikna edilmişlerdi ve her şey bir düzen olabilirdi. Bu arada Roberta ortadan kaybolmuştu; ne

yapmak için? Tabloyla birlikte dönebileceğini söylemişti; peki ya tablo yerine Pounce ile birlikte dönerse? Üzerinde ne kadar çok düşünürse, burada kalıp onun dönüşünü beklemeleri fikrinden o kadar soğuyordu. Hemen yataktan fırladı ve banyo kapısını yumrukladı.

“Yemek bu kadar çabuk mu geldi?” diye seslendi Helen içeriden.

“Seninle konuşmam gerek!”

“Benimle *konusuyorsun* zaten.”

“Sanırım gitmek zorundayız.”

“Gidemeyiz. Henüz işimi bitirmedim.”

O anda birisi kapıya vurunca konuşmaları bölündü.

“Kim o?” diye sordu Jake, kapıyı açmadan.

“Oda servisi.”

Bir an tereddüt etti ama sonra açmaya karar verdi. Bir garson önünde yemek yüklü bir arabayı içeri itti. Garson Jake’den alabileceği tek şeyin basit bir teşekkür olduğunu anlayana kadar kısa bir süre bekledi, sonra odadan çıktı. Jake dönüp baktığında Helen’in bir bornoza sarınmış halde buharların arasından süzülerek banyodan çıktığını gördü. Bir an birbirlerine bakakaldılar; Jake’in kendisine nasıl baktığını görünce Helen yarattığı etkinin farkına varmaya başladı.

“Hmm, yemek...”

“Yemek burada” dediler aynı anda ve birlikte gülmeye başladılar.

Simyacı

Helen bir tabak hazırlayarak yatağa yerleşti. “Şimdi, ne diyordun?”

“Burada kalmamız gerektiğini düşünmediğimi” dedi Jake, ona bakmamaya çalışarak.

“Neden olmasın?” diye sordu Helen, durumlarından açık bir şekilde zevk alarak.

“Sadece düşündüm de” dedi Jake, “Roberta bize doğruyu söylememiş olabilir.”

“Bunun düşünmene neden olan ne?”

Bu sorular karşısında Jake düşüncelerini tekrar gözden geçirmeye başladı; daha önce gayet açık görünmüştü. Dağınık düşüncelerini tekrar toplamaya çalıştı. “Şey, bir kere” diye başladı, “biz oraya ulaştığımızda neden hâlâ mahkeme binasındaydı? Davanın sadece on dakika sürdüğünü söyledi, biz ise iki saat gecikmiştik. Bir şey daha; peşimizde olduğunu söylediği adamı tam olarak gördünüz mü?”

“Hayır ama bu peşimizde olmadıkları anlamına gelmez.”

“Peki duruşmanın gerçekleştiğini bile nereden bilelim? Bir katılmadığımız için ertelemiş olamazlar mı? Bunu öğrenme şansımız olmadı, çünkü bizi kadm gelmeden oradan çıkardı.”

Helen, arkadaşının söylediklerini ciddiye almaya başlayarak düşündü.

“Ve aynı şekilde bizi buraya da aceleyle getirdi” dedi Jake.

“O dönene kadar burada kalmamız konusunda da çok ısrarcıydı.” Helen bir süre düşündü ve sonra kararını verdi. “Pekala. Bence yemeğimizi bitirip aşağı inebiliriz. Etrafta o kadar kamera dolanırken gayet emniyette oluruz; hatta polis peşimizde olsa bile, bizi burada aramak için herhangi bir nedenleri yok.”

“Çok güzel” dedi Jake.

“Eh, bu konuda anlaştığımıza göre dikkatini yemeğine verip bornozumun düşmesini beklemeyi bırakabilirsin.”

Jake emre uydu.

Kapı tekrar vurulduğunda Helen giyiniyordu. Jake tekerlekli servis masasını almaya gelen birisi olduğunu düşündü. Ama elinde slayt makinesi ve projeksiyon perdesi tutan bir adam görünce şaşırdı.

“Nereye koyalım bunları?”

Jake şaşkın bir tavırla ve belli belirsiz bir hareketle diğer odayı gösterince adam oraya gidip seti kurmaya başladı. İşini bitirdikten sonra herhangi bir şey istemeden çıkıp gitmesi daha da tuhaftı. Helen saçını kurulayarak tekrar geldiğinde kapı üçüncü kez vuruldu.

“Senin sıran” dedi Jake.

“Kimo?” diye sordu Helen.

Simyacı

“Signora Tardelli için bir paket.”

Kapıyı açtığında kendi yaşlarında, kurye üniforması giymiş bir çocukla karşılaştı.

Dikdörtgen biçiminde bir kutuyu Helen’e uzattı, Helen paketi aldı ve çocuğun uzattığı formun üzerindeki gerekli yeri imzaladı. Helen son derece soğukkanlı bir şekilde hareket ederek çocuğa gülümsemesine yetecek bir bahşış verdi. Jake paketi açan arkadaşına şaşkınlıkla karışık hayranlıkla baktı ve ona yaklaştı.

“Eh, bizim burada olacağımızı düşündüğüne göre” dedi Helen, “bize bir şey göndermiş olabilir.”

Paket slayt dolu bir kutuydu.

“Bir göz atalım mı?” diye önerdi Helen. “Kapıyı iki kere kilitlesek iyi olur, böylece kimse bizi rahatsız edemez.”

Projektörün kurulmuş olduğu diğer odaya geçtiler ve Helen slaytları açarken Jake cihazı çalıştırdı. Helen slaytlardan birini ışığa doğru tuttu ve gözlerini kısarak baktı.

“Bunun ne olduğunu pek seçemiyorum.”

“İşte, buraya koy da daha iyi görelim.”

Gerçekten de tuhaf bir resimdi; kapağı açık halde bir kitabın ilk sayfasıydı bu; oldukça bir baskıya benziyordu ama yazılar hâlâ okunabiliyordu: *Mimari, Theophilus Bullen, Londra, MDXXXII*. Kâğıdın ilginç bir dokusu vardı.

“Başka bir tane dene.”

Bir sonraki slayt baş aşağı çıktı ama ikisinin de tanıdığı bir şeydi bu; Jake slaytı düzeltir düzeltmez ne olduğunu gördüler.

“Resimdeki uşak çocuğun tepsisi bu!”

Helen diğer slaytları karıştırıyor, sırayla hepsini ışığa tutup bir kenara atıyordu.

“İşte burada!”

Jake slaydı projektöre yerleştirdi ve ekranda Simyacı’nın kocaman görüntüsü belirdi; gerçek insan boyundaydı. Son derece net bir resimdi ve Jake Murano’daki bahçeden hatırladığı tüm detayları görebiliyordu burada ama şimdi ölçeği daha da büyümüştü.

“Polis teşkilatındaki arkadaşının çekmesine izin verdiği resimler bunlar olmalı” dedi

Helen. “En azından hikâyesinin bir kısmı doğruymuş. Bildiğim kadarıyla tablonun hiçbir fotoğrafı yoktu; teyzelerim buna izin vermez çünkü.”

“İlk slayttaki kitap burada.”

Gerçekten de öyleydi. Uşağın işaret ettiği rafta açık halde duruyordu ve aslında, işaret ettiği şey tam olarak oydu.

“Gerisini makaraya koy” dedi Helen.

Bütün slaytlar, resmin farklı bir detayını gösteriyordu; içinde şişecikleriyle Simyacı’nın tepsisi... Her birinin minik etiketinde bir yazı ya da sembol vardı. Çocuğun işaret ettiği kitaba yakından baktıklarında, İbraniceye benzeyen ilginç bir yazıyla yazıldığını gördüler. Diğer ki-

Simyacı

tabın durduğu raf; sanatçının aksinin yansıdığı ayna; yüzünün, ellerinin ve giysilerinin farklı görüntüleriyle uşak; yine farklı görüntülerle Simyacı'nın kendisi.

"Bu kadın neyin peşinde?" diye sordu Jake.

"Sanırım bir fikir edinmeye başladım" diye cevap verdi Helen. "Trende 'Simyacı'nın Sırrı' başlığını duyduğumda şaşırdığımı hatırlıyor musun? Ben bu tablonun sadece 'Simyacı' adında sıradan bir portre olduğunu sanıyordum. Ama Roberta haklıysa, Ruggiero'nun sırrı -Felsefe Taşı ya da her neyse- bir şekilde tablonun içinde demektir."

"Nasıl?"

"Rebusun ne olduğunu biliyor musun? Bir tür görsel oyundur; insanlar onu amblem olarak kullanırlar. Senin adın Lockhart örneğin; amblemin bir kalp ve kilitten oluşabilir."

"Yani tabloda bu tür amblemler olduğunu mu düşünüyorsun?"

Helen başıyla onayladı. Birlikte tüm tablonun görüldüğü slayta baktılar. Jake,

Simyacı'nın yüzünde alaycı bir ifade varmış gibi hissetti.

"Peki ya uşak?" diye sordu aniden.

"Kesinlikle kitabı işaret ediyor" dedi Helen. "Peki ama hangi sayfası?"

"Bir? Sadece birinci sayfa var. Bir dakika; tepsinin üzerindeki şeyleri say."

“Yirmi üç... Hayır, yirmi dört.”

“O zaman kitaptaki yirmi dördüncü sayfa olabilir mi?”

“Olabilir” dedi Helen, tırnaklarıyla dişlerine vururken. “Bu da uşağın resimde bulunma nedeni; İngilizcede uşağın diğer adı page-boy diye geçer ve bir anlamı da sayfadır. Aksi takdirde çocuğun resimde görünmesinin bir anlamı yok ki.”

Jake heyecanlandığını hissetti.

“Sence doğru mu? Yani, Felsefe Taşı’ndan söz ediyorum.”

“Herhalde öyle ki Pounce tabloyla ilgili bu kadar kararlı.”

Jake, arkadaşının soğukkanlılığından rahatsız olmaya başladı; konunun üzerinde ne kadar düşünürse, o kadar emin oluyordu.

“Bak, bu dünyanın en büyük keşiflerinden biri olabilir” dedi Jake, “bizi zengin edebilir! En azından biraz heyecan gösterebilirsin!”

“Eğer bilmecenin çözümü buysa. Tabloda daha bir sürü başka şey var. Sence bu kadar basit olabilir mi?” Helen yerinden fırladı. “Londra’daki babamı arayacağım. Zaten tablodan ona söz etmek zorundayım. Roberta eminim hesabı karşılayabilir.”

Diğer odaya geçtiler. Helen ahizeyi kaldırdı ve sant-ralden Londra’daki bir numaramın bağlanmasını istedi.

Simyacı

“Tabii orada olmayabilir... Çalışıyor... Sorun nedir?”

Jake endişeli bir tavırla Helen’in arkasındaki bir şeyi işaret ediyor, diğer elinin işaret parmağını da dudaklarına bastırarak sessiz olmasını söylüyordu. Birisi kapıyı vurmada ve anahtarla açmaya çalışmadan, tokmağı çevirmeye çalışıyordu. Bunun gizlice ve sessizce yapılmasının yanında dışarıdaki kişinin kapıyı vurmaması ya da seslenmemesi, sıradan biri olmadığını yeterince açıklıyordu. Helen arkadaşına diğer odaya gitmesini işaret etti ve o da peşinden seğırtti. Projeksiyon perdesinde, Simyacı’nın yüzü onlara gizemli bir şekilde bakıyordu.

“Balkonda yangın çıkışı var mı?” diye fısıltıyla sordu Helen.

Jake balkona yaklaşıp kontrol etti ve olduğunu belli etmek için başıyla onayladı. Helen slayt makarasını cihazdan çıkardı ve Simyacı’nın resmini aldı. Diğer tarafta, dışarıdaki kişi sinsi girişimine devam ediyordu. Ancak şimdi birisi gizlice kilidi zorluyor gibiydi.

Yangın çıkışı bir dizi metal merdivenden oluşuyordu ve berbat bir gürültü çıkarıyordu ama neyse ki alarma filan bağlı değildi. Caddeye indiklerinde Helen bir taksiyi durdurdu ve şoföre kuzeni Isidora’nın adresini verdi.

Ancak oraya ulaştıklarında içeride kimse yoktu.

“Köşede bir kafe var” dedi Helen. “Orada bir süre bekleyebiliriz.”

Kafeye doğru yürürken, yolda bir kargaşa gördüler; polis teşkilatının mavi-beyaz renklerini ve tepe lambasını taşıyan iki Alfa Romeo, arkalarındaki ambulansa yoğun sabah trafiğinde yol açmaya çalışıyordu. Polis arabaları ile ambulansın sirenleri farklıydı ve gürüldeyen motorlarının sesleri de eklenince, gürültü dayanılmaz bir hal alıyordu.

“Cehennem’den bir sahne gibi” dedi Jake, kafeye yaklaşırlarken.

Londra’daki karanlık evinde, Gerald De Havilland bir koltuğa çökmüş haldeydi ve yorgunluktan öte berbat görünüyordu. Floransa’dan aceleyle kaçtığından beri pek uyumamıştı; bunu yaparsa başına neler gelebileceğinden endişeleniyordu. Normal şartlarda böyle bir durumda alkol alıp gevşemeyi tercih ederdi ama şimdi zaten iradesi zayıfladığı için bir de sarhoş olmak istemiyordu. Son birkaç gün boyunca sadece sigara ve kahveyle yaşamıştı. Kendisini nasıl bir işe soktuğuyla ilgili korkusu, şimdi Helen’i de buna bulaştırmış olabileceğini düşünürken iyice artmıştı. O zaman kendisine müthiş gibi gelen fikir - Helen’in tabloyu kasadan alması- şimdi kızının hayatını da tehlikeye atmasına neden olan bencilce bir hareket olarak görünüyordu.

Onun kendisini aramasını çok istiyordu ama o gün öğleden sonra telefon nihayet çaldığında, kim olduğunu bilmediği için açmaya cesaret edememişti. Sonra telesek-

Simyacı

reteri kullanmaya karar vermiş ve telefon birkaç kez çaldıktan sonra devreye girecek şekilde ayarlamıştı. Aslında evden çıkmak istemiyordu ama tütün ihtiyacı onu dışarı sürüklemiş, akşamüzeri bir koli balık, patates cipsi ve yeni sigaralarla geri dönmüştü. Telesekreterin üzerindeki ışık yanıyordu. Titreyen eliyle cihazı çalıştırdı. Tanımadığı bir erkek sesi, karanlığın içinde yumuşak bir tonda onunla konuşuyordu:

“Bay De Havilland, ben Aurelian Pounce. Çabalarınıza karşın tabloyu ele geçirdiğimi bilmenizi istedim. Kısa süre içinde başka bir şeyi de elde etmeyi umuyorum; sizin için çok daha değerli bir şeyi. Benimle mümkün olan en kısa sürede bağlantıya geçmeniz, sizin hayrınıza olacaktır. Başka biriyle bağlantı kurmanız ise ciddi bir hata olur. Bu sadece size ve değer verdiğiniz kişilere zarar verir. Sizden haber almayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

Makine kapandı. De Havilland korkuyla ona bakıyordu. Konunun sadece para olmadığını, Pounce’un tabloyu bir başkası için değil, kendisi için istediğini ve Helen’in büyük bir tehlike altında olduğunu anlamaya başlıyordu. Bu düşüncelerle boğulmuş haldeyken telefon tekrar çaldı.

“Merhaba baba, ben Helen. Eğer oradaysan lütfen cevap ver...”

De Havilland hemen ahizeyi kapıp kulağına götürdü.

“Helen, sen iyi misin? Yani, neredesin? Rahat konuşabiliyor musun?”

“Ben iyiyim baba. Ama senin sesin pek iyi gelmiyor. Sorun nedir?”

“Bana tam olarak nerede olduğunu söyle!”

“Ne? Milano’da, Isidora’nın sokağının köşesindeki bir kafedeyim. Baba, sen iyi misin?”

Helen’in sesi gayet normal geliyordu. Pounce’un onun boğazına bir bıçak dayadığı düşüncesini kafasından attı.

“O halde gerçekten iyisin, değil mi? Herhangi bir sorun var mı?”

“Şey, bunu pek söyleyemem. Tabloyu almayı başardık ama ne yazık ki tekrar kaybettik. Bunun sonucunda polisle de biraz başımız dertte. Ama bu sadece yanlış anlamadan ibaret, bu yüzden her şeyin yakında yoluna gireceğinden eminim.”

Bütün bunları nasıl da soğukkanlılıkla söylüyor!

“Dinle, Helen, İtalya’da kalmaman gerektiğini düşünüyorum.”

“Evet, biz de İsviçre’ye geçmeyi düşünüyorduk zaten.”

Pounce’un hayaleti geri döndü.

“Biz mi? Sen tek başına değil misin?”

“Yanımda bir arkadaşım var.”

“Başka bir kız mı?”

“Sorun nedir, baba? Yirmi soru oyunu mu oynuyoruz? Hayır, arkadaşım erkek.”

Simyacı

“Kaç yaşında?”

“Baba! Sen ne demeye çalışıyorsun? Kendimden bir hayli büyük uygunsuz bir erkek arkadaşla yolculuk yapacağımı mı sanıyorsun?”

“Öyle biri değil, değil mi?”

Tanrım, gerçekten kötü görünüyor. Babama neler olmuş böyle?

“Bu çok mu kötü olurdu baba?”

“Bana öyle biri olmadığını söyle!”

“Tamam, kendine gel. Sadece bir genç; benimle aynı yaşta ama oldukça toy. Ondan etkilenmiş filan da değilim. Son derece kardeşçe bir ilişki.”

Diğer taraftan gelen derin nefes sesi babasının rahatladığını işaret edince Helen bundan keyif aldığını fark etti. Bu konuda babası gerçekten çok mu endişeleniyordu?

“Merak etme baba, bu tür konuları biliyorum. Başımı derde sokup kendimi ve De Havilland ailesini utandırmaya niyetim yok. Zaten henüz herhangi bir torun için hazır olduğunu sanmıyorum.”

Bu kız neden söz ediyor? Ah, anlıyorum... Eh, en azından Pounce henüz devreye girmemiş anlaşılır.

“Bak Helen, ben ciddiylim. Gerçekten İtalya’dan çıkmak zorundasın. Belki buraya gelersen daha da iyi olur. Ben, benim sana açıklamam gereken şeyler var sanırım.”

Bak, bak... Vicdan azabı, ha? Bu yeni bir şey işte.

“Eğer istersen arkadaşını da getirebilirsin. Adı ne?”

"Jake. Sanırım getirsem iyi olur. Onunla ilgileneceğime dair söz verdim çünkü."

"Cici kız. Hemen bir trene atla ve Londra'ya varır varmaz bana telefon et."

"Tamam baba. Sen de bana söz verdiğin yemeği ısmarlayabilirsin böylece."

"Tabii. Görüşmek üzere o halde."

"Hoş çakal."

Helen telefonu kapadığında, kendini daha iyi hissediyordu. Floransa'da bir yemeği kaçırmış olmak, Londra'da kalmaya değerdı. Oraya son gittiğinde o kadar küçüktü ki neler olduğunu pek anlamamıştı. Eğer kendisi de isterse, Jake'i yanında götürmesi iyi olurdu. Orada ailesiyle farklı ayarlamalar yapabilirdi sonuçta. Jake'in televizyon izlemekte olduğu ön tarafa geri döndü.

"Jake, İsviçre konusunda gerçekten heveslenmemiştin, değil mi? Bu sadece..."

Jake onu susturmak için bir elini kaldırdı ve televizyonu işaret etti. Sesi kısıktı ama yeni bir şeyler olduğu açıktı. Muhabirin yüzü kayboldu ve bir otel girişı ortaya çıktı; dışarıda limuzinler yanaşıyordu. Helen'in tanıdığı bir çift görüntüye girdi ama kimler olduğunu bir türlü çıkaramıyordu.

Simyacı

“Hey, bu bizim geldiğimiz otel değil mi?”

Jake başıyla onayladı ama eli hâlâ havadaydı. Yüzü gergin ve endişeliydi; gözlerini ekrandan ayıramıyordu. Lobiye giren yıldız çiftin görüntüsünün yerine yine dış görüntüler geldi. Mavi ışıklar ve patlayan flaşlar, binanın önündeki hareketi daha da arttırıyordu. İki polis arabası ve bir ambulans, siyah-sarı bantla ayrılmış bir alanın önünde durdu. Bir polis memuru, kameramanları ve fotoğrafçıları uzak tutmak için büyük çaba harcıyordu. Onun omzunun üzerinden arka tarafta, yolun ortasında beyaz örtüyle kapatılmış bir şey gördüler. Kamera aniden döndü ve otelin köşesindeki bir balkonu gösterdi.

“Jake, o...”

Jake başıyla onaylarken, bakışları ekrana kilitlenmişti. Bir sonraki görüntüde bir kimlik kartı ya da pasaport üzerindeki bir fotoğrafı gösteriyordu. Yüz daha gençti ve saç fazla kıvılcık değildi ama kesinlikle Roberta Tardelli'ye aitti.

“Ah, Tanrım, hayır!” dedi Helen.

Midesinin bulandığını hissederken Jake ona baktı; kendi yüzü de bembeyazdı.

“Ne yapacağız?”

Helen hızlı bir şekilde düşündü. “Babamın bize önerdiğini; hemen Londra'ya gidiyoruz.”

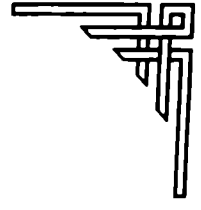
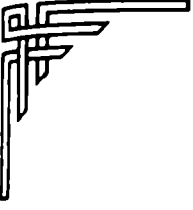
Jake bu öneriye şaşkın bir suratla karşılık verdi.

“Merak etme, orada gerekli ayarlamaları yapabiliriz. Şu anda buradan gitsek iyi olur.”

En doğrudan yoldan uzak durmalarının daha iyi olacağını düşündüler. Otelde gazetecinin odasına gelmiş olan bir sürü kişi onları görmüştü. Ama bir tabloyla ilgili mahkeme davası yüzünden polisin aradığı iki genç olduklarını tahmin edip edemeyecekleri konusunda bir fikirleri yoktu; ölümü ona acı bir kanıt sunmuş olsa da, Tardelli'nin sözüne güvenip güvenmemeleri gerektiğini de bilemiyorlardı. Polis tablo yüzünden peşlerindeyse, o zaman Helen'in gerçek kimliğini de bilecek ve İsviçre ya da Londra ile kolayca bağdaştırabileceklerdi. Babasının orada oturduğunu bile biliyorlardı. Bu yüzden doğrudan Londra'ya gitmek pek akıllıca görünmüyordu. Dolayısıyla önce otobüsle Cenevre'ye geçtiler ve otobüs garında rahatsız bir gece geçirmek zorunda kaldılar.

Oradan sabah ekspresiyle Nice'e giderek Paris'e kal-
kan hızlı trene bindiler. Sonra da Lyon Garı'ndan taksiye
binip Nord Garı'na geçtiler ve Eurostar ile Londra Water-
loo

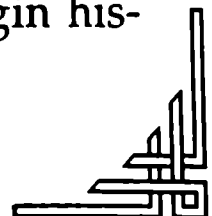
İstasyonu'na indiler.

XIV

İpek Ev

Helen aradıktan sonra, Gerald De Havilland kendini günlerdir olmadığı kadar iyi hissetmişti. Bir kere, nihayet uyuyabilmiş, kötü sonuçlar çıkarmaya çalışmadan biraz rahatlayabilmişti. Kalktığında, kızına saygısından dolayı bir duş alıp tıraş olmasının ve yeni giysiler giymesinin daha iyi olacağına karar vermişti. Hatta Camden Town'daki bir parkta yürüyüş yapmış, oradaki kafelerden birinde kahvaltı etmişti. Sonra eve dönmeden önce Regent's Park'ta bir yürüyüşe çıkmış, orada oturup sigara içmiş, kendini biraz daha iyi ve dingin hissetmişti.

Simyacı

Çocukluğundaki dini uzun zaman önce bırakmış olmasına karşın, hâlâ günah ve bağışlanma gibi kavramlara sahipti. Şimdi pişman olduğu için bağışlandığını düşünüyordu; kendi aptallığı yüzünden, kızını tehlikeye atmıştı ama artık kız geri dönüyordu. Talihsizliklerle dolu bir hayatta, bu bir anlık mutluluktu.

Bazı şeylere yeniden başlamanın doğru olacağını düşünüyordu. Belki de her şeye. Aslında, Helen gerçekten de ilk yeni başlangıcının ürünüydü. Annesiyle İsviçre’de tanıştığında, uluslararası bir zampara rolünde biri olarak oldukça karmaşık ve iyi organize olmuş bir dolandırıcı grubuna dâhildi. Gençlik zamanlarından hatırladığı ünlü bir uçak üreticisine ait De Havilland adını almıştı; bu, asıl adı olan Boyle’dan daha uygundu.

Katıldığı bir partide, inanılmaz derecede zengin olduğu söylenen Romaine Gellert ile tanıştırıldığında, Gerald De Havilland olarak takdim edilmişti. Kendisi adına başladığı şey bir oyundu sadece; ama zaman içinde her şey giderek derinleşmişti. Komplo bir süre sonra ortaya çıkmış, çete dağılmıştı. Ama yeni kimliğine sarılarak devam etmiş, birkaç ay sonra da Bayan Gellert ile gizlice evlenmişti. Kadın gerçekleri açıkladığında, ailesi öfkeden deliye dönerek oradan uzaklaşması için De Havilland’a para teklif etmişlerdi. Teklif hoşuna gitmişti ve karısına gerçekte söylediği gibi zengin bir adam olmadığını açıklamak zorunda olduğunu hissetmişti.

İşin tuhafı, De Havilland’ın açıklamasından dolayı öfkelenmek yerine, kadın bundan hoşlanmıştı. Görünüşe

bakılırsa hiçbir şey onu ailesinin beklentilerini boşa çıkarmaktan daha mutlu edemezdi. Londra'ya uçmuşlar, hızla kaynaklarını tüketen bohem bir hayat yaşamaya başlamışlardı; Helen'in doğumu ise Romaigne'in ailesiyle barışmasını sağlamıştı. Bunun üzerine İsviçre'ye dönmüşlerdi. Üçü arasındaki sevgi, bir süre kendilerini ailenin geri kalanından korumaya yetmişti. Ama uzun süreli olamamıştı ve işler karmaşıklaşmaya, evlilikleri yıkılmaya başlamıştı.

Yine de geçmişi bu kadar düşünmenin gereği yoktu; önemli olan, gelecekte daha iyi şeyler yapmaktı. Kalemni aldı ve *The Times*'ın bulmaca bölümünü çözmeye başladı. Telefon çalınca, telesekreterin cevap vermesini bekledi; kendi sesinden sonra kızının sesini duydu. Helen, arkadaşıyla birlikte Waterloo İstasyonu'nda olduklarını, evde yiyecek bir şeyler olduğunu umduklarını, çünkü ikisinin de açlıktan öldüğünü söylüyordu. Buzdolabını yeniden dolduracak kadar sağduyulu olduğu için kendini tebrik ederek ahizeyi kaldırdı ama duyabildiği tek şey bağlantı kesildikten sonra peş peşe gelen bip sesleri oldu.

Tekrar bulmacasına döndü ve dikkatini ona verdi. "Şaşkın, son harfi çizdim; seni lanetleyebilirim! (6)". Bu ne olabilirdi? Bağlantılı kelimelere baktı ve üç harfle karşılaştı: Ü-ÜC. Henüz ne olduğunu anlayamıyordu; diğer kelimelerle devam etti.

Kapı çalındığında neredeyse satırı tamamlamıştı; bu Helen'in gelemeyeceği kadar kısa bir süre gibiydi. *Oldukça hızlı*. Kafası hâlâ çözmekle uğraştığı bulmacaya takılmış

Simyacı

halde yeni yaktığı sigarayı kül tablasına tutuşturdu ve kapıyı açmak için kalktı. *Elbette, bu bir anagram, şimdi anlıyorum...* Gördüğü şey karşısında şaşkınlıkla donup kaldı. Kapıda, fildişi takım elbiseli ve mavi ipek yelekli bir adam neredeyse iki pervazın arasını tamamen dolduracak şekilde duruyordu.

Büyücü, cevap bu.

Helen ve Jake on beş dakika kadar sonra geldiklerinde, dairenin kapısı aralıktı ama içerisi boştu. Kül tablasına bırakılmış bir sigaranın tamamı kül haline gelmişti; neredeyse tamamlanmış bir bulmacanın açık olduğu gazete, yanında kalemle masanın üzerinde duruyordu.

“Muhtemelen bir şey için dışarı çıkmıştır” dedi Helen. “Ama her an gelebileceğimi bildiği için kapıyı açık bırakmış.”

Bunu söylerken bile, yaklaşan felaketi uzaklaştırmaya çalıştığını biliyordu. Mutfığa yöneldiler ve buzdolabında bulabildikleriyle doyurucu bir öğün hazırladılar. Babası hâlâ gelmemiştir.

“Belki bir telefon almıştır” dedi Jake, “acil bir haber.”

Gerçekleri saptırmak için Helen ile işbirliği yapıyor-muş gibi hissediyordu.

“Telesekreteri kontrol edebiliriz” diye önerdi Helen.

Pounce'un sesi odada yankılandığında, endişeleri derin bir korkuya dönüştü. Mesaj sona erdiğinde, hiçbir şey söylemeden bir süre birbirlerine baktılar. Şimdi ne yapacağız? diye düşündü Jake.

Helen'in rengi atmıştı. Bayılacak, diye düşündü Jake, bilincini kaybetmiş halde Helen ile birlikte yalnız kaldığını düşünürken içinde yükselen paniği hissederek. Kızın nefesi kesik kesikti; gözlerini sımsıkı kapamış, bütün vücudu titrer halde yumruklarını sıkıp açıyordu. Kız neredeyse kendini kaybedeceği noktaya gelip yavaş yavaş normale dönmeye başlarken, Jake yarı korku yarı şaşkınlıkla onu izliyordu. Sonunda Helen gözlerini açtı. Dişlerini sık-mıştı.

"Ham kahve hazırlayabilir misin?" diye sordu Helen, Jake'e bakmadan.

Bu olağan soru karşısında Jake iyice şaşırdı. *Ham kahve hazırlayabilir miyim?* diye düşündü sersemlemiş bir halde. "Elbette" dedi sonunda.

"O zaman yap. Babam kahve tohumlarını buzdolabına koyar. Benim düşünmem gerek."

Helen katı ve kararlı bir tavırla tekrar yanına geldiğinde, Jake kahve değirmeniyle boğuşuyordu.

"Pounce'un babamı ele geçirdiğini düşünmemiz gerek, çünkü olabilecek en kötü şey bu. Daha iyi bir şey olduğunu umabiliriz ama en kötüsünü düşünerek hareket etmek zorundayız."

"Mantıklı ama ne yapacağız? Polise mi gideceğiz?"

Simyacı

Helen olumsuz anlamda başını salladı. “Hayır, ne olursa olsun. Pounce’un babamdan ne isteyebileceğini bulmak zorundayız. Tabloyla ilgili bir şey olduğu kesin.”

“Ama tabloyu zaten almadı mı?”

“Roberta haklıydı. İsteddiği şey tablo değil, sırrın kendisi.”

“Ve babanın bildiğini mi düşünüyor?”

“Ya da bulmasına yardım edebileceğini... Öyle bir şey. O zaman sırrı önce biz bulabilirsek, pazarlık yapmak için kullanabiliriz.”

Jake bunu sessizlikle karşıladı. Ona oldukça uzak bir olasılık gibi geliyordu ama bunun dürüstlük için iyi bir zaman olmadığına karar verdi. Helen sonunda Jake’in suskunluğundan rahatsız oldu.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Hayır” diye cevap verdi Jake. Ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmediğini söylemedi. “Nereden başlıyoruz?”

“Kitaptan. Onu bulabilirsek, bir yerlere ulaşırız.”

Belki, diye düşündü Jake, kahve hazırlamaya devam ederek. Milan’da aklına gelen tahmin artık ona mantıklı görünmüyordu. Daha ziyade Helen’in sözlerindeki mantığı anlamaya çalışıyordu; tabloda o zaman hesaba katmadıkları daha birçok detay olduğu bir gerçektir. Ama Helen’e baktığında, bunu söylemek için uygun bir zaman olmadığını anladı.

“Bu kitabı nereden bulacağız?”

“Müze Kütüphanesi? Büyük üniversiteler?”

Tabii, öylece içeri girip kitabı isteyebiliriz. Kahveyi ocağa koydu. “Babanın Internet bağlantısı var mıdır sence? Diğer odada bir bilgisayar gördüm.”

“Bilmem, bir fikrim yok” dedi Helen, bilgi teknolojisi ile ilgili teyzelerinin şüpheciliğini ve kötümserliğini paylaşarak.

“Eğer varsa, kitapla ilgili bilgiyi buradan da öğrenebiliriz.”

“Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?”

“Belki” dedi Jake, ihtiyatlı bir tavırla. *En azından bu bana yapacak bir şey verir.*

“Kahve işini ben hallederim” dedi Helen, biraz daha neşeli görünerek. “Pounce ile ilgili adres bilgileri gibi şeyler bulmaya çalışayım. Babam bir yerlere koymuştur mutlaka.”

Internet’e bağlanabilmek ve şifreyi tahmin edebilmek için Jake biraz zaman harcamak zorunda kaldı. Şifreyi doğru tahmin edebildiğinde sevindi; “Helen.” Büyük üniversitelerden birinin kütüphane kataloğuna girmeye çalışacaktı ama sonra aklına başka bir fikir geldi. Bu yakın geçmişte yaptığı bir şeydi; nasıl yaptığını bir hatırlayabilse.

“Vergi Dairesi mi?” diye sordu Helen, yanından geçerken Jake’in omzunun üzerinden bakarak.

“Biraz bekle” dedi Jake.

Helen, arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlamayarak durup bir süre onu izledi. Bir site listesi aldıktan

Simyacı

sonra, sadece vergi ödemekle ilgili şeyler arasında dolaşırken Helen daha da şaşırdı ama Jake kararlı bir şekilde devam etti ve dizin bölümüne geldi. Sonunda zafer ilan eden bir hareketle biraz gürültülü bir şekilde tıkladı ve "Şartlı Muaf Sanat Eserleri" bağlantısından başka bir siteye girdi; "Şartlı Muaf Sanat Eserleri Kütüğü."

"Bu ülkede bir sanat eserine sahip olduğunda, halka açık olarak kullanmaya razı olursan vergiden muaf tutulacağını biliyor muydun?"

"Bunu nasıl bildiğini sormayacağım."

"Kütüphanedeki bir afişte görmüştüm, aslını istersen. Bu site, istediğimiz takdirde görebileceğimiz eserlerin listesini sunuyor ve yine buradan o eserleri nerede bulup görebileceğimizi öğrenebiliriz."

"Bu kitabın da onların arasında olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Denemeye değer."

İlk on denemede Jake hep aynı cevabı aldı: "Kriterlere uyan yok!" Jake bunun denemeye gerçekten değip değmeyeceğini düşünmeye başlıyordu artık. O ana kadar hep Londra civarında kalmıştı, çünkü Jake'in İngiltere kavramı bununla sınırlıydı.

Helen ondan uzaklaştı ve bir fihrist bulabilmek için babasının çekmecelerini karıştırmaya başladı. "Bu oldukça umut verici görünüyor" dedi. "Ne durumdasın?"

"Pek iyi değil. Eminim tek kopya Outer Hebri-des'dedir."

John Ward

Araştırmasını Yorkshire'a kadar genişletti ve bilgisayar on altıncı yüzyıl kitapları arasında geniş bir veritabanı araştırması yaparken oldukça uzun bir gecikme oldu; ama sonunda bir kez daha aynı mesajı aldı: "Kriterlere uyan yok!" Çıkardığı seslere bakılırsa, Helen kendi araştırmasında daha iyi gidiyor gibiydi. Jake gelişigüzel bir şekilde başka bir bölge denedi ve... İşte!

Eser Bilgileri

Seri No: 62598

Yeri: CAMBRIDGESHIRE

Birincil Kategori: Kitaplar ve El Yazmaları

İkincil Kategori: Bullen, Theophilus

Dönem Kategorisi: 16. Yüzyıl

Diğer Kategori: Kitaplar

Ajans Adı: Sayın Stephen Langton

Ajans Adresi: İpek Ev, Kuzey Manorhampton,
CAMBRIDGESHIRE

Ajans Referansı: Sayın Stephen Langton

Açıklama: Bullen (Theophilus): Mimari, ilk basım, tahta kalıpla basılmış, sayısız oyma, Little Gidding Rahibeleri tarafından on yedinci yüzyıl başlarında yapılmış kadife cilt kapağı, Folio, Giles Aldus, 1532.

Jake'in attığı zafer çılgılığı, Helen'i koşarak odaya getirdi.

Simyacı

“Bu mu? Harikasin. Bu işleri nasıl yaptığını bana da öğretmelisin. Peki nasıl bağlantı kuracağız?”

“Bu adam, Stephen Langton. Evde harita var mı?”

“Stephen Langton, ha? Bir dakika” dedi Helen ve tekrar masayı karıştırmaya başladı.

Birkaç dakika sonra Helen elinde bir kitapla geri geldi.

“Harika” dedi Jake. “Buldun mu? Hemen Manorhampton’a bak.”

“Daha önce gördüğümü tahmin etmiştim.”

“Neyi?”

Helen elindeki kitabı Jake’in burnunun dibine getirdi. Bu harita ya da şehir rehberi filan değildi; babasının fihristiydi. “L” harfine ait sayfanın başında yazan şey tanıdıktı:

“Langton, Stephen; İpek Ev, Manorhampton, Cambridgeshire.”

“Ne? Yani baban onu gerçekten tanıyor muymuş?”

“Öyle görünüyor.”

“O halde ne yapacağız? Ona telefon mu açacağız?”

“O da bir randevu vermek isteyecek. Hayır. Eğer doğrudan gidersek, bir şekilde içeri girebiliriz.”

İpek Ev, Manorhampton İstasyonu'ndan birkaç mil uzaktaydı ama istasyondaki görevlinin kiralık bisikletleri vardı ve yolların yokuşsuz olması binmeyi zevkli hale getiriyordu. Güzel bir akşamdı; gökyüzü bulutsuzdu ve tarlaların üzerinden sıcaktan kaynaklanan hafif bir sis yükseliyordu. Güzel köy yollarında birkaç mil gittikten sonra yüksek bir taş duvar boyunca devam ettiklerini gördüler. Bunun bir evin dış çevresi olduğu belliydi. Köşeyi döndüklerinde karşılarına çıkan tabela bunu doğruluyordu: İpek Ev. Beyaz çakıl taşlı yola bisikletleriyle daldılar ve ağaçların arasından görünmeyen bir noktaya doğru döndüler.

Jake oraya izinsiz girdiklerini düşünerek hemen huzursuz olmuştu. İçeri doğru ilerlerken huzursuzluğu giderek artıyordu. Bu tür büyük evler onun bilmediği bir dünyaya aitti ve canlı hayal gücü hemen silahlı güvenlik görevlilerinin yanında televizyondaki dizilerde gördüğü gibi kötü kişiler üretti. Orada ne diyeceklerdi ki? Hatta izinsiz girdikleri için tutuklanabilirlerdi bile. Helen ise evinde gibiydi. Hem kıskandığını hem de utandığını hissederek Jake, onun arkasında kalmak için hızını azalttı.

Evi gördüklerinde şaşırdılar. Yüksek sütunları ve önünde yükselen merdivenleri olan bir yapı bekliyorlardı ama bina tek katlı, alçak ve etkileyici görünümüydü. Birçok noktada fazla uzamış sarmaşıklar binayı kamufle ediyordu. Araba yolu evin önünde genişleyerek bir daire meydan halini aldı ve oraya park edilmiş açık yeşil renkli güzel bir araba gördüler. Jake hayranlıkla bir ıslık çaldı.

"Vay be, bu bir Alfa Romeo Villa D'Este."

Simyacı

Kendini güvende hissettiği bir konu bulabildiği için sevindi.

Ama Helen hafifçe kıkırdadı, yüzünü buruşturdu ve öyle olmadığını söyledi. Klasik arabalar Jake'in sınanmayı beklemediği bir konuydu; özellikle de bir kız tarafından. Ama herhangi bir yorumda bulunmadan önce iki kez düşünmesi gerektiğini bilecek kadar Helen'i tanımıştı artık.

"Çok büyük" dedi Helen, başını bir yana yatırıp gözlerini kısarak arabaya bakarken.

"Üstelik dört kapısı var."

Jake ilk tahmininin dikkatsiz bir gözleme dayandığına karar verdi; şimdi yanıldığını kendisi de görebiliyordu.

"Nedir o zaman?"

"Plakasının üzerindeki kıvrıma ve tamponun üzerindeki madalyona bakarsak, bence bir Daimler."

Bu açıklama o kadar net bir şekilde yapılmıştı ki Jake'in ağzı açık kaldı; arabalar hakkında böbürlenmesi Helen'den geri tepmişti ve Jake'in kızarmasına neden olmuştu. Ona karşı hayranlığı artarken, bisikletlerini bıraktıktan sonra yakından bakmak için yaklaştı.

Radyatör ızgarası gerçekten de Daimler'e aitti; kibirli bir kıvrımla arkaya doğru dönüyordu ve Helen'in dikkatini çeken plaka üzerindeki kıvrım da kesinlikle bu arabanın özelliği idi. Ama Alfa ya da Daimler olsun, kesinlikle muhteşem bir makineydi. Hayranlıkla bakarken arkalarından gelen bir ses irkilmelerine neden oldu.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Sesin geldiği tarafa döndüklerinde, açık renk takım elbiseli ve şapkalı ince uzun bir adamın katı bir ifadeyle kendilerine baktığını gördüler. Jake onun görünüşüyle dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti ama Helen etkilenmedi bile.

“Arabanıza hayran olduk. Buradaki arkadaşım Alfa Romeo olduğunu düşündü ama ben Daimler olduğunu anladım. Sanırım ben kazandım.”

Kızın bu kendine güvenen uzmanlık gösterisi adamı şaşırtmıştı; yüz ifadesi yumuşadı.

“Çok dikkatli bir genç hanımsınız” dedi adam. “Gerçekten de Daimler; bir DQ 450 Majestic Major. Ancak arkadaşınızın hatası bence bağışlanabilir, çünkü gerçekten de Alfa Romeo *Villa D’Este* taklit edilerek yapılmış bir gövdeye sahip. O da zamanının en güzel arabasıydı.”

Jake gizlice Helen’e dil çıkardı. Kendi zenginliğiyle ilgili beklenmedik bir sohbet fırsatı yakalamış gibi görünen adam ders veren bir tavırla konuşmaya devam etti:

“Ben ona DS450 Continental diyorum. Evet” hoşgörü rica edencesine elini kaldırdı, “terminolojinin tam olarak uymadığını biliyorum ama aslında ikinci harf T olmalı. Ancak, DT harflerinin birbirlerine uymadığını düşünüyorum; DS ise kısaltmaya Fransızca bir hava ve anlam katıyor: Déesse, Tanrıça, tabii kişi bugünlerde sizin gibi bir hanımın önünde bilgiçlik taslamaya cesaret edebilirse.”

Adam kibarca gülümserken, Jake kızın aptal aptal sırttığını görerek şaşırdı.

Simyacı

“Ve her Tanrıça gibi, o da eşsiz” diye ekledi Langton.

Adam etkileyici bir şekilde bir kaşını kaldırıncaya, Helen daha da sırttı. Artık işe girişmenin zamanı gelmişti.

“Korkarım değerli zamamnızı çalıyoruz, Bay Langton. Aslında görmeye geldiğimiz şey arabanız değildi. Daha ziyade bize Theophilus Bullen’ın *Mimari* adlı kitabını gösterebileceğinizi umuyorduk.”

Adam daha önce şaşırdıysa bile, yüz ifadesi şimdiki gibi değildi; yüzünde sırayla şaşkınlık, rahatsızlık ve sonra da keyifli bir teslimiyet ifadesi belirdi.

“Genç bayan, korkarım bir dengesizlik söz konusu. Benim kim olduğumu siz biliyorsunuz ama ben -bağışlayın- sizin adınızı bilmiyorum.”

“Adım Helen De Havilland.”

Langton’un yüzü bulutlandı. “Gerald De Havilland’ın kızı değil misiniz?” diye sordu.

“Ah, evet” dedi Helen. “Babamı tanıyor musunuz?”

“Ne yazık ki evet.”

Rahatsızlık verici bir sessizlik oldu; Jake kazandıkları atmosferin elden kayıp gitmeye başladığını hissetti.

“Ama bu Helen’in hatası değil, yani babasının şey... Şey olması...”

“Dürüstlük kavramının pek olmaması?” dedi Langton soğuk bir ses tonuyla.

Helen aniden gözyaşlarına boğulunca bu kez iki erkek de şaşırdı. Bir an hem Jake hem de Langton ne yap-

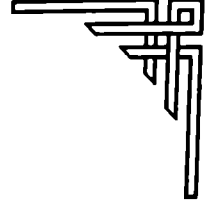
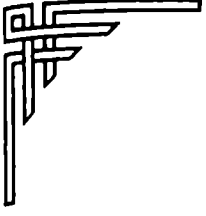
caklarını bilemediler; sonra ikisi birden onu rahatlatmak için harekete geçtiler. Jake önceliği adama vermesinin daha iyi olacağını düşündü.

“Tatlı bayan” dedi Langton, “kesinlikle adil davranmadım.”

Helen adamın kendisini göğsüne bastırmasına izin verdi; oradan gizlice Jake’e baktı ve onu şaşırtacak şekilde göz kırptı.

“İçeri gelmez misiniz?”

Kolunu Helen’in omzuna atarak gençlere kapıya doğru rehberlik etti.

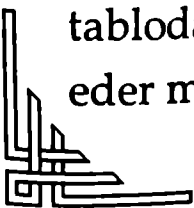

XV

Simyacı'nın Sırrı

Çay ve kekle kendilerine geldikten sonra, Bay Langton'ın gösterişli konuk odasında oturdu-
lar ve tavus kuşlarının hantal adımlarla dolaştığı ve
arada bir durarak berbat sesleriyle bağırdıkları,
muhteşem çimenlerle kaplı bahçeye baktılar.

“Babanızın başının dertte olmasına üzüldüm”
dedi Langton. “Beni fazla şaşırtmasa da, sizi olduk-
ça üzmüş olduğunu görebiliyorum. Ama bana şu
tablodan ve sizi buraya neyin getirdiğinden söz
eder misiniz?”

Simyacı

Jake ve Helen hikâyeyi başından sonuna kadar ortaklaşa anlattılar; tabii tablonun kayboluşundan Vergi Dairesi sitesine kadar olan kısmını. Felsefe Taşı'ndan söz ettiklerinde, Langton şüpheli bir tavırla onlara baktı ama Jake bunun merakını gizlemek için bir hile olduğunu düşündü. Gerçekten de adam Helen'e detayları tekrarlama-sını söyledi ve sonrasında mesafeli görünüşünü korurken oldukça keyiflendiği anlaşıyordu.

"Siz gerçekten de korkusuz gençlersiniz; size şapka çıkarıyorum. Ama Bullen'da ne bulmayı umduğunuzu anlayabilmiş değilim doğrusu. Kesinlikle çok ender bir kitap, evet ama pek okült ya da gizemli olduğu söylene-mez."

"Yirmi dördüncü sayfada bir şeyler olmalı" dedi Helen, kararlı bir tavırla. "Olmak zorunda."

Jake, kızın ısrarcılığında biraz umutsuzluk olduğunu sezdi. İlk seferinde aklına gelen fikir, şimdi pek olası görünmüyordu. O kadar basit olsaydı, başka biri de uzun zaman önce çözmüş olmaz mıydı zaten? *Diğer yandan, dedi kendi kendine, genellikle gözden kaçan şey basit çözümlerdir.*

"Şey, sanırım gidip bir baksak iyi olur" dedi Langton sonunda.

Ayağa kalktı ve kitaplarla dolu raflara doğru yürüdü ama birini seçmek yerine, gizli bir kola dokundu ve bütün kitaplık arkaya doğru açıldı. Onlara gülümseyerek baktı ve kendisini izlemeleri için başıyla işaret etti.

Girdikleri oda tuhaf bir şekilde loştu. Yan taraftaki pencereler ışığı zayıflatan muslin perdelerle kapatılmıştı.

Bir dağınıklık duygusu vardı içeride; zeminde üst kısmı camlı iki geniş müze vitrini duruyordu ama üzerlerine örtü örtülmüştü; orada burada çeşitli nesneleri destekleyen standlar vardı. Bir köşede duran alçak bir masanın üzerine güneş sisteminin muhteşem bir modeli konmuştu. Diğer bir duvarda zamanla ilgili her tür nesne vardı; bazıları yerde dik duruyordu, bazıları ise raflara ve vitrinlere yerleştirilmişti. Duvarda asılı bir vitrinin içinde ise cep saatleri dizilmişti. Uzakta kalan köşedeysen bilimsel aletler vardı.

Vitrinlerin arasındaki duvarda çeşitli boy ve şekillerde aynalar göze çarpıyordu; bazıları çok sadeydi, bazıları ise olağanüstü güzellikte oymalarla kaplıydı. Kitaplar sol taraflarındaki dik ve koruyucu jaluziler yerleştirilmiş bir vitrindeydi. Langton jaluziyi kaldırdı, cebinden minik bir anahtar çıkardı ve büyük, hırpani görünümlü bir kitabı alarak mermer yüzeyli masaya koyup açtı. Kenarları pütür pütür olmuş sayfaları dikkatle çevirirken, Helen ve Jake onun iki yanında durmuş, hevesle bakıyorlardı. Önceki şüphelerine karşın, Jake içinde büyüyen heyecanı hissetti; gizemin çözümüne çok yakın olabiliyorlardı.

Ancak, yirmi dördüncü sayfa hayal kırıklığından başka bir şey getirmedi. Duvar yapımının farklı yöntemlerini anlatan, son derece teknik bir sayfaydı. Helen dudaklarını ısırarak hemen döndü. Jake artan bir umutsuzlukla sayfanın üzerine eğilirken, Helen'in hatırı için bir şeyler bulmaya kararlı görünüyordu. Bay Langton biraz geriye çekilerek saygılı bir sessizlikle bekledi.

"Burada bir şeyler olmalı" diye mırıldandı Jake. "Olmak zorunda... Ama biz göremiyoruz."

Simyacı

Sanki sadece bakışının gücüyle sırrı ortaya çıkarabilecekmiş gibi sayfaya bütün dikkatiyle bakmaya devam ediyordu.

“Buldum! Bir tür şifre bu!”

“Eğer öyleyse, anahtarı nedir?” diye sordu Langton.
“Tabloda onunla ilgili bir ipucu var mı?”

“Bilmiyorum... Hiç öyle bir şey aramadık ki.”

“Sanırım sizin şu tablonuza bir daha baksak iyi olur.”

Stephen Langton büyük bir boş duvarı ve kalın perdeleri olan başka bir odada slayt makinesini hazırladı. Cihaz çalıştığında, Simyacı bir kez daha beş yüz yıl geriden onlara baktı; yüzünde alaycı ifadesiyle koyu renk gözleri yine onlara bakıyordu. Arkasında ölümsüz genç uşak görünüyordu. Tabloyu ilk kez gören Langton hayran olmuştu. Slaytın ölçeği, en minik detayı bile son derece net gösteriyordu; Bullen’in rafta duran kitabının sırtını rahatlıkla okuyabiliyordu.

Bir süre resmin önünde gezinip durdu; bazen belli bir detaya bakmak için iyice yaklaşıyor, bazen de genel resmi görmek için geri çekiliyordu. Arada bir mırıldanıyor, ısıklar çalıyor, parmaklarını çenesine vuruyordu. Tam olarak anlamını çözmek çok zordu ama genel olarak umut verici görünüyordu. Bir süre iki elinin parmak uçlarıyla ağzını kapayarak ve başını bir yana eğerek hareketsiz durup, resme derinlemesine baktı; sanki kafasında bazı düşünceleri yerlerine koymaya çalışıyor gibiydi.

“Pekala, sanırım tabloyla ilgili temel gözleminizde haklısınız; bütün ipuçları asıl ilgi odağının uşak olduğunu söylüyor bize.”

“Hangi ipuçları?” diye sordu Jake.

“Şey, öncelikle şu fildişleri. Resmin geneli için nasıl bir çerçeve oluşturduklarını görebiliyor musunuz? Peki ama orada ne arıyorlar? Bence sadece süsleme olmaktan öte bir anlamları var.”

Üçü birden düşüncelere dalmış halde resme bakarken, Jake kendini denizde kaybolmuş gibi hissediyordu.

“Biliyorum” dedi Helen aniden. “Bir şey hatırladım. Rüyaların kapısı bu, değil mi?”

“Çok güzel hayatım, gerçekten çok güzel. Bir de gençlerin hiç eğitilmiş olmadığını söylerler!”

“Biri bana da bir açıklama yapma zahmetine girer mi acaba?” diye sızlandı Jake.

“Yunanlılar iki tür rüya olduğuna inanırlardı” diye açıkladı Helen. “Sana gerçekleri gösterenler ve yalanları gösterenler. Onlara göre uyku krallığının iki kapısı vardı; biri fildişiydi, diğeri de boynuz. Yalan rüyalar fildişi kapıdan gelirdi.”

“Harika, tatlım! Yani ressam bize resmin genelinde gördüklerimize inanmamamızı, başka bir yere bakmamızı söylüyor.”

“Ayna” dedi Jake, “onun çerçevesi boynuz!”

“Kesinlikle!”

Simyacı

“Ve Simyacı aynada görünmüyor; sadece uşak görünüyor. Biz bunun nedeninin Simyacı’nın ruhunu Şeytan’a satması olduğunu sanmıştık” dedi Jake, Pounce’u ve Venedik’teki lanetli hayaleti hatırlayınca ürpererek.

“Elbette o anlama da gelebilir” dedi Langton. “Bir yorum diğerini etkisiz kılmaz. Ama asıl mesaj, sizin de anladığınız gibi, uşağa dikkat etmemiz gerekiyor.”

“Peki bize ne anlatmaya çalışıyor?” diye sordu Helen.

“Şimdi, sanırım bu noktada gözden kaçırdığınız bir şey var; kitabı işaret ediyor ve o kitap da şu anda diğer odada. Kendisi de page! Ama elinde tuttuğu şey nedir?”

“Bir tepsi!” dedi Jake.

“Bir tabak” dedi Helen, aynı anda. “Ya da bir şilt, bir klişe” diye düzeltti sonra. “Sayfa yirmi dört demiyor, klişe yirmi dört diyor!”

“Kitabı alabilir miyim, Bay Langton?” diye sordu Jake.

“Lütfen al. Dikkatli olmanı söylememe gerek yok.”

Işıkları açtılar ve Jake kitabı almak için diğer odaya giderken, Langton duvardaki resmin önüne büyük bir okuma masası yerleştirdi. Işık yanınca Simyacı’nın görüntüsü netliğini kaybetmişti; sanki kaderini bekleyen, olduğu yerde donmuş bir hayalet gibi görünüyordu. Jake kitapla geri dönerken yirmi dördüncü klişeye bakmamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Langton kitabı okuma masasına yerleştirdi ve neredeyse tören havasıyla sayfayı

buldu. Bir süre üçü de dikkatle sayfaya baktılar. Sonra sessizliği bozan Jake oldu: "Sizi bilmiyorum ama bu sayfa da bana bir şey söylemiyor."

Sayfanın üstte kalan üç çeyreklik kısmı bir evin çizimiymiş; resim değildi, mimari bir çizimdi. Ev yarıdan kesilmiş gibi kesit olarak ön yükseltiyi gösteriyordu; kesit olduğu için içerideki odalar da görünüyordu. Sayfanın geri kalanında ise soluk çizgiler, kareler ve daireler vardı.

"Ah, tabii ya!" dedi Jake. "Bu aynı evin planı. Kalın silik çizgiler duvarlar ve karelerle yuvarlaklar da kolonlar olmalı. Şu kesintiler kapı aralıkları ve şu komik görünüşlü çizgiler de basamaklar. Şunlar da merdivenler."

Helen ise kendine ait bir dünyadaydı; birden boğuk bir çığlık attı ve ışığı söndürdü.

Simyacı'nın solgun görüntüsü bütün canlılığıyla geri döndü.

"Ayy!" dedi Jake, aniden geri gelen görüntüden irkilerek. Okuma masasının küçük lambasını yaktı, böylece hâlâ sayfayı da görebilirlerdi.

Helen slaytın sağ tarafında durdu. Sanki dünyanın sekizinci harikasını oynayacak bir aktrismiş gibi abartılı bir şekilde reverans yaparak parmaklarını uzattı. Ama bir şey söylemek yerine, uşağınkine benzeyen bir hareketle kolunu uzatıp parmağıyla aynı açıda bir şeyi işaret etti.

Resmin üzerinde yavaşça bir kalıp izlemeye başladı; parmağını biraz yana, sonra biraz yukarı kaydırıyordu. Arada bir tek bir noktada duruyordu. Jake ve Bay Lang-

Simyacı

ton merakla izliyorlardı; sanki aynanın iç içe geçmiş boynuzlardan oluşan çerçevesini izliyor gibiydi.

Jake önündeki sayfaya tekrar baktığında, aynanın anlaşılmaz çerçevesiyle kitaptaki evin planının kesinlikle aynı olduğunu fark etti. Bay Langton da aynı şeyi fark ederek yavaşça başını eğdi.

“Aman Tanrım!” dedi. “Uşağın yansıması; neyi işaret ediyor o?”

Hâlâ yavaş gösterisine devam etmekte olan Helen, uşağın parmağının işaret ettiği noktayı kendi parmağıyla işaret edene kadar parmağını hareket ettirdi ve aynada kare biçiminde bir boynuz oyması ortaya çıktı.

“Sütun!” dedi Jake. “Her ne ise, sütunda gizli!”

“Peki ama bu sütun nerede?” diye sordu Langton, perdeleri açmak için yürüyerek.

Gün ışığı odaya doldu. Ev sahibi kitaba daha yakından bakmak için okuma masasına geri döndü. Şimdi sayfaları çevirirken, öncekinden daha heyecanlı görünüyordu. Sonunda ellerini çırpı.

“İşte burası!” dedi. “Bu kitaptaki çizimlerin birçoğu gelişigüzel olmasına karşın, şu gerçek bir evin planı. Fransa’nın güneyinde Bullen tarafından inşa edilmiş bir yapı. Müşterisinin kim olduğunu tahmin etmek ister misiniz?”

“Ruggiero da Montefeltro mu?” diye sordu Helen.

“Simyacı!” dedi Jake.

“Ta kendisi.”

Kısa süre sonra ön tarafa geri dönmüşlerdi. Jake ve Helen kendilerine hazırladıkları sandviçlerden oluşan dağ yıkarken, Langton da bir dizi telefon görüşmesi yapıyordu; önce İngilizce başlamıştı, sonra sırasıyla Fransızca, İtalyanca, Almanca ve İspanyolca devam etmişti. Şimdi yine Fransızca konuşuyordu. Sonunda telefonu kapadı, tatmin olmuş bir ifadeyle masaya yaklaştı, üç tane sandviçi yuttu ve bir bira şişesinden koca bir yudum aldı. Bir saat önceki titiz, görmüş geçirmiş centilmen kaybolup gitmişti sanki.

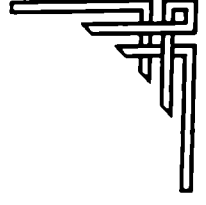
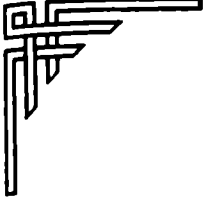
“Son telefonum en şanslı olanıydı” dedi. “Genç hanım benim bir müşterisinin sekreteri olarak onun adına ayarlamaları onaylamak için aradığımı sandı. Verdiği bilgilerde o kadar hevesliydi ki onu vazgeçirmek içimden gelmedi. Yapı yıllardır boş durduktan sonra bu yakınlar da birisi tarafından kiralanmış. Yeni kiracı evi üç gün içinde teslim alacak. Adı Aurelian Pounce.”

Bu haberlerin Jake ve Helen üzerinde yarattığı heyecanı görünce, Langton oldukça keyiflendi.

“Sevgili genç dostlarım, sanırım hızlı hareket etmemiz gerekiyor.”

“Biz mi?” dedi iki genç aynı anda.

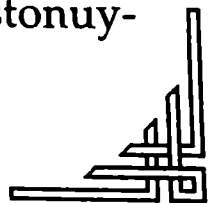
“Beni maceranın bu noktasında arkada bırakmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Bu kesinlikle çok zalimce olurdu. Ayrıca, keyifli bir şekilde araba kullanmayalı çok uzun zaman oldu.”

XVI

Yolculuk

Stephen Langton'un hevesli bir şekilde direksiyona geçtiği, Helen ve Jake'in cilalı ceviz kaplamalar ve pahalı Wilton halıları arasında lüks yeşil deri koltuklara gömüldüğü açık yeşil renkli gösterişli Daimler'in İpek Ev'den yola koyulduğu sırada, dumanlı camlarıyla siyah renkli bir Mercedes limuzin de Alpler'in eteklerindeki bir villaya yanaşıyordu. Sürücü arka kapıyı aceleyle açınca, yüzü geniş kenarlıklı bir şapkayla gizlenmiş, omuzları pelerinle örtülmüş geniş yapılı bir adam sağ elinde bastonuyla indi. Bu adam Aurelian Pounce idi.

Simyacı

Uzun boylu sürücüyle konuşmak için kısa bir an durdu; sürücü söyleneni duymak istercesine başını öne eğdi. Sonra adam buyurgan bir tavırla bastonunu salladı ve villanın açık kapısında duran bir hizmetkâra işaret edip zarif adımlarla yürüyerek içeri girdi.

Sürücü Mercedes'in ön tarafına uzanıp bir şeyler yaptı ve aynı anda bagaj kapağı yavaşça esneyerek büyük bir ağız gibi açıldı. Sonra villanın hizmetkârıyla birlikte arkaya geçti ve ikisi birlikte açılan bagaja eğilerek ilk bakışta yuvarlanmış halıya benzeyen ama taşırken zorlanacakları kadar ağır olan bir yükü çıkardılar. Belli ki bu bir vücuttu ve ip gibi bir şeyle bağlanmıştı; ama ölü mü yoksa sadece baygın mı olduğunu söylemek zordu. Yüklerini dikkatle içeri taşırken, başka hizmetkârlar geldi ve diğer normal bagajları aldılar.

İçeride, Pounce mutfaktaki sade görünümlü bir masaya oturdu; ama pelerinini ya da şapkasını çıkarmadı. Önünde dokunulmamış halde duran bir kadeh şarap ve bir kâse ceviz vardı; masanın üzerinde yan tarafında kalacak şekilde bastonu silah gibi duruyordu. Geniş ellerini önünde açtığı anda, yüzükleri ışıktaki parıltıya. Diğer tarafta Victor Orloc belirgin bir gerginlikle ayakta duruyordu.

"Evi aldın mı?"

"Evet, efendim. Bugün öğleden sonra detayları onayladım ama o geveze kız sanki bana zaten söylemiş gibi davranıyordu."

Pounce ona keskin bir bakış attı ama bu konuda bir şey söylemedi. "O halde resimle ilgili herhangi bir gelişme kaydedemediğini anlıyorum, öyle mi?"

“Olumlu bir şey yok, korkarım. Panelde hiçbir gizli bölme filan yok; ayrıca x ışınları da resmin yüzeyinin altında kayda değer bir şey bulamadı. Üniversitedeki Dr. Angelo hâlâ kitaptaki metin üzerinde çalışıyor ve İngiltere’de birisi şişelerin anlamlarını çözmeye uğraşıyor; renklerin önemli olduğu konusunda kesinlikle emin. Sorun şu ki kimse Felsefe Taşı’nın neye benzediğini bilmiyor; ancak çoğu kişi bunun bir tür kimyasal bileşim olduğuna inanıyor. Bu tür şeylerin yavaş ilerlediğini ve sabır işi olduğunu hepsi özenle vurguluyor.”

“Hah!” dedi Pounce, avucunu hızla masanın üzerine indirdiğinde şarap kadehi ve kâse titrerken. “Yavaş ilerleyen sabır işiyle ben ne yapayım? Öyle bir şey isteseydim, mobilya restoratörü olurdum! O mobilyaları alacak kadar salak olanlar bile işlerini daha kısa sürede hallediyorlar. Resim bize bir şey söylemezse, söyleyecek başka biri var.”

“De Havilland mı?”

Bu kez Pounce masaya bastonuyla vurunca Orloc yerinde sıçradı. “De Havilland hiçbir şey bilmiyor, sersem! O ucuz ve korkak bir dolandırıcıdan başka bir şey değil. Eğer bir şeyler bilseydi, biz daha işkence bile yapmadan her şeyi anlatırdı. Ludovic en ikna edici haliyle bile ondan bir şey öğrenemediyse, öğrenecek bir şey olmadığından eminim. Yine de ona sarılacağız. Onu kullanabilirim.”

“Ama De Havilland değilse, o zaman kim?”

Pounce bütün dişlerini gösteren kurt gibi bir sırıtışla cevap verdi: “Kim olacak, Ruggiero da Montefeltro tabii ki!”

Simyacı

Orloc'nu beti benzi attı.

"Ne oldu Victor? Evi bunun için aldık; De Havilland'ı da."

"Sizi anladığımdan emin değilim, efendim."

"Ölüleri uykularından çağırmak hiç de zor değil, Victor, ama uyulması gereken belli kurallar var. İlk olarak, öyle her yerde ortaya çıkmazlar. Örneğin ölüm yeri, bu dünyadan ayrıldıkları yer genellikle en uygun kapılardır."

"Montefeltro o evde mi öldü?"

"Çıkışını kesinlikle o evden yaptı; bunun nasıl olduğu varsayıma açık bir konu. En popüler görüş, canlı olarak Cehennem'e girdiği yönünde. Sonuçta ortada herhangi bir ceset bulunamadı zaten."

Orloc masaya tutundu. "Ben... Ben... Oturabilir miyim, efendim?"

"Bence oturmalsın, Victor" dedi Pounce, ilgisizce ona bakarak. "Pek iyi görünmüyorsun. Elbette doğru yeri bulmak işin sadece bir kısmı; bir de bedel konusu var. Bu tür alışverişler ucuz değildir. De Havilland'a işte o noktada ihtiyacım var."

Orloc'un boğazından anlaşılmaz inilti döküldü.

"Bir yaşama karşılık bir yaşam, Victor. Kural budur. Bize sırrını söylemesi için Ruggiero da Montefeltro'yu mezarından çağırıcaksak, onun yerine birini göndermemiz gerekir. En azından Bay De Havilland için yaşamında yararlı bir şey yapma fırsatı doğdu, ne dersin?"

Planlarının kesinleşmesine memnun olan Pounce, yorucu düşünceleri kafasından attı ve şarabını yudumlayarak cevizlere daldı.

Dover'dan Calais'ye geçerken, Jake ve Helen feribotta uyumuşlardı; metal köprüler gürültüyle inerken ve arabalar feribottan inmeye başlarken bir an uyandılar ama sonra tekrar battaniyelerine sarınarak uykuya devam ettiler. Stephen Langton, eşsiz Daimler'i kasabanın karanlık sokaklarından zarif bir beceriyle geçirip kırık alanlara doğru çıktı. Uyandıklarında ve küçük bir köy kafesinde sert kahveyle nefis kruvasanlardan oluşan kahvaltılarını ettiklerinde, gün ağarmıştı ama saat hâlâ erkendi. Sonra uzun kavak ağaçlarının arasından uzun ve düz uluslararası otobanda hızla ilerlerken tekrar uykuya daldılar. Daimler saatte yaklaşık iki yüz kilometre hızla yolda uçarcasına giderken, Langton uzun zamandır böylesine keyif almadığını düşünüyordu.

Jake'in düşünceleri başlangıçta sadece yolculukla ilgiliydi; Fransa'nın muhteşem manzarasına ve ceviz konsoldaki göstergelerin anlattığı hikâyeye bakarken, kendisini yolculuğun zevkine kaptırmıştı. Önünde uzanan kaportanın ucundaki Daimler amblemi, silahın arpacığ gibi duruyordu.

Ancak bir süre sonra tekrar yolculuklarının amacıya ilgili düşünmeye başladı. Gerçekten de Felsefe Taşı'nı mı bulmaya gidiyorlardı? Ruggiero'nun servetini yaratan

Simyacı

simya sırrını bulmaya mı? Bu kadar macera dolu bir olayda yer aldığına neredeyse inanamıyordu. Yanında oturan Langton'ın da aynı heyecanı paylaştığını hissetti; adamın dış görünüşündeki soğukluğun altında çocuksu bir canlılık belirmişti çünkü.

Arka kanepede kıvrılmış olan Helen, babasını düşünüyordu. Başarısızlık olasılığını düşünemezdi bile. Yapacakları şey gayet açıktı; sütundaki sır her neyse bulacak, Pounce ile anlaşıp ve babasını geri alacaklardı. Bunu ne kadar istiyordu!

Helen'e karşı ilgisizliği, tutmadığı onca söz, bir telefon bile almadan geçen onca uzun zamana karşın, babası onsuz yapamayacağı bir şeyi simgeliyordu. O, Helen'in farklı bir yaşam tarzına girişinin, teyzelerinin sıkıcı dünyasından kaçışının anahtarı olmuştu. Hataları ne olursa olsun, babasının serçe parmağında bile teyzelerinin ve kuzenlerinin bütün görkeminden daha fazla yaşam vardı. *Belki de annem onunla bu yüzden evlenmişti*, diye düşündü, annesini ilk kez anladığını hissederek.

Sütunun içindekiyle ilgili Jake ve Langton'ın heyecanını paylaşmaya cesaret edemiyordu; çünkü Helen için o pazarlık kozundan başka bir şey değildi. Tek istediği, babasını tek parça olarak geri almaktı.

Gerald De Havilland gerçekten de hayattaydı ama iyi olmaktan çok uzaktı. Bir kez daha Mercedes'in bagajına kapatılmış halde, farkında olduğu tek şey hızla yol al-

dıklarıydı; bunu da ancak tekerleklerin yolda çıkardığı gürültüden ve sarsıntı yüzünden kafasını bagajın zemini- ne vurdukça gidip gelen bilincinden anlayabiliyordu. Korkunç derecede susamıştı ve en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamıyordu.

Ne kadar zamandır böyle bağlıydı? Zamanı anlaya- bileceği tek şey, bagajdan çıkarılıp tekrar konmasıydı ama bunun da ne kadar sıklıkta olduğunu bilemiyordu. Her seferinde bir süre durmuşlardı ve bu geceyi geçirmek için de olabilirdi; ama gün içinde de durup onu çıkarmış ola- bilirdi.

Bagajdan çıkarıldığında olanları düşünmek istemi- yordu. Sürücü Ludovic'in acı yaratmak için çeşitli yön- temleri vardı ve onu konuşmaktan alıkoyan şeyin kahra- manlık dürtüsü değil, sadece bilgisizlik olduğu konusun- da o serserileri ikna etmesi uzun sürmüştü; söyleyebilece- ği hiçbir şey yoktu. O geniş vücutlu piç herhangi bir ce- vaptan tatmin olmadığında ya da biraz daha acının ger- çekleri ortaya çıkarabileceğini düşündüğünde Ludovic'e ilgisiz bir tavırla emirler yağdırmıştı.

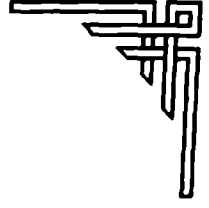
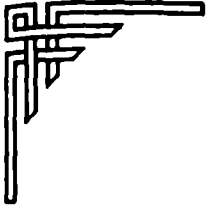
Hep aynıydı; tablodaki sır neydi? Nasıl elde edebi- lirlerdi? Bu konuda başkasıyla konuşmuş muydu? Kendi- ne Draganu diyen Romanya'daki bir işadamıyla bağlantı- ları var mıydı? Bazen sorular doğrudandı, bazense daha dolambaçlıydı ama daima aynı şeylere götürüyordu: Tab- lo, sır ve Romen.

Belki de hayatında ilk kez, sorgulandığı zaman ger- çeğe sıkı sıkı bağlı kalmıştı; tabloya karşı ilgisi sadece pa-

Simyacı

rasal değeriyle ilgiliydi. Pounce'un bir müşterisi olduğunu ve aradaki adamı aşarak kendisinin o müşteriye satış yapabileceğini düşündüğünü anlatmak için defalarca çabalamıştı. Hayır, o müşteri olabileceğini düşündüğü kişiyi bulamamıştı. Evet, Bucharest'e gitmişti ama orada uzun süre kalmamıştı. Hayır, kendine Draganu diyen adamla hiçbir bağlantısı yoktu. Sadece biraz para kazanmayı ummuştu. Hepsi buydu. Rahatsızlık verdiyse bunun için üzgündü.

Bilinci yerinde olduğu zamanlarda, kendisini öldürmeye niyetli olup olmadıklarını düşünmeye başlamıştı. Tabloyu zaten almışlardı; ayrıca sonunda onları tablodaki sırla ilgili bir şey bilmediğine ikna etmiş görünüyordu, çünkü soru sormayı bırakmışlardı. Ama ona daha fazla ihtiyaçları kalmadıysa neden serbest bırakmıyorlardı? Onu öldürmeyi planlıyorlarsa, neden bunu şimdiye kadar yapmamışlardı? Diğer yandan, onu neden öldürmek isteyebilirlerdi ki? Onlar için bir değeri olmadığı gibi, pek tehdit de sayılamazdı. İçinde bir yerlerde hâlâ umudu vardı, küçücük bir umut: Araba bir yerde kenara çekecek, bagaj açılacak, iplerini kesecekler ve onu fırlatıp atacaklardı. Tek istediği buydu.

XVII

L'heure Bleue

Daimler ana yoldan ayrılıp Forcalquier köyüne tırmanmaya başladığında, vadiye alacakaranlık çökmüştü. Yol kenarında ateşböcekleri göz kırırıyordu; altlarında vadi ışık noktacılarıyla beneklenen mavi gölgeli katmanlar halinde kıvrılarak uzanıyordu. Deneyimli bir uluslararası sürücü olan Stephen Langton, İngiltere'deki evinden ayrılmadan önce konaklamaları için gerekli ayarlamaları yapmıştı ve bu yüzden küçük köy meydanına ulaştıklarında bekleniyorlardı. Langton kendilerine tepeden bakan bir otel terasında bir kadeh pastisin*

Simyacı

tadını çıkarırken, Jake ve Helen meydanda oturuyorlardı; bu arada hancının karısı akşam yemeklerini hazırlıyordu.

Işıklar yeni yeni yanıyordu ama bulundukları tepede hâlâ gün ışığı olduğundan, henüz zayıf görünüyorlardı; yolun karşı tarafındaki yaşlı adamlar oynadıkları bir oyunu yeni bitiriyorlardı. Erken ortaya çıkmış bir yarasa başlarının üzerinde pike yaptı ve sokak lambasına toplanmış olan böceklerin arasından kıvrılarak geçti. Uzaklardan koyun çanlarının cılız sesi duyuluyordu; aşağıdaki karanlık vadide bir domuz tiz bir çığlık attı. Her şey yavaşça ametist rengine bürünüyordu.

“L’heure bleue” diye mırıldandı Langton, sakin manzarayı izlerken.

Sonsuza dek böyle oturup kalmak isterdim, diye düşündü Helen, sadece şu anda, geçmiş ya da gelecek olmadan. Günlük şeylerin mükemmel güzelliği onu tuhaf bir şekilde etkilemişti; her şey, her şey çok güzel, diye düşündü. Tanrım, bunun üstesinden gelmeme izin ver; bir daha asla hayatı küçümsemeyeceğim.

Jake, hancıdan aldığı bir haritayı inceliyordu. “Yemekten önce bir yürüyüş yapmayı isteyen var mı?” diye sordu. “Caddenin ucundan onu görebiliriz.”

“Onun” ne olduğunu söylemeye gerek yoktu. Helen gönülsüzce kalkıp gerindi. “Sanırım. Sonuçta buraya onun için geldik.”

Langton onlara el salladı. Cadde taşlıktı ve iki tarafında uzanan ağaçların arasından zayıf ışık huzmeleri ini-

* Pastis Alkollü bir Fransız içkisi; genellikle aperatif olarak alınır.

yordu; yaprakların arasındaki ışık yeşil haleli görünüyordu. Taş bir yalak su doluydu; Helen yanından geçerken elini serin suya daldırdı. Akşamın büyüünden etkilenmiş bir halde kolunu Jake'in beline doladı ve o da hiçbir şey söylemeden elini kızın omzuna attı.

Yol aşağı doğru eğimliydi; tepenin eteğinde ağaçlar ve evler bitiyordu. Birden kendilerini ana yolla kesişen bir noktada buldular. Yol, tepenin yan tarafından ve vadinin üzerinden kıvrıla kıvrıla devam ediyordu. Haritanın gösterdiğinin aksine, ortada ev filan yoktu. Fakat yolda yürümeye devam edince, kendilerini onun üzerinde buldular; sırtını tepeye dayamış halde orada yatıyordu. Gördükleri manzara neredeyse mükemmel bir plandı ve Bullen'ın çiziminin ters bir görüntüsü gibiydi. Jake resimde uşağın işaret ettiği sütunun nerede olduğunu söyleyebilirdi; bina'nın arka tarafına doğru sağ taraftaydı.

Helen bir şey söylemeden Jake'in kolunu çekiştirdi ve ileride bir şeyi işaret etti. Biraz ötelerinde, bahçe kapısı vardı; arkasında biçimsiz görünümlü ahşap basamaklar eğime uygun şekilde aşağı doğru iniyor, evin yan tarafında kıvrılarak gözden kayboluyordu. Konuşarak büyüyü bozmaktan korkar gibi, Helen başıyla evi işaret etti ve soru soran bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı; Jake ellerini yukarı doğru çevirerek böyle bir fırsatın kaçırılmayacağını gösterdi.

Yine konuşmadan, boyaları dökülüp çatlamış olduğu halde yeterince sağlam görünen basamakları indiler. Tepenin yan tarafı çalılarla, sararan uzun çimenlerle ve kısa, bodur ağaçlarla kaplıydı. Basamaklar çatı seviyesinin bi-

Simyacı

raz altında evle buluşuyordu ve kapıya kadar oldukça uzun bir mesafede düz eğim olarak devam ediyordu.

Jake evin bu tarafında normalden daha yüksek pencereler olduğunu gördü; yuvarlak tepeleri ve renkli camları ona kiliselerdeki vitraylı camları hatırlattı. Pencerele rin tepeleri yürüdükleri yolun üzerinde kalmasına karşın altı kısımları oldukça aşağıdaydı ve Jake içeride sütunlu bir Hollis olduğunu tahmin etti. Helen onun bayağı önündeydi ve hızla aşağı iniyordu. Jake adımlarını hızlandırdı.

Yol evin önüne ulaşmadan düzleşti ve çakıl taşlı başka bir yolla birleşti. Köşeden döndükleri anda düşman bir bölgede oldukları hissi o kadar güçlendi ki Jake düşman karargâhına giren bir komando gibi duvara dayanmamak için kendini zor tuttu.

Binanın köşesinde Helen durdu ve diğer tarafa baktı. Jake'e durmasını söylemek için elini kaldırdı. Ona bakarak çalıları işaret etti, sonra oraya saklanmak için eğilerek yavaşça yürüdü. Jake de onu izledi.

Çalıların arkasında yemyeşil uzanan bir koridor vardı. Daha oraya adımını attığı anda Jake çocukluğunda uzun yaz akşamlarında arkadaşlarıyla birlikte başka insanların bahçelerine girerek oynadığı cesaret oyunlarını hatırladı. Çalılar çok uzun ve bol yapraklıydı ama yoğun değildi ve evi görüş alanına almak kolaydı.

Önünde park edilmiş olan mantar renkli eski model Citroen minibüs, çelikten yapılmış bir domuz heykeli gibiydi. Bu yaşlı görünümlü arabayla evin kapısı arasında mavi tulumla hasır şapka giymiş aynı derecede yaşlı gö-

rünümlü bir adam vardı; hareketlerine bakılırsa evi kullanım için hazırlıyor gibiydi. Adamın bir ileri bir geri gidip gelerek arabadan eve bir şeyler taşıdığını ve bunu yaparken her seferinde biraz daha yavaşladığını gördüler.

Sonunda adam yolun yarısında durdu ve taşıdığı sandalyeyi yere koyup oturdu; bir cebinden piposunu çıkarıp yaktıktan sonra diğer cebinden katlanmış bir gazete çıkardı. Okuyup pipo içecekmiş gibi yerleşti ama işinin uzun sürmeyeceği birkaç dakika içinde belli oldu; başı yavaşça göğsüne doğru eğildi, sonra aniden tekrar kalktı. Bu üçüncü kez tekrarlandığında, gazetesini ve piposunu bırakıp kollarını göğsünde kavuşturarak hazırlandı; biraz sonra da uykuya daldı.

Helen hemen kalkık kaşlarının altından Jake'e bakarak kapıyı işaret etti. Jake başıyla onayladı ve çakıl taşlarının üzerinde kısa bir koşuyla taş basamaklara ulaşabilecekleri bir noktaya yürüdüler. Hiç ses çıkarmamaya çalışarak basamakları tırmandılar ve ön kapıdan içeri süzuldüler.

Evin içi karanlık ve serindi. Bulundukları odada büyük bir merdiven geniş bir alana tırmanıyordu; orada ikiye ayrılıyor ve üst kata uzanıyorlardı. Aradaki alanın ortasında kemerli bir giriş vardı. Helen başıyla orayı işaret edince birlikte geniş basamakları sessizce tırmandılar.

Kemerin altından geçtiklerinde, çatıya kadar yükselen sütunların bulunduğu geniş bir salona bakan balkona ulaştılar. Zemin karmaşık bir şekilde siyah-beyaz karolarla döşenmişti; iki tarafta, dışarıdan görünen kilise benzeri

Simyacı

renkli, yüksek camlar uzanıyordu. Bu camların yarı seviyesinde, bulundukları balkonla aynı seviyede, salonun üç tarafında geniş bir galeri devam ediyordu. Karşı tarafta, koro locası gibi inşa edilmiş bir platform haline gelerek genişliyordu.

Sütunlar galeriyi destekliyordu; hepsi farklı biçimlerde ve tarzlardaydı. Sol tarafta onlara en yakın olan, kıvrılmış dev bir halat gibiydi; onun yanındaki kızıl renkli yuvarlak mermerdi; üçüncüsü kareydi... İkisi de önce bu sütuna, sonra birbirlerine baktılar ve gözleri heyecanla açıldı. Helen salonu işaret etti; Jake başıyla onayladı.

Merdivene geri döndüler ve aşağı indiklerinde ucunda kapı bulunan kısa koridoru gördüler. Bu kapıdan geçtiklerinde kendilerini büyük salonun içinde buldular. Uzun pencerelerden süzülen ışık huzmeleri, loşluğun içine aç yaparak inen soyut sütunlar gibiydi; tam karşılarında, koro locasının altında karanlık artıyordu.

Buradaki her şey Jake'e kiliseyi hatırlatıyordu; bir zamanlar buranın Simyacı'nın ini olduğunu düşünmek tuhaftı. Kendilerinden üç sütun uzakta inanılmaz bir sır gizliydi; orada asırlar boyunca yatmış olan ve kısa bir süre sonra aydınlığa kavuşturacakları bir sır.

Jake bir an için Helen'in babasını tamamen unutmuştu; zihni tamamen yapmak üzere oldukları keşifle meşguldü. Nasıl bir şeydi acaba? Adından dolayı üzerinde yazılar bulunan bir tür taş tablet olduğunu düşünüyordu; ya da belki tablodaki kristal gibi bir tür mücevherdi. Sütuna yaklaşırlarken nefesini tuttuğunu fark etti.

Sütunun dört yüzü bronzla kaplıydı ve alçak rölövede (E.n: Eski bir sanat eserinin, bir yapının çizilerek veya boyanarak hazırlanan kopyası) bazı sahnelerin resmedildiği paneller vardı. Her panelde Ruggiero'nun kendisini temsil eden, uzun cübbe giymiş, sol elinde asa tutan bir figür göze çarpıyordu; asanın ucunda ateş ya da ışığı temsil edebilecek bir spiral vardı. Etrafında, çok daha küçük boyutlarda birbirinden farklı şeyler yapan çeşitli yaratıklar vardı.

Jake bu panellere çok dikkatli bakmak istemediğine karar verdi ve bunun yerine dikkatini sütunda saklı olabilecek sırra çevirdi. Bir köşede diz çökerek soldaki ve sağdaki panellere parmaklarıyla tıklattı; donuk, katı bir ses duydu. Helen diğer tarafa geçip aynısını yaptı ve yine aynı sonucu aldı. Üstteki sırada bulunan panellerden de farklı bir sonuç çıkmadı. Ama üçüncü sırada Helen'in vurduğu panellerden birinden farklı bir ses geldi.

Zayıf ışık izin verdiğince paneli yakından incelediler ama herhangi bir şey gözlerine çarpmadı. Panelin üzerinde yankı yapan nokta, tam ortasındaki kare biçiminde bir bölgeydi; onu çevreleyen kısımdan yine diğer yüzeylerdeki gibi bir ses çıkıyordu.

"Görünüşe bakılırsa bıçak gibi bir şeyle kazımamız ya da delmemiz gerekecek."

"Üzerinde bir tane olduğunu sanmıyorum" dedi Helen.

"Evde bir şeyler olabilir."

"Şuraya bir bakayım."

Simyacı

Jake kapıya doğru yönelmiş, Helen de koro locasına uzanan mesafenin yarısına ulaşmıştı ki evin ön tarafından gelen sesleri duydular. Helen salonun en karanlık köşesine koştu ve koro locasının altına girdi; Jake önce kapıyı kapaması gerektiğini düşündü. Tam bunu yaptığında seslerin başının üzerinden, çok yakından geldiğini duydu. Balkonda olmalılar diye düşündü. Hemen sırtını duvara yapıştırdı ama kapıdan biri girerse hiçbir koruması olmayacağını fark etti. Sırtını duvara dayalı tutarak ve kimse'nin görmemesi için dua ederek, galerinin altında yan yan ilerlemeye başladı.

İki kişi hâlâ konuşuyordu ama sesleri tam duyulmuyordu; konuştukları dilin ne olduğunu söylemek bile mümkün değildi. Sonra biri yerini değiştirmiş gibi bir ses duyuldu ve Jake seslerden birini tanıdı:

“Burası kesinlikle uygun. Git ve Victor’a onu getirmesi için yardım et.”

O sırada Jake neredeyse galerinin yarı mesafesindeydi ve başını kaldırıp baktığında Pounce’un tek başına balkonda durduğunu açıkça görebildi; neyse ki yüzü başka tarafa dönüktü. Kalbi deli gibi atarken, Jake duvara doğru iyice büzüştü ve koro locasının altındaki boşlukta duran büyük bir sandığın arkasına saklandı.

Helen’den iz yoktu ve ses çıkarmaya korkuyordu; bulunduğu yerden balkonu göremiyordu, bu yüzden Pounce’un hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordu. Dikkatle duruşunu değiştirdi ve sandığın kenarından salona bakabildi. Koro locasının zemini balkonu görmesini engelli-

yordu ama en asından şimdi kapıyı ve salonun büyük bölümünü açıkça görebiliyordu.

Biraz daha ilerlemek konusunda karar vermeye çalışırken kapı aniden açıldı ve Pounce içeri girdi. Bir elinde büyük bir çanta, diğer elinde de ağır bastonu vardı; Jake, Ruggiero'nun paneldeki resminde gördüğü asayı hatırladı. Arkasından gelen iki adam, aralarında bir bohça taşıyorlardı. Öndekinin üzerinde şoför üniforması vardı ve diz altına kadar çıkan uzun, cilalı çizmeler giymişti; diğeri Orloc idi. Pounce onları üçüncü ve dördüncü sütunun arasına yönlendirdi ama kare sütuna pek dikkat etmedi.

Koro locasının altındaki karanlık boşluğun diğer ucundan, Helen küçük grubun gelişini izliyordu. Taşıdıkları bohça gibi şeyin bağlanmış bir insan olduğunu düşündü ve muhtemelen babası olması gerektiğini tahmin etti ama ölmüş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Öyle olsa neden yanlarında getirme zahmetine girsinlerdi ki?

"Onu şuraya yerleştirin." Asasıyla işaret ettiği yer, salonun Helen'in bulunduğu köşeye yakın kısmıydı. "Hayır, daha uzağa. Güvenli bir mesafede durmalıyız. Hâlâ nefes alıp almadığına bir bak; ölü olarak hiç işimize yaramaz."

Şoför bohçanın üzerine eğilirken Helen nefesini tuttu.

"Hâlâ aramızda, patron."

Helen biraz rahatlardı ama Pounce'un yapmayı planladığı şeyin ne olduğunu ve babasının ne işe yarayacağını

Simyacı

tahmin etmeye çalışırken hâlâ endişeliydi; hazırlıklar son derece karanlık bir amaç taşıyor gibi görünüyordu.

“Git ve arabadaki diğer şeyleri al. Victor, buraya gel.”

Jake, Pounce’un asanın ucuna bir şey tutturmuş olduğunu ve bununla yere birtakım şekiller çizdiğini gördü. Orloc gelip yanında dururken, oldukça huzursuz görünüyordu.

“Çantada, Victor, beş gümüş kâse bulacaksın. Onları beşgenin beş köşesine yerleştir.”

Orloc çantayı karıştırdı ve kâseleri çıkardı; biri yere düştü ve yankılanan seslerle yuvarlanıp durdu.

“Sakin ol be adam” dedi Pounce. “Gören de kurban edeceğimiz kişi *sensin* sanır!”

Orloc kâseleri Pounce’un etrafına yerleştirdi.

“Şimdi küçük şişeyi al ve hepsini tek tek doldur. Sakın bir damla bile dökme!”

Pounce’un talimatlarını olması gerektiği gibi mi verdiğini, yoksa adamla alay mı ettiğini söylemek zordu. Ama Orloc talimatları ciddiye alıyordu; kâselerin her birini büyük bir dikkatle ve korkuyla doldurdu. O sırada Ludovic birkaç kez gidip geldi ve iki büyük mangalla çok sayıda çuval getirdi. Gerekenleri yapmayı bitirdiğinde, Pounce onu salonun ortasına yönlendirdi ve istediği pozisyona sokana kadar biraz uğraştı.

“Oraya! Hayır, biraz geri. Sağa. Tamam, orası iyi. Mangalları iki tarafa yerleştir ve kömür koy. İşini bitirdin

mi, Victor? Güzel. Şimdi her kâseye şundan bir damla koy; sadece bir damla!"

Orloc, efendisinin uzattığı küçük şişeyi aldı, sırayla her kâsenin yanına eğildi ve içindeki sıvıdan bir damla damlattı.

"Sehpanın üzerindeki bakır kâse Ludovic... Onu mangalların önüne koy. Hayır, salak, aralarına değil, önüne, bu tarafa! Tamam, şimdi kâseyi al ve içine De Havilland'ın kanından biraz koy ama yarasını sar. Zamanı gelmeden kan kaybından ölmesini istemiyorum; yoksa onun yerine Orloc'u vermek zorunda kalırız."

Bunu ne kadar ciddiye alması gerektiğini bilemeyen Orloc, Ludovic'e yardım etmek için koştu. Omuzlarından tutarak kurbanın vücudunu dikleştirirken, şoför bir bıçak çıkardı ve De Havilland'ın bileğindeki bir damarı kesti. Kan bilekten ele, oradan da kâsenin içine süzüldü. Uzun gibi görünen bir süre sonra Ludovic bir şeyler homurdandı ve Orloc'a beyaz keten bir bandaj uzattı. Kanlı eli kâsenin üzerinden kaldırdı ve kâseyi sehpanın üzerine yerleştirdi. Bu arada Orloc da yarayı sarmak için eğildi.

"Şimdi buraya, yanıma gel. Eğer tehlikede olmak istemiyorsanız, daireyi kapadığımda dışarıda kalmamalısınız. Portalı açtığımda bazı... şeyler... ortaya çıkabilir. Bu tür şeylere paniğe kapılmadan bakamıyorsanız, gözlerinizi kapasanız iyi edersiniz. Ludovic, kitabımı tutmalısın."

Pounce'un işaretlediği alanda toplandılar; Pounce ortada, Orloc onun arkasında, Ludovic de biraz yan tarafındaydı ve Pounce'un görebileceği şekilde bir kitabı açık

Simyacı

tutuyordu. Pounce tuhaf bir dilde şarkı söylemeye başladı ve sesi yükselip alçalarak devam etti. Asasının ucuyla beş gümüş kâsenin her birini sırayla işaret etti; bunu yaparken, kâselerin içindekiler beyaz alevlerle parladı ve ağır bir koku içeriye doldurdu. Salondaki hava giderek ağırlaşp kararıyor gibiydi; kâselerdeki ışık daha da parlaklaşmıştı. Pounce asasını kaldırdı ve mangalları işaret ederek bir emir verdi; önce bir mangal, sonra diğeri alev aldı. Kömürler inanılmaz bir hızla tutuştu. Mangallar kıpkırmızı kesilirken parlak sarı alevler ve atmosferi daha da ağırlaştıran siyah dumanlar yükseldi.

Pounce şarkı söylemeyi bırakıp bilinmeyen bir dilde bazı açıklamalar yaptıktan sonra ekledi: "Portal görünsün!"

Asasıyla yere vurdu ve cevap olarak derin bir güm-bürtü duyuldu; deprem oluyormuş gibi bütün bina sallandı. Mangalların arasındaki alanda karanlık yoğunlaştı. Yerin altından derin bir homurtu yükseldi. Zemin önce yavaş, sonra giderek hızlanan bir hareketle yükselirken, altındaki hareket eden bedenler ortaya çıktı. Homurtu neredeyse acı veren bir yoğunluğa ulaştığında, bina her an paramparça olacakmış gibi sarsılıyordu. Sonra ses hafif bir uğultuya dönüştü ve bir süre sonra da tamamen kesildi.

Bütün bunlar olurken, mangallardaki ve kâselerdeki alevler devam ediyordu; hava simsiyah bir sis haline gelirken, her kâsenin etrafında haleler oluştu. Homurtu kesildiğinde, alevler normal maviye döndüler. Sert bir fısıltı duyuldu; sanki aynı anda her yerden geliyor gibiydi. Sanki kelimeler vardı ama tam seçilemiyordu; arada bir kuru,

neşeden yoksun kahkahalar duyuluyordu. Birden mangallar yeniden parladı ama bu kez kirli yeşil renkli alevler yükseldi; şimdi ortalarında bir figür duruyor gibiydi. Dış çizgileri önce belirsizdi, sanki su altından görünüyor gibiydi ama giderek somutlaştı ve dev gibi kemerli bir kapıya dönüştü.

Fısıltılar kesildi ve Pounce asasını tekrar yere vurdu. "Portal açılsın!"

Kapının diğer tarafından bilinmeyen yaratıkların çığlıkları, feryatları yükseldi. Tepeden aşağı kadar tam ortasında ince bir ateş çizgisi belirdi ve yavaşça genişleme başladı; sonunda kapının iki tarafına kadar genişledi. Bir fırının kapağı açılır gibiydi ama hiç sıcaklık yoktu; sadece kör edici bir ışık vardı.

Sonra parıltı genişledi ve dışarı doğru uzandı. Bir vücut biçimi var gibiydi ama sabit değildi; sürekli kıvrılıp duruyor, yeniden biçimleniyordu. Yüzler, vücut parçaları ve birbirini tutan eller bir an görünüp kayboluyordu. Bu tuhaf biçimler giderek salona yayılırken, kapıdaki ışık zayıfladı ve sonunda sadece solgun bir hale şeklinde kaldı. Pounce kollarını kaldırarak uzun bir çağrıya başladı, sonra asasını üçüncü kez yere vurdu. "Ruggiero da Montefeltro adıyla bilinen Roger Anscombe, seni mezarların ötesinden çağırıyorum!"

Kapıdaki ışık tamamen kayboldu; salonda buzlu bir nefes dolandı. Sonra uzaktan, karanlığın arkasında kalan çok uzak bir yerden, minicik bir ışık parladı ve giderek yaklaşırken bir insan görünümüne büründü. Sonunda belli bir biçim aldı ve Simyacı Ruggiero da Montefeltro bir

Simyacı

kez daha evinin dev salonunda dikildi. Tablodaki görüntüsüne çok benziyordu ama yüzü yorgun ve umutsuzdu. Sınırlı bir şekilde etrafına bakındı. Karanlık yaratıklar etrafında uluyordu. Kapıdaki karanlık yoğunlaştı; sanki büyük ve karanlık bir varlık orada duruyor gibiydi.

“Ruggiero da Montefeltro” dedi Pounce, “o kâsede yaşayan bir insanın kanı var. Sana onu içmeni ve bana cevap vermeni emrediyorum.”

Sonsuz yorgunluk yansıtan bir hareketle, Simyacı kâseye yaklaştı ve üzerinde durduğu sehpadan alarak içti. Sonra kâseyi yerine koydu ve keyifsiz bir şekilde durarak bekledi.

“Ruggiero da Montefeltro, sana tablonun sırrını açıklamayı emrediyorum!”

Simyacı yavaş bir hareketle başıyla onaylarken sanki anladığını göstermeye çalışır gibiydi; ağzını açtı ama çıkan tek ses, sanki konuşmayı unutmuş gibi, anlamsız inilti oldu; sonunda çatlak sesiyle kelimeye benzer bir şeyler söyleyebildi. Ellerini ovuşturarak ve sanki anlamlarını havadan yakalamaya çalışır gibi kollarını uzatarak konuşmaya çalışıyordu. Ama her birinin arasında asırlar var gibiydi:

“O... o... sü... süt...” Sonunda bitirebildi. “...unda.”

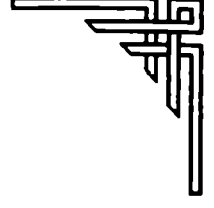
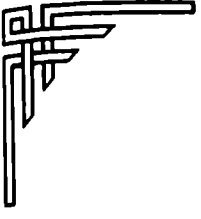
Bu çabası onu yormuş gibi kolları iki yana düştü. Pounce dehşetle ona baktı. Asasını bir kez daha öfkeyle yere vurdu. “Konuş, seni aşağılık yaratık! Sana emrediyorum! Ne demek istiyorsun?”

John Ward

Simyacı hüzünlü bir tavırla başını iki yana salladı.

“Hangi sütundan söz ediyorsun sen, lanet olasıca! Göster bana; sana emrediyorum!”

Bu patlamaya öfkeli mırıltılar karşılık verdi. Dev bir yaratık geçmeye çalışıyormuş gibi kapıdaki karanlık kıpırdandı. Simyacı acı verici bir yavaşlıkla kolunu kaldırdı ve titreyen eliyle kare biçimindeki sütunu işaret etti; sonra umutsuzluk yansıtan bir ifadeyle elini yüzüne bastırdı. Birden arkasından gelen büyük bir güç onu kaldırdı ve emilir gibi kapının içinde kayboldu. Havadaki karanlık şekiller de aynı güç tarafından emildi ve Simyacı’nın arkasından gözden kayboldu. Ardından gelen ağır sessizlikte, karanlık şekil kapıdan çıkmaya başladı.

XVIII

Forza, Ulusse!

Helen salonun uzak köşesindeki karanlığın içinde çökmüş, giderek artan bir çaresizlik ve umutsuzlukla olan biteni izliyordu. Ludovic ve Orloc'un taşıdığı yükün babası olduğunu tahmin etmekte haklı çıkmıştı ve hâlâ hayatta olduğunu duyduğu anda yüreği hafiflemiş olmasına karşın, Pounce'un ağzından çıkan "kurban" kelimesi yine umutlarını toprağa gömmüştü. Bir çözüm bulabilmek için beynini zorluyordu ama geçen her dakika onu

Simyacı

daha da umutsuzluğa sürüklüyordu. Sonunda hiçbir yolu olmadığını anlamamanın verdiği çaresizlik duygusu kalbini sardı. Babasının bileğinden akan kanı gördüğünde çığlık atmamak için kendini zor tutmuştu ve şimdi tören devam ederken dehşete kapılmış bir halde izliyordu.

Hiçbir umut kalmadığını görmek, onu her nedense sakinleştirmişti. Davranışlarının sonuçlarından pişmanlık duyacak biri değildi. Bu hayattaki temel kurallarından biriydi; kendi başına açtığı işlerin sonuçlarını şikâyet etmeden kabullenmek... Ama Jake'in de başını derde sokmuş olduğunu bilmek onu huzursuz ediyordu. Onu bütün bunların içine kendisinin çekmiş olduğunu açıkça görebiliyordu; kendisi olmasa, Jake Naples'daki kuzenlerinin arasında mutlu bir şekilde zaman öldürüyor olacaktı. Şimdi kendisine yardım etmesi için onu nasıl kandırdığını ve bunun tek nedeninin canının sıkılması olduğunu düşününce, gerçekten de ne kadar bencilce davranmış olduğunu görebiliyordu. Şimdi de neredeyse son derece umarsız bir şekilde onu ölüme sürüklemişti.

Ölecekleri konusunda en küçük bir şüphesi bile yoktu; şimdi Pounce ile pazarlık yapmak konusunda ne kadar aptalca düşündüğünü anlayabiliyordu. Roberta Tardelli'den kolayca kurtulmuştu ve şimdi aynısını onlara da yapacaktı. Muhtemelen insanların kendisinden merhamet dilenmesinden hoşlanıyordu ama asla acımayı düşünmüyordu.

Kendi ölümünü düşünmek onu üzmüyordu; sık sık bunu düşünmüştü zaten. Ölüm onun için yok olmak de-

mekti; Dante ve Thomas Aquinas ile karşılaşmış olmaları-na karşın, ölümden sonra bir şeyler olduğuna kendini hâ-lâ inandıramıyordu. Her ne oluyorsa, bu hayatta oluyordu; bu yaşam bittiğinde, ötesinde hiçbir şey yoktu. Kendi hayatı biteceği için üzülmelerini gerektirecek kadar zevkli değildi. Babası da kendisiyle birlikte ölecekse, ortadan kayboluşunun kimseyi fazla etkileyeceğini sanmıyordu.

Ama Jake'in de yaşamının biteceğini ve bunun sadece kendi hatası yüzünden olduğunu düşünmek, Helen'i mahvediyordu. Onu özleyecek insanlar vardı; ağabeyleri ve ablaları, annesi ve babası, parçası olduğu tüm aile. Onun yokluğu, başka insanların hayatlarında bir boşluk yaratacaktı.

O ana kadar umutsuzluk ve çaresizlik yüzünden donup kalmıştı ama şimdi Jake'i hayal kırıklığına uğrattığını fark etmek, yeniden düşünmeye başlamasına neden oldu. Bir şeyler yapmak mümkün olabilirdi; bulunduğu yerden kaçması mümkün değildi ama Jake diğer taraftaydı ve kapıya kadar yolu açıktı. İkisinin de orada olduğunu kimse bilmiyordu; belki doğru zamanlama yaparsa, onların dikkatini çekerek Jake'in kaçmasını sağlayabilirdi. Şimdi denemesi gereken bir şey vardı; bu düşünceyle umutsuzluğu kaybordu. Yapması gereken, sadece nerede duracağına karar vermektir; bulunduğu köşede babasıyla birlikte ölmeyi seçebilirdi ama Jake için düşündüğünde, işte bu tüm farkı yaratan şeydi.

Zamanlama çok önemliydi; hayatında yapacağı son şey buysa, kesinlikle berbat etmek istemiyordu.

Simyacı

Jake, Pounce'un hazırlıklarını giderek artan bir korku ve şaşkınlıkla izliyordu. Helen gibi o da yükün arkadaşının babası olduğunu tahmin etmişti. Ludovic nefesini kontrol etmek için adamın üzerine eğildiğinde, Jake kendi düşüncelerinden utanç duymuştu: "Ölü olsun, ölü olsun!" Ama adam ölmüş olsa, şanslarının yüksek olacağı açıktı. Kimse orada olduklarını bilmiyordu ve bitene kadar saklanabilirlerse, fark edilmeden dışarı süzülebilirlerdi; almak için geldiği şeyi elde ettikten sonra Pounce'un burada fazla kalacağını sanmıyordu. Bu planın Jake için en güzel tarafı, hiçbir şey yapmak zorunda olmamasıydı. Karanlıkta gizlenerek bulunduğu yerde kalabilirdi.

Ama Ludovic adamın hayatta olduğunu söylediğinde Jake'in yüreği korkuyla ezildi. Şimdi işler karışmıştı; tıpkı Helen ile birlikte Orloc'un Floransa'daki dükkânında yaşadıkları gibiydi. Hiçbir şey yapmadan durabilir miydi? Bir şeyler yapmaya çalışması gerekmez miydi? Pounce'un De Havilland'ı kurban etmeye niyetli olduğu anlaşıldığında, Jake iyice korktu. Bir şeyler yapması gerektiği düşüncesi, şimdi yapacağı hiçbir şeyin işe yaramayacağı umutsuzluğuyla karşılaşmıştı. Üç yetişkin adama karşı yalnızdılar; Pounce'un yapmaya hazırlandığı şeyi saymaya bile gerek yoktu. Pounce'un Venedik'teki zalim ve acımasız refakatçisini hatırladı.

Helen de kendisi gibi yapabilecekleri bir şey olmadığını görüyor muydu acaba? Tek mantıklı seçenek, bulunduğu yerde kalmaktı; bunun için Helen ona kızma hakkına sahip değildi. Gelecekte bir yerde Helen ile karşılaştığında kızın sitem etmek ya da öfkelenmek yerine ona üz-

gün gözlerle baktığı görüntüsü zihninde canlandı. Ne yapabilirim? diye düşündü. Neden Dante veya Thomas Aquinas önceki gibi yine ortaya çıkmıyorlar? Benim yapabileceğim hiçbir şey yok ki!

Olaya el atabilirsin!

Bu aptalca bir fikirdi. Ne işe yarardı ki?

İşe karışırsan neler olabileceği konusunda bir fikrin yok; ama olduğu yerde durmaya devam edersen neler olacağını kesinlikle biliyorsun.

Bir şey yaparsam neler olacağını da biliyorum; kendimi öldürtürken Helen'i ve babasını da peşimden sürükleyeceğim.

Peki ya Helen? Ondan ne haber?

Ona ne olmuş ki? Eğer biraz mantığı varsa, o da yapabileceği bir şey olmadığını görebilir ve olduğu yerde kalmaya devam edebilir. Ne yapacağı kendisinin vereceği bir karar. O konuda da yapabileceğim bir şey yok.

Yapacağın tercih ölmekle dostlarını terk etmek arasındaysa, hangisi ölüm, hangisi yaşamdır?

Bu hiç de adil değil! Demek istediği bu değildi. Kimseye bir yararı olmayacakken hayatımdan vazgeçmemin hiçbir anlamı yok.

Bir cevap gelmesi için bekledi ama içindeki ses susmuştu.

Ne, söyleyeceğin bir şey yok mu? Cevabın yok mu?

Sessizlik.

Hayır, cevabı zaten biliyor değilim.

Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum.

Üzerinde düşünmeyeceğim.

Simyacı

Korkunç olaylar devam ederken, Jake bakmaya bile cesaret edemediğini fark etti. Simyacı'nın yorgun hortlağının ortaya çıkışını, konuşmaya çalışmasını ve arkasındaki kapıda yoğunlaşan karanlığı izledi. Bütün bunlar olurken, aynı sözleri kendi kendine tekrarlayıp duruyordu: *Hayır, hiçbir anlamı yok, hiçbir işe yaramaz!*

Simyacı, peşinde iblislerle karanlığın içinde kayboldu. O sırada içinden gelen hafif sesi duydu:

Her zaman kesinlik bekleyemezsin; bazen sadece umutla hareket etmen gerekir!

Jake kapıya baktı; otuz metreden daha uzak değildi. Oraya ulaşabilirse, onları kendisini izlemeye mecbur edebilirse...

Montunu çıkarıp top yaparken ayağa kalktı. Floransa'da kuliste beklediği anı hatırladı; *yine Ulysses'im, diye düşündü. Tek bir gemiyle açık denizlere açılıyorum. Koşmak için hazırlandı.*

Karanlık varlık kaynayan bir duman gibi kapıdan çıkmaya başladı; yılan gibi uzantıları kâh boşluğa, kâh yere doğru savruluyordu. Bulunduğu yerden leş gibi bir koku yayılıyordu. Mangallardaki ve kâselerdeki alevler ise şimdi alçak ve mavi renkliydi.

Helen sakince ayağa kalktı ve babasına doğru yürüdü. Koro locasının karanlığından çıkarken, Jake'in kapıya doğru fırladığını gördü. Koşması gerektiğini nereden an-

ladı? diye sordu kendi kendine. Birden Jake'in bağırdığını duydu:

"Sır bende! Sır bende!"

O anda Jake'in bunu kendisi için yaptığını anladı. Boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti ve gözleri doldu. Pounce'un öfkeyle dönerek asasını uzatışını ağır çekimde izler gibiydi; asanın ucundan fırlayan alev topu mermi gibi Jake'e doğru uçtu. Ama tam çarpmak üzereyken çocuk çevik bir hareketle kenara kaçıldığında, Helen onun centilmenliğine hayran oldu. Alev topu yere çarparak etrafa püskürdü.

"Koş, Jake, koş! *Forza Ulisse!*"

Helen'in bağırışıyla Pounce asasını tekrar kaldırırken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ve dikkati dağılarak yine ıskaladı. Jake kapıya iki adım daha yaklaşmıştı.

"Koş! Koş!" diye bağırdı Helen. "*Forza, forza Ulisse!*"

Helen, Pounce'un kaçmakta olan avına tekrar dönerken lanetler savuran dudaklarının hareketini gördü. Asası yay çizerek havada döndü ve ucundan bir kez daha alevler fışkırdı.

Jake harekete geçerek saklandığı yerden çıktığı anda salonun diğer tarafında bir hareket gözüne ilişti ve Helen olması gerektiğini düşündü; bağırdı ve Pounce'un kendisine doğru döndüğünü gördü. Asa silah namlusu gibi üzerine döndü ve Jake ucundan fırlayan alevi gördü. Aynı anda yana çekildi ve alev topu önünde patladı. Helen'in bağırışını duyarak kapıya doğru hızla koşmaya de-

Simyacı

vam etti ve bir kez daha yana çekildi ama bu kez alev gelmedi. Şimdi neredeyse son sütunun yanındaydı ve bir an için hedefine doğru uçan Ulysses olduğunu hissetti; tam o anda duvara toslamış gibi oldu. Vücudundaki bütün kemikler zangırdarken, kolundan ateş gibi bir acı yükseldi. Bir an ayakları yerden kesilerek havada yükseldi ve yüzükoyun yere kapaklandı.

Helen havada süzülen alevin belirgin şekilde yavaşladığını gördü; uçarcasına koşan hedefe kesinlikle ulaşamayacaktı. Ama Jake de yavaşlamıştı; ayağı yerden kesilirken çocuğun vücudundaki bütün kasların gerilip esnediğini fark etti. Jake'in ayağı kıvrıldı, gerildi ve çocuk koşarken vurulan geyik gibi yere uçarken alev topu onu havada vurdu.

Bu olaydaki adaletsizliğe inanamıyordu Helen. O kadar yaklaşmıştı ki. Önünde dalga dalga büyüyen karanlığın farkında olmadan ilerledi ve kollarını babasına uzatarak bağırdı: "HAYIR!"

Karanlık kalça hizasında bir su birikintisi gibi aniden Helen'in önünde durdu. Sonra önünde çekilip biçimlenmeye başlayarak karanlıktan oluşan bir sütun halinde yükseldi. Tam ortasında bir anafor varmış gibi titreyerek yavaşça dönmeye başladı.

Jake yattığı yerde acısını hissedemeyecek durumdaydı; bedeninden ayrılmış gibi görünüyordu. Helen'in önündeki karanlığın bir sütun olarak yükselişini ve korkunç ama yavaş bir güçle kıvrılışını izledi. Ana gövdesinden kamçı gibi uzantılar çıkıyor, birbirinin içine geçerek

kıvrılıyorlardı. Sonra aniden görüşünü kaybetti. Bir an kızın kollarını uzatmış bir halde bağırışını görmüştü ama bir an sonra kör edici bir ışık gözlerini kamaştırmıştı.

Pounce dairesinin ortasında, çocuğu vurduğu için keyifli bir şekilde dikiliyordu. Sonra kızı yok etmek için döndü. Emri altındaki karanlık kızı yutmak için ilerliyordu; uzantıları çoktan ayaklarının dibinde kıvrılmaya başlamıştı bile. Ellerini kaldırarak onu yükselmeye zorladığında, Pounce çok yakında, Simyacının sırrım öğrendiğinde kendisine ait olacak olan gücü hissetti.

Yılan gibi kıvrılan karanlık sütun tehditkâr bir şekilde kızın önünde kıvrılıp duruyordu.

Tavana uzanana kadar bu şekilde yükselmeye devam etti ve sonra kıza doğru eğilmeye başladı.

Bu ölüm, diye düşündü Helen. *Beklediğim bu değildi.* Hiç korkmuyordu; sanki aniden ılık bir suyun altına girmiş gibi hissediyordu.

Kör oldum, diye düşündü Jake. *Ama hiç karanlık değil, sadece güneşe bakar gibi gözlerim kamaştı.* Ya da ışıktan oluşmuş ve birbiri ardına dizilmiş dağlar gibiydi bu; sanki ışıktan askerler düzgün bir sırayla yürüyor gibi. Yüzleri olmayan inanılmaz sayıda insan da olabilirdi. Son derece güçlü, son derece parlak ve son derece güzel. Bu yüzleri tanıyordu; biri Dante, diğeri Thomas Aquinas idi. Peki ya ortadaki? Hepsinin önünde olan? Bu Helen değil miydi?

Kızın arkasındaki duvarlar yok olup yerinde korkunç bir güçle parıldayan ve inanılmaz sayıda görünen bir insan kalabalığı belirlediğinde Pounce şaşkınlıkla izli-

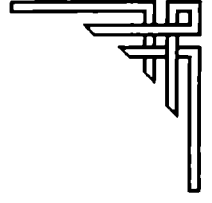
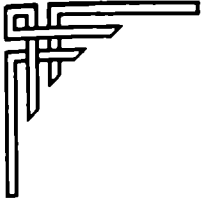
Simyacı

yordu. Karanlık onların önünde geriledi ve sonra aniden dağıldı; tıpkı bir duman sütununun tertemiz ve güçlü bir esintiyle dağılması gibi. İnanamayan gözlerle bakarken kahkahalarla güldü.

Bana yalan söylediler, diye düşündü. Başka bir şey olmadığını söylediler. Bunun anladığında sanki sonsuza dek kapalı olduğunu sandığı bir kapı önünde yeniden açılmışçasına aniden rahatladığını hissetti. Yaralanmadan kaçmak için tek yapması gereken, sadece aralarından yürüyüp geçmekti. Bir yerlerden bir cümle kafasında belirdi:

Oh, Tanrıma ulaşacağım; peki beni geri tutan nedir?

Parıldayan kalabalıkla kucaklaşmak için dairenin dışına çıktı. Ama bir anda görüntü ve ışık kayboldu. Tepesinde yükselen dev siyah sütun geriledi ve kendisi merhamet diler bir ifadeyle diz çökerken yavaş akan bir şelale gibi bükülüp tüm karanlığıyla üzerine kapandı.

XIX

Bahçedeki Gölge

Hava çiçek kokularıyla doluydu. Parıltılı güneşin altında tavus kuşları dolanıyor, muhteşem güzellikteki kuyruklarını açıyor, boyunlarındaki mavi-yeşil tüyler mücevher gibi parlıyordu. Zümrüt çimenliğin iki tarafında mavi, sarı ve kırmızı renkli gelincikler, beyaz ve pembe güller, süsenler ve daha birçok farklı çiçek yığınları uzanıyordu.

Tepelerinde kelebekler uçuşuyor, arılar bir çiçekten diğerine konuyordu. Mor-beyaz çiçeklerin arasında bir kedi mayışmış bir halde kıvrılıp duruyordu.

Bu Cennet olmalı, diye düşündü Helen, hülyah gözlerle manzarayı izlerken. Cennet Bahçesi! Peki o

Simyacı

zaman Ağaç neredeydi? İki ağaç olmalıydı; bahçenin ortasında dikilmesi gereken Bilgi Ağacı ve Yaşam Ağacı. Bu bahçedeki tek ağaç, uzak köşede yükselen İtalyan Selvisi idi. Ağacın yanında siyah bir şekil vardı ve Helen, yasaklama ya da uyarı anlamında bir parmağın havaya kalktığını gördü.

Göz kamaştırıcı beyaz bir elbise giymiş olan figürü gördü; bir melek. Gözlerini kısarak dikkatle baktığında, bunun babası olduğunu gördü. İki uzun ve dolu bardak konmuş gümüş bir tepsi taşıyordu. İkisinin de ağız kenarlarına birer dilim limon sıkıştırılmıştı ve buzlar camlara çarparak hafifçe tıkrıyordu.

“Nihayet uyandın, ha?” dedi babası. “Uyuyordun.”

“Belki hâlâ uyuyorumdur” dedi Helen. “Bu gerçek olamayacak kadar güzel. Rüya olmalı.”

Elini tembelce kaldırarak bahçeyi işaret etti. Babası bardağındaki içeceği yudumladı ve başını eğdi. “Bana yeterince gerçek görünüyor.”

“Ama ikimiz de rüya görüyor olabiliriz” dedi Helen.

Babası beklenmedik bir şarkıyla onu şaşırttı: “Ne güzel, ne güzel, ne güzel, ne güzel, hayat rüyadan başka nedir ki!”

“Ben çok küçükken bu şarkıyı söylerdin.” Yerinde doğrulup minderlerin üzerinde oturdu ve elini gözlerine siper ederek baktı. “Ben bunun anlamını hep merak ederdim.”

“Annen yağlı rüya derdi de ondan” dedi babası, gülümseyerek.

Helen kendi içeceğini yudumlarken hatırladı. “Onu gördüğümü sandım, biliyor musun? Sanırım rüya görüyor-

dum. Burada, bahçedeydi ve sanki bahçıvanmış gibi çiçeklerin yanına çömelmişti."

Babası gülümsedi; gözleri sanki uzaklara bakıyor, güllerin ve gelinciklerin arasında karısını o da görüyor gibiydi. "Neler olacağını kim bilebilir ki?"

Gerçekten de öyle, diye düşündü Helen. Bu muhteşem yerde herhangi bir şey olabilirmiş gibi hissediyordu ve şimdiye dek çok şey olduğunu da.

Fransa'daki evden nasıl getirildiğini hatırlamıyordu ve orayla ilgili anıları o kadar tuhaftı ki gerçekten olup olmadıklarını merak ediyordu; belki de sonrasında hastanede kendisine morfin verilmiş, o da bütün olanları hayal etmişti.

Ama sonra ona gazeteyi gösterdiklerini hatırladı. Baş sayfadaki fotoğraf muhtemelen bir helikopterden çekilmiş olmalıydı; Ruggiero'nun villasından kalanları gösteriyordu. Sanki biri dev bir bisikletle üzerinden geçmiş gibiydi. Evin önünden arkasına kadar uzanan bir oyuk vardı. Dış yüzeyiyse hâlâ temizdi; sanki ev kendi kendine çökmüşe benziyordu.

Raporlar, evin toprağın altına doğru çöktüğünü söylüyordu. Taşların camlaştığından ve tek bir yığın haline geldiğinden söz ediliyordu. Bazıları yerin altında bilinmeyen bir doğal gaz kaynağının patlamasından söz ediyordu ama anlaşılan kimse belirgin bir açıklama yapamamıştı.

Yıkım o kadar güçlüydü ki kimse hayatta kalmış gibi görünmüyordu; ama Helen ve babası görünüşe bakılırsa hiç yara almadan kurtulmuşlardı. Ama babası ciddi kan kaybına uğramıştı ve Ludovic'in bıraktığı izleri hâlâ taşıyordu. Sadece Jake ciddi şekilde yaralanmış, kolu kırılmıştı. Evin önünde park edilmiş halde bulunan siyah Merce-

Simyacı

des'in Aurelian Pounce'a ait olduğu onaylanmış olmakla birlikte, başka kimseye rastlanmamıştı. Görevliler arabadan çıkan tabloyla ilgili olarak onu bir an önce bulmaya çalışıyorlardı.

Hepsi buydu. Jake, Helen ve babası, birkaç gün bir Fransız hastahanesinde kalarak yerel basının ilgi odağı olmanın zevkini tatmışlardı. Helen ve kolu sargılı arkadaşı Jake, "Şanslı İngiliz Turistler" olarak resmedilmişlerdi. Bu yanlış teşhis onu mutlu etmiş ama Jake'i çileden çıkarmıştı. Babası basınla uğraşırken, Stephen Langton da arka planda kalarak birçok şeyi onlar adına yoluna koymuştu; bunlardan biri de Jake'in ailesiyle ilgili konuydu. Şimdi burada, İpek Ev'de oturmuş, Jake'in gelmesini bekliyordu.

Stephen Langton, Daimler Continental ile onu Glasgow'dan almaya gitmişti. Her an gelebilirlerdi. Birbirlerini en son birkaç hafta önce görmüşlerdi. Ne hakkında konuşacaklarını merak ediyordu Helen.

Hastanedeyken herkese olanları tam hatırlayamadıklarını söylemişlerdi ve insanlar buna inanmıştı; doktorlar bunun beyin sarsıntısının bir etkisi olduğunu söylemişlerdi.

Ama yalnız kaldıklarında, hatırladıklarıyla ilgili konuşamayacak kadar utandıklarını fark etmişlerdi. Belki bunun nedeni yaşadıkları şokun daha henüz gerçekleşmiş olmasıydı ya da belki, Helen'in şimdi çıkardığı sonuca göre, ikisi de olanlara inanmak istemiyordu. Hikâyelerini birbirlerine anlatmaya kalkışmadıkları sürece, bunun hayal ettikleri bir şey olduğu olasılığını daima açık tutabilirlerdi belki; beyin sarsıntısının ve ilaçların bir etkisi olarak. Ve belki bu gerçekten de yapılması gereken doğru şeydi; üzerinde konuşma ve unut gitsin.

Mucizevî bir şeye tanık olduğunu biliyordu ama evde olanlarla bir ilgisi yoktu bunun. Bu Fransa'ya giderken arabada yaptığı bir anlaşmaydı; kendisiyle mi? Tanrı'yla mı? Bunu bilmiyordu ama Simyacının sırrını hiç umursamadığını, tek istediğinin babasını sağlam bir şekilde geri almak olduğunu söylemişti. Dileği yerine gelmişti; bu konuda hiç umudu kalmamış olmasına karşın babası ona dönmüştü. Londra'daki evin boşaltıldığını öğrendiğinden beri, ölmüş olduğundan hep korkmuştu. Buna karşılık, Simyacı'nın Sırrı alınmıştı; bu dünyanın sonsuza dek kaybettiği bir sırdı ve Ruggiero'nun evinin enkazı altına gömülmüştü.

Ne olabilirdi acaba? Fantastik spekülasyonlar yapmak sonsuz sonuçlar yaratabilirdi; işte Jake ile tartışacağı şey buydu! Gerçekten de Felsefe Taşı'nı elde ettiklerini düşünseler, onunla ne yapabilirlerdi? Neredeyse elde edebilecekleri bu şeyi kaybetmişlerdi; ama diğer şezlonga elinde içkisiyle uzanmış ve diğer elini başının arkasına desteklemiş olan babasını görünce, bunun için hiç de pişman olmadığını hissetti.

Bir arabanın çakıl taşlı yolda yaklaştığını, ağır kapılarının açılıp kapandığını ve Jake ile Langton'm seslerinin evin yan tarafından geldiğini duydu. Jake'in alçılarınun çıkarılmış olduğunu gördü; yerine yeşil renkli bir bezle hafif bir sargı yapılmış, kolu yine boynuna asılmıştı. Jake utanmış bir tavırla ona gülümsedi. Sonuçta birbirleriyle sadece bir hafta zaman geçirmişlerdi aslında ve bu da başka bir ülkede, sıra dışı şartlar altında olmuştu. Aradan iki hafta geçtiğine göre, normal yaşamına, arkadaşlarına ve ailesine tekrar alışmış olmalıydı.

Arkadaşlıklarının kalıcı olup olmayacağını merak ediyordu. Kendisi İsviçre'de ve Jake Glasgow'dayken ne kadar

Simyacı

sık görüşebilirlerdi ki? Elbette birbirlerine yazabilirlerdi ama ne kadar sıklıkta? Ve buna ne kadar süre devam edebilirlerdi?

Langton, eski moda ev sahipliği tavırlarına devam ediyordu; özellikle de Helen'e karşı. *Bana vuruldu galiba*, diye düşündü Helen, içten içe keyif duyarak. Düzenli hayatına aniden giren ve kendisini inanılmaz bir maceraya sürükleyen iki çocukla ilgili ne düşündüğünü merak etti. Bu oldukça hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. İlk karşılaştıkları günkü centilmene kıyasla çok daha canlı görünüyordu şimdi.

"Şampanya? Israr ediyorum, Gerald. Bu iki genci meşrubat alışkanlıklarından vazgeçirmenin zamanı gelmiş bence. Reklamcılar bize ne derse desin, meşrubatla yaşamı kutlayamayız."

La vie en rose'un mısralarmı kopuk kopuk mırıldanarak neşeli adımlarla uzaklaştı.

"Çok canlı görünüyor" dedi Helen.

Babası bilgiç bir tavırla gülümsedi. "Oldukça ilginç bir adamdır" dedi. "Bazı şeyler hakkında konuşuyorduk. Sana fena kapılmış, biliyor musun?"

"Bunun anlamı ne?"

Ama babası çoktan uzaklaşıp eve girmişti bile. Ayakta durarak şaşkın şaşkın bahçeye bakınan Jake'e döndü.

"Merhaba!"

"Merhaba! Nasılsın?"

"İyiyim. Kolun nasıl?"

Jake kolunu ona uzattı.

"Yeni sargı yapılmış. Fark ettim."

“Evet” diye cevap verdi Jake. “Öncekinden çok daha iyi ama içi deli gibi kaşınıyor hâlâ.”

“Tahmin ederim.”

Bir süre sessizce bahçeye bakındılar.

“Muhteşem bir bahçe” dedi Jake.

“Öyle mi?”

“Şu tavus kuşlarına bayılıyorum.”

Yine sessizlik. Helen tam bir şey söyleyecekken Langton elinde tepsiyle döndü.

“Şampanya, somon füme ve havyar” dedi, tepsiyi sehpayaya bırakırken.

Altın renkli pırıltılı içkiyi uzun kadehlere doldurdu. Helen’in babası da içinde yiyecekler bulunan buz kovalarıyla geldi.

“Gölgeye, şuraya Gerald, ne dersin? İşte kadehin.”

Şimdi hepsi ayaktaydı; görünüşte neşeli olmalarına karşın, Helen herkesin heyecanlı olduğunu hissedebiliyordu. Babası ve Langton yaramaz okul çocukları gibi birbirlerine kaçamak bakışlar atıyordu. Langton kadehini kaldırdı.

“Şeref!” dedi neşeli bir sesle. “Hayata!”

Kadehlerini kaldırarak utangaç bir şekilde “şeref” diye mırıldandılar ve şampanyalarını yudumladılar. İçki oldukça serinleticiydi; Helen köpüklerin onu neşelendirdiğini hissetti. Langton kadehini bir kez daha kaldırdı.

“Ve yeni iş ortağıma, koleksiyonumun sorumlusu ve genel yardımcıma!”

Helen babasına baktı; Gerald De Havilland alçakgönüllü görünmeye çalışırken sırtıyordu. Helen kendi yüzü-

Simyacı

nün de onunkini taklit ettiğini fark etti. *Gerçekten de neler olacağını kim bilebilir?* diye düşündü. Babasının sağlığına içti.

“Gerald, elbette burada, İpek Ev’de kalacak” dedi Langton. “Bu da üçüncü kez kadehimi kaldırmamı gerektiriyor; siz iki genç dostum, buraya canınız istediği her zaman gelebilirsiniz. Kapım size daima açık!”

Kadehlerini onlara kaldırdılar; Jake ve Helen’e. İki genç de birbirlerine bakarak gülümsediler. Helen ne kadar mutlu olduğunu düşünmeye neredeyse korkuyordu; her şey sanki dokunsa patlayarak bir köpük gibiydi. Ama birçok şeyi daha sonra düşünecekti, şimdi değil. Bakışlarını muhteşem bahçede ve gösterişli evin etrafında gezdirdikten sonra tekrar onlara dönüp kadehini kaldırdı.

“Ve Bay Langton’a” dedi Helen. “Bütün bunları mümkün kıldığı için!”

“Bak, bak” dedi babası.

“Şerefe!” diye ekledi Jake.

Langton onuru kabul ederek başını eğdi, sonra hepsine bakarak sırtıttı. Helen’in babasına döndü ve hafif bir hareketle başıyla onayladı.

“Ve şimdi, Gerald, sanırım *la pièce de résistance*.”

Babası eve girdi; Langton yeni bir şişe daha açmaya çalışıyordu.

“İçin, için!” dedi.

Yanlarına geldi ve kadehlerini tekrar doldurdu. Helen ona bakarken biraz sarhoş olup olmadığını merak etti; heyecandan yerinde duramıyor gibiydi adam. Gözleri parlıyordu ve gülmemeye çalışır gibi dudakları titriyordu.

John Ward

Yarım daire şeklinde dizilip Fransız pencerelerine döndüler; Gerald De Havilland'ın gelmesini bekleyen bir karşılama grubu gibiydiler. Arkalarında tavus kuşlarından biri çığlık atarken Gerald evden çıktı.

Eline koyu renk beze sarılmış bir bohça vardı; çok önemli bir nesneymiş önünde tutarak taşıyordu. Helen sırtının ürperdiğini hissetti; bu şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Sütunlardan biri yarıldı ve içindeki ortaya çıktı" dedi Langton, Gerald bohçayı getirip sehpanın üzerine koyarken.

Hayır, bu bir kâbus, diye düşündü Helen. Hemen bitmesini istiyorum!

"O kargaşanın arasmda içeri uzanmak an meselesiydi doğrusu. Sizin ya da bir başkasının gerçekten oraya baktığından emin değilim tabii."

An meselesi. Helen, Jake'in koşarken kapıya en yakın sütunun dibinde yere yuvarlanışını hatırlar gibi oldu; Stephen Langton o anda sırrı bulmayı amaçlayarak onun yanından mı geçmişti?

"Bohçanın gayet iyi durumda olmasına bakılırsa, sütunun bir şekilde mühürlü olduğunu düşünebiliriz; tabii bezin kendisi de bir şekilde korumalı bir şeyle işlenmiş olabilir."

Gerald bezi açtı ve bir dizi tuhaf metal obje güneş ışığında parıldadı; eski bir saatin iç parçalarından başka bir şeye benzemiyorlardı.

"Metal oldukça lekesiz; yakından bakarsanız, yüzeylerinin çok güzel kabartmalarla dolu olduğunu görebilirsiniz."

"Harika" dedi Jake, görmek için eğilerek.

Simyacı

“Yeniden toparlamanın zor olacağını sanmıyorum; Gerald ile birlikte bunun ilk projemiz olabileceğini düşündüm. Tabii siz de ekibe katılmalısınız; onu siz buldunuz!”

“Harika” diye tekrarladı Jake, “sen ne düşünüyorsun Helen?”

Ama Helen artık orada değildi; sırtını onlara dönmüştü ve gergin adımlarla bahçede yürüyordu. Gözlerinde yaşlar vardı; içten içe öfkeden kuduruyordu. *Bunu yapmak zorunda mıydı sanki?* Bir dakika öncesine kadar her şey o kadar mükemmel, o kadar güzeldi ki! Neden uzun sürmemişti? Bütün zorlukların üstesinden gelerek kurtulmuş, savaşı kazanmışlardı; tıpkı mucizevî bir şekilde vebadan kurtulan bir köy gibi. Şimdi de babası o korkutucu bohçayla gelmişti; tıpkı bezin içindeki belanın farkında olmayan bir yabancı gibi.

Simyacının sırrına karşılık babasının hayatı için pazarlık yaptığını düşünmek bile istemiyordu; yine aynı olayın içine dalarlarsa, pazarlık boşa çıkacaktı. Onlara dönüp yalvarmak istiyordu: *Hayır, ona dokunmayın, geri koyun, bir söz verdim, anlamıyor musunuz...*

Şimdi bahçenin sonuna kadar yürümüştü; İtalyan Selvisi güneşle arasında kötücül, siyah bir gölge gibi yükseliyordu. Arkaya döndü. Ağacın gölgesi, neredeyse diğer üçünün hevesli bir şekilde sehpanın üzerine eğildiği açıklığa kadar uzanan karanlık bir yol gibiydi. Hâlâ güneşin altındaydılar ve gölge henüz onlara ulaşmıyordu; ama Helen, bunun sadece an meselesi olduğunu biliyordu.

...Son

(şimdilik)